6.

1975. febr.

1975. febr. 6.

Müller: 1.) Mikroskop – Deutsch. 2. Die Frage vom Herrn Klaus.

Ami bejön — A tudatba csak világosság jön be, gondolkodás, érzés, akarat, semmi egyéb. Minden egyéb a megismerés (a világosság) megállásának eredménye és nem jön be a tudatba: ez az anyag ideájának, a Ding an sich ideájának háttere.

Ha bejönne az értelésben az érzés és akarat (a funkció, a dolgok „könyvezete", értelme), nem volna szükség a külső ömefű és ehre (a kanál tudománya – a funkció nem-ismerése mellett) és nem volna szükség arra sem, hogy az ember a nem-megismerő rénében érzetekben keressen pótlékot arra, amit a megismerésnél elvent: arra az életteli érzés és akarat-aram-ra, ami világosság egyben és megadná az élet értelmét (ezt „keresi" az ember az érzetekben).

Lélekzés — Mivel nem érzeljük a lélekzés funkcióját és nem ismerjük, a modern ember nem bít a lélekzésből mást, mint a fiikai-testi folyamatot (mintha nem ismerné a kanál funkcióját) és ha lélekzési gyakorlatot csinál, ehhez gúl. A régi jogi a lélekzést a kozmikus érzés érzékszerveként „tapasztalta" (az volt nála) és ehhez nyúlt a gyakorlatokban. (5.125 Gondolkodás).
A vinony a lélekzés és a tudat között ma fordított, mint egykor: akkor a primer tudatot a lélekzés hordozta, ma annak fiikai folyamatát tapasztalja a tudat. A mai lélekzés romboló (ejető) az élethordozóra nézve és ennek a magam-érzés elipját adja. Mintha ma az agyfolyamatot tapasztalnánk és azt istoláznánk.

Ásvány — Az ásványhoz nem alkalmazkodni, hanem az ásványt látni kell.

Érzet — Érzet – megismerő értelemben – nincs: a magam érzése (hatás) a megismerésben.

2.) Ásvány

Az ásvány: negatív akarat: a nyomaradásé, nyomaradásé a formálan, mozgásállapotban, kvalitásban. Az akarat különben egy mozgást jelent – ahár az ásvány „mozgatíszt" (élet) vagy a mozgások metamorfózisát: az alacsonyabb megállítását egy magasabb mozgás folyamatlanságig. Az erő, a mozgás formává lett. Nincs. Mozgatott formu, nincs mozgás lódó formu. Ez a rögzítettség az élet kordovája. Ezért a tudat, önmagában tiszta érzetfölötti, szimbolója lesz az életnek (a megjelenése folyamán a fizikai testben), amennyiben az az ásványiság szerint van. Innen az égés és égetés.

Dolgok lelke

A dolgok lelke: a belőlük áramló gondolkodás érzés akarat.

Lélekrés

A lélekrésről az gondolkodáson át tudok, nem közvetlenül.

Föloldás a koncentrációban

A koncentrációban a tárgy megjelenésének, fizikai sajátságainak gondolása lényeges, mert a koncentrálást ellenőrizhetően ezen tanulja meg a tudat; mert a képzeletben vagy gondolatban átfutott formák az erőknek a vonalai, amelyek a tárgyat létrehoztak és amelyek a tárgyban akaratként rögzítődve alszanak; a gondolásuk (nem érintésük) folytán a gondolkodás az erők mentén alakul és a funkció (szavak nélküli) gondolásakor magával hozza szavaktól eloldott mozdulatát: ezek az erők orientáció az funkcióla, amelyből eredtek a formák, a funkció gondolása nem abutrakt lesz (vagyis semmiben), hanem a szavak és képek föloldásán nevelhedik erőssé: azoknak itt kell lemzisk, hogy legyen mit föloldani. A szilárd, konturos formák ból lesz a higabb eleven elem szubutanciája: a föloldás mozdulata és befejtetett ereje (olvadáshő) nélkül nincs fogása a tudatnak a funkció gondolásara

Szem — A szem lát, mert nem öt látják.

Égi tudás — Ami a földi tudat számára fájdalom, tragikum akár és esetleg gyűlöletes is épp ezért — minden az érzés és akarás területén kifejeződő nem-értések, az, amit a gondolkodás úgy mond: nem értem.

Az ember nem tapasztal, csak testében és ennek megfelelően, nem tapasztalja a test körgeretét, a másik embert sem, annak fájdalmát sem, még ha ő maga okozza is, talán akaratlanul.

Ha kilép a testből, megismerés, alvás vagy halál folyamán, ehhez a tapasztaláshoz jut. De egben az értéshez is, most már az érzésben és akarásban is és ennek túláradó és a földi tudat realitását kioltó realitás-ereje kicsivé teszi és föloldja, harmóniála-értelembe azt, ami a földi tudat számára ellentmondásos, fájdalmas megnemértés volt.

Igazság levése — Az „igazságot tenni" alapvető formája: az embert megvalósítani, aki még nincs; a gondolkodást, ami még nincs.

Több dimenzióval tölelkozni, mint anyagokkal.

A tudat fölismerése — A fölismerés, hogy van tudat, gondolkodás, megismerés, azt jelenti, vége a tudat, gondolkodás, megismerés „fejlődésének": az emberkerében van immár.

Kioltás 2 — Az egy kioltásának nincs határa, minden elért pont újabb határ, amit föl kell ismerni.

Világ — A világ alapterménete, hogy adódik, hogy világ. Az adódás színhelye az ember, aki eredetileg a világhoz tartozott: benne lett világ. A világ

4)

és a világosság megoldott: az ember megszűnt fogtatás és fogtatódás lenni: a test alapján szembeheferkedett azzal, ami adódik, azt érlelte, míg az adódásnak benne önállósult fogamata egyelőre a hátterben maradt. Az ember azt érzevette: a gondolkodást, az érzelést, a megismerést – ez a világ adódása, a közvetlenség, amely megoldódása révén lett közvetítettség. Ettől kezdve az ember – immobilitásban – szemlélheti az adódást és ennek teremt tovább: nem ez a tovább-teremtés, hanem, hogy ennek eszközével kezd. Ez a kezdés a földi szeretet: a test ellenére, az anyagilan való élés ellenére: a Földön megvalósítható egyedül. A világ az embernek adta világosságának egyszerét.

Akarat

Igazából nem akarjuk – nem tudjuk akarni. Aki azt hiszi, igazából akarja és nyíjsem sikerül, nem tudja, mit jelent a teljes akarat. Ha tudná, nem volna szemégtelen eset. Az akarat a koncentrációban előkészíti az akarat igazi koncentrációjit.

Megközelíthetetlen

Unnahbar ennek Schritten: képzetekkel nem érintek el.

Én képzete

Az alany láthatatlan, érzelhetetlen; a képzetalkotásban, amit az érzelés kelt föl (a nem teljes érzelés, azaz a nem-lét), jelenik meg az én képzetének lehetőséje, ami éppúgy nem-lét, mint a külső képzetek: az alany eltávolodik mult képétől vagyis képzetétől, ahogy a világ tapantalásában is.

Lét

A lét, amely régen átjárt az emberen, a dualitás megjelenése után az emberi gondolkodásban kezd világítani. Ez a régi adódás maradványaira (sajít maradványaira, amik kiestek belőle) irányul előnös és itt (természettudomány) veliciója ugtintul az ~~nem~~ elemektől, amelyek nem megismerés-elemek (érzés stb.). Aztán a gondol

kodás az én képzetére is irányulhat (ismeretelmélet) és az a szelíciś is ugyanúgy. A gondolkodás: tiszta lét: tiszta, mert nem előre meghatározott formák, tartalmak nemzett mozog, ha autonómiájára élhed.
Az autonómia vagy szabadság a lét teremtő szférájának megjelenése az emberben.

—

Mordulatlan Amikor az egy mordulatlan, már nem az egy. Csak a mordulatlan mordulhat. Mordulása: odaadás, befogadás, szeretet.

—

Balona A balonásszy, amikor a lét nem érlelt, nem ugismert, nem értett sérét képzetekkel befettesítjük.

—

Alvy „Az egyszerű ön-ugismerés gondolati mozgás, amelynek nincs hatalma a befzetet megváltoztatni: ebbe mindenmagy oszmatéi az ember, fogton én-t mondva, ahogyan érezve magát, holott nem az. Nyíjs fontos, hogy ezt elkezdje tudni: mert ez a kezdete a lehetőségnek, hogy ennek a tudásnak az alvyt érlelje. Aki érlelé, az épp az alvy." Volontá 205.
Nem akarhatunk teljesen, mert nem vagyunk alanyok.

—

Egy Az egy az istenség nem-tudatos jelenléte: az önmagáról (a cilyósszy-műsltásól) nem tudó szilyósszy: aki másnak hiszi magát: a tudat csak az érzetivel azonosulásban pullad föl.
Az istenség a közönséges tudat határán van. Ez a határ egyfelől a lélek zárószélege, másfelől az istenség maga: ez a tudat: átsöpli az istenség.

(6.) H megsemmisülés: kontinuitás a Divinummal.
H kontinuitás tapantalása.

Imprimáció — A kép, imprimáció nemre: újra és újra felidézni, mint a koncentrációban, újkent, ismétlés nélkül, míg megelevenedik.
Nem lehet újrakezdeni semmit.
Nem képzetek: ne csinálj magadnak parapott képet, kérnel csinált temptomot.

Szentimentalizmus — Szentimentális irás minus, csak szentimentális (naiv) olvasó. A szentimentális irás szavaszul, számítva hazardik.

Intuíció — Az intuíció pillanatra függetlenség a testre-ásványiszerű támaszkodás tudattól. Az emberben megléső immanens istenség-erő intuíciója nem azt jelenti, hogy feléje kell fordulni, törekedni, felgyílni előtte: ez mind szelintikus magyarázás lecsökkentése az intuíciónak a tudat szintjére, amitől függetlenségben jött az intuíció. Az intuíciót kell fogtatni, amiben az erő már megjelenült: az az intuíció.

A kettő principiuma az egy.

A szabadság fogalma elsősorban intuíció. A szeretété is.

Ős tapantalás 10,19 — Aki benél, azza alapít, hogy van Igaszág és hogy én. Ez a finta tapantalás

---

Tudat — A tudat nem lehet „később", mint a tartalma.

Érzés iskolája: Az érzéseket éppúgy vizsgálnunk a tárgytól, mint a gondolkodást. Azáltal, hogy elkötődik a tárgytól, az erő szabad lesz, megismerő erő. A gondolkodást nem gondoljuk „ki", végig, gondolatá: az érzést nem érezzük „ki", végig az ismert és ismétlődni kívánó érzéssé, megszkadíjozva a végig-csinnamtást az előre kész érzés-szokások pífíján, az önmagam érzése zónájában. Egy <u>érző</u> lesz az érzés. Nem érzéstelenség vagy blazúltság (érzése) ez, hanem az érzés megindulása és megállítása: ahogy az érzéknervek ingeléséréel is jelen van a megállítás (benéd, hang). A tárgytalan (formanélküli) érzés: világosság; a megismerés anyaga és érzéknerve egyben, ahogyan a gondolkodás is anyag és érzéknerv egyben: a gondolat anyag és a megismerőnerve. A nagyobb érzéknervek ifenek: tárgy, ahogy és közvetítés (enkör) azonosak. Az Én: önmagát tapantaló Világosság: ki, mit, mivel tapantal?

Ez az érzések „megtalkarításának" értelme.

Az érzeti ingeléséket jogtalanul tapad érzés: töltvén igazság, amit egésnek vesznek és ezért végképp nem-igazság és ezért egyben tapad hamá érzés: <u>az</u>, ami <u>azzá</u> teszi, az érzés is, azzal együtt <u>az</u>.

Autonómia 7, 9

Az autonómia az eleven gondolkodás tapantalásában lesz: az autonómia tapantalásán. Különben – nem-tapantalva – az autonómia nincs. Csak az eleven gondolkodás tapantalható, mert az jelen gondolkodás (<u>azaz: szellítés</u>), a gondolt <u>nincs</u>, mert mult, ezért emlékezhető, nem tapantalható. Csak az elmultat emlékezhetünk, a jelenre nincs értelme emlékezni, annál jelen kell lenni. Ezért nincs emlékezés a meditációnak belüli tapan-

8.

tlíssza: az szelítés, jelenlét, odz kell menni hozzá, nem mult. – Az autonómia a szavak nélküli gondolkodásban élhed, az érzészilíglan gyűtítődik.
Autonóm csak jelenlécő lehet, nem a jelenlécő képzete, ami mult.

Érzés és jelen

79

Az érzészilíg mindig jelenlét ill. jelenlét az érzések tárgyaként: nincs emlékezés az érzésre, csak a képzetére, amely az érzést csetleg újra fölidézi.
Gondolkodni is csak egy jelenlécő tudhat, de a gondolkodás saját multjára néz: ezért nem önmagát, hanem multját tapantaló világosság még csak. Az érzés nem tudja multját tapantalni, csak jelenjét, ezért benne „megolódult", eleve a kontemplatív jelleg és sosem olódul meg igazán; ha az ember nem akarja: az érzésben az ember még alifordult formájában is benne él a Világosságban, elvilantatlan. Ezért a kontemplációs csak a gondolkodásban kiadódhat. Egyszerűbb mondva tapantalás.

Tárgyak

Minden ember-alkotta tárgy: gép (a műveni tárgyaktól eltekintve). Gép az ami létezik nem-funkcionálva is, mint valami más. A termeneti tárgyak csak funkcionálásukban léteznek: amit nem ismerünk. Az elhalt fa léterése funkcióján kívüli ugyan: az ásványi jelleg maljz: anyag lesz: valami másé.

Megismerés

Az van megismerés, akkor csak és elsősorban önmegismerés (a megismerésé) kell legyen.

Felejtés

A felejtés alapjelenvége: az énleletben nem érzevenni a gondolkodást. Ezért ha énleletről gondolkodom, szimdig gondoltról gondolkodom, másodlagosan. Ami az énleletet arzá

teszi, eleve gondolkodás, nélküle az érlelet nem volna.

Értés — A szó: értett szó; a dolog: értett dolog.

Autonómia 7 — Csak az igazság alapján lehet valaki önálló vagy független: a megismerés szolgáltatja a kioldódását (a megállítást) a hatások alól. Ahár a vilyfsfamatról, ahár emberi hatásról van szó.
A tévedés még mindig egy nem-megismerő elem formmaradása a megismerés mikijílan. A Vilyjosság tévedhetetlen.

Hitis — A hitisok, behitisok legvaranabb módja, hogy megismerések formájílan jelentkernek.

Szabadság 12. — A szabadság tapasztalása több fokozatú: az ember vácszerélhet, hogy a megismerés pillanatyi szabadságot jelent — hogy tud a megismerésről, vagyis hogy az tényleg az; másodszor, hogy az eleven (jelen) gondolkodást tapasztalja: ez már nemcsak tudomás a szabadságról, hanem tudati tapasztalás, azaz megvalósítás. L. Autonómia 6,7.9
Realizmus és szabadság kizárják egymást: ha nem ismerődik fel az én, szerepe (a tudat szerepe) a külső realitás (képének) létrejöttében, akkor nincs orgánum annak érlelésére sem, aki szabad lehet.
Csak a jelen tudat lehet szabad, nem a mult tudat: és a mult tudata (gondolt, látott, ami realizmus, ha érzevétlen is) az mult tudat: nem tapasztalt, tehát nem megvalósított jelen, noha elvben jelen kell lennie: különben tudattartalom létezne, tudat nélkül.
Tudat az, hogy válát tartalmára, potenciálisan üres is tudna lenni.
A szükségszerűség megállapítása és állítása szabadságból lehet csak: és erre vitó az egén mult, szükségszerűség világa: hogy egyszer értésben oldódjék fel. Nem abutrakt értésben, hanem tapasztalásban.

10) A realizmus egy a belső kötöttséggel, az önkön- és rögvitséggel, amely a nemkenálló, más-nak, a megismeréstől függetlennek tartott (ifenségében) világhoz tapad.

Csak a szabadság lehetősége adhat befet a szükségneműségnek, a nem-szabadságnak, annak, hogy az alanyt a megismerthez kapcsolja. Minden tévedés morális tévedés: az alanyiság magamérzésének igényéből fakad. Nem a megismerés téved, hanem az ember moralitása tévesszt.

A legmagasabb erő kötődik a földiséghez, amit ő teremt, ő tesz azzá, negatív módon. De ez adja a remélyt és a lehetőséget: ez a befret önmagában hordja föloldását: az embertől függ.

A kontemplíció tárgya.

Őstapasztalás 19 Az őstapasztalás: a lét énsevevése és az énsevevés (a Világosság) énlelése: hogy a Lét: Világosság. Ez a modern ember tapasztalása, vagy az antik beavatotté. Amire az törekedett, a mai emberben megvalósultan, noha énsevétlen megvan.

A csodálat e fölött kezdete a Vimatérésnek, autonóm formában, az eredeti Táplíléhhoz: az elvilantatlan léthez, amikor külön táplálkozásra, a lét mellett, nem volt szükség.

Subsisto! Par 29, 10–

Itt a világ és én, létezők és ez tripantlis is: ez tripantlis: Világosság.

A világ és az ember befrete, kontemplíkra: a befret megoldása.

Minden pillanatban minden világos lehet.

Kertből a Vanosla.

J. 1. ἐδεάσάμετα τὴν δόξαν αὐτοῦ, meglíttuk, hogy az ő megvilágosása (a világ).

Rejt tudat — A réji tudat dogmatizmusként, pre-kritikus állásponthként, naivitásként, realizmusként marad fönn, akár logikus-tudományos formában.

—

Képek — A jelen képek: megfagyó imaginációk, kerdetei az imaginatív képeknek, az imaginációnak, amely eredetük felé lát, a mult felé (nem időbeli), amely egyébként a gondolkodásban él tovább, mint mult.

—

Jövő — A jövő csak abból lehet, ami még nincs — ami nem a multból jön: teremtés a semmiből — az ember szabad gondolatailól, neretet-gondolatailól, amik mincseneh adva a föld multjélól. (Volontá 325-).

—

Réji tudás — Az a tény, hogy voltak mintériumiskolák, ahol törekedtek a réji látás és tudás helyreállítására, mutatja: a törekvésnek volt alanya, mégha a törekvés ennek feladása volt is.

—

Van — A világ van — ez régen értelmetlen volt és ma is az, más okból.

—

Logika — A logika létrejötte a logika-fölötti kiálcását jelenti, amilől a logika számarott, tudatosulás nélkül és egyben az alany távolodását a logikus gondolkodástól: ez az igazi haladás.

—

Ideák — Az ideák meg-nem-valósulása — a szavak létezése ifen „ideák" számára — a kérdezés lehetősége és szükségessége.
Minden meg-nem-valósult idea: tévedés.

—

Megismerés eredete — A dogmák, a vallás, a szellem: a megismerés transcendens alakjai — vagy fordítva, ez amarsk immanens alakja —.

12| A kettévilás (sőt ellentét) a középkorban keletkezik. Ugismerés: átfogóan értve, úgyhogy az éktvitel is ennek értelmében történik: így a morális ékt is ide tartozik: a jó és rossz ennek a ugismerésnek a termékei.

Olvasás A terménettudomány területei: az „olvasás" befettesítői. Addig „olvasás" volt, ami nem intellektuális, tehát nem is maradt fenn, legfőljebb töredékesen.

Intellektualitás Az intellektualitás technikája és fogalomalkotása és fogalomtára a skolantikában az ezzel fölötti világ alsóbb rétegeire vonatkozólag alakult ki, csak a 15. sz. után alkalmazzák a terménet jelenségeire — már alkalmazva, nem itt születnek ezek a fogalmak (erő, tömeg, tér, idő, lét).

Szabadság A szabadság tényе az igazság, a ugismerés tényе. Ezért mennül föl a ugismerés tényével egyidejűleg, de ezért lesz meg nem-utósult fogalom: mert a ugismerést az ember „elfelejti". A ugismerés nem utósul meg (az ember nem ismeri meg az igazságot, alétheiát 78,32), ezért az ember nem lesz szabad, noha szabad virtuálisan.

A ugismerés minden pillanatában fölvillan a szabadság, mégsem utósul meg, nem lesz tapantalás. A ugismerés nem „világ", hanem „a világ világ" vagy a „világ van" — van, úgy van — és ezt az ember nem tapantalja, legtöbbször mégcsak nem is sejti.

A tapantalás (a szabadságé) a szabadság, az autonómia.

Koncentráció A koncentrációban az ember az universalia post rem-ből az u. in re-n át eljut az u. ante rem-hez.

Tudattalan — A lelki folyamatok túlyomó sére nem csak a közönséges tudatlan. A hefeten nem változtat a külső (pl. fiziológiai megismerés).

App. 14,16 — A teljeges belenézés az apba ugyanatná, hogy a tudattartalmat nem az apfolyamatok látása útján ismerjük fel, hanem ettől teljesen függetlenül; a folyamatokat azonosítani kellene a jondolt tartalommal — ki vagy mi vagyi ezt el? A folyamatok látása és értelmezése is a tőlük független tudat dolga; ahogy közönségesen is van tudat, mint sem tudat az apban legítmódó folyamatoktól. Ami a megismerés morgása, független a párhuzamos apji folyamatoktól, nehe a megismerésben kell az app, mint tükör, ahol a folyamat (a Világosságé) láthatja lenyomatát, multját.

Érzés, akarás a jondolkodásban 16 — Érzés és akarás a jondolkodásban: a tárgytalan, nem-tudom-mit akarás (tintz) és az evidencia, logicitás érzése. Hogy logikus-e vagy nem egy „jondolat", ezt a jondolkodás egy érzés alapján döntiel, nem logikával. A szeretet előrenyúló akarása a még meg-nem-lévőfelé: csak az, ami még nincs, amiről még nem tudok.

Képzet — „A képzet alkotás legítim, ha ínleleti tartalmon alapul: ennek hiszjában a képzet tudattalan vagy önkéjes tartalmat fejezki, kivéve a teremtő" imagináció esetét vagy az ideák tintz aktivitásáét." Psics 30.

Én — Az Én nem látható, nem mutathatunk rá; a tudatban, mint önessége él: ami önkéjti a képzeteket, érzeteket, ami a világos lélektartalmak mögött van; ezek kint és bent vannak (a tudathoz képest), ami ugyanaz — az én nem lehet ezek körül való.

Emberfok — Az emberfok az, amikor egyesítve van a testiség és az alanyiság: a testiségben a magasabb hierarchiák gúlvágai élnek; ~~a minden-kori legmagasabb tes~~ a régi Hold emberi (a mai anyagi) testen kívüli

14) én-kint lett ember; a Juppiter-ember énhordozó testtel egybekapcsolt Mamas-ember lesz. Az ember ma kettős: ami a Juppiteren belőle lesz – ~~(nem megtestesülő)~~ és ami a Juppiteren az nitinil zlicsopbb ~~[illegible]~~ bijódolom lesz.

Nem tudom — Analógiák: kérdezés — nem tudom, mit;
álomfejtés — az álmodó az, aki tudja, mégik megfejtés a jó;
emlékezés — nem tudom, de sáismerek.
pondolkodás — nem tudom mit és hogyan, de tudom, mikor igaz.

Megismerés és monizmus — A megismerésről vló minden intuíció nem dualintikus; pl. hogy a megismerés vilantja ketté a világot szubjektumra és objektumra stb. A megismerés intuíció, nem a mechanizmusának, hordozóinak vagy más külsőségeivel kapcsolatos intuíciók: ezek dualintikusak.

Belső fogalmak — A belső fogalmak megvalósítása: tapasztalások, akár a matematikai fogalmaké. Ezt a tapasztalást az énkleti fogalmakhoz az énkelés szolgáltatja

---

Tudat mechanizmusa — A tudat mechanizmusának minden ismerete külső a tudathoz képest (amelyet is megismeri): a tudat nem ismeri föl magát a mechanizmusban, csak esetleg az egyidejűség alapján.

13

16 — Az új megismerésre (fogalomra) nincs memóriagyűrűség; legfölj ebb utólag lehet. De hogy mi igaz, mi nem, azt semmiyen mechanizmus nem mondja meg: az evidenciát.

∃ 1 — A sötétség nem fogadta be — utám jön a tanúbizonyság.

Tudattalan

A tudattalan (Ding an sich, anyag stb) abból a lehetőségből van, amelet az ember nem teljesít: hogy a tudat fogamatainak, a megismerésnek tapantalása felé haladjon. Ugyanaz a paradoxon, mint a kérdezésé stb. L. 14.

Logos az emberben zihglan

A megismerés regulatív elemei (a logika, az evidencia, az ésleletek „így"-e, ifensége, az imaginatív metamorfózis) a hierarchikus lépek működése a zihglan, az emberi tudatban. Maga az ipp vagy ipp lehetősége, a Világosság, a Logos kinyilatkoztatása.

A tudattól függetlenül

A dolog, a tény valóban függetlenül a megismerő tudattól van. A tudat odanéz vagy nem, ez a dolog nempontjából közömbös. Csakhogy a „dolog" mi-je, mifensége vagy ifensége, a fogalmi megjelenése csak a tudat számára van, ezért a dolog (mi lenne a fogalma nélkül?) valójában egyáltalán nem független a megismerő tudattól. Ezt állítani azon az alapon, hogy a tudat „elfordulhat" a dologtól, az mégis ott van (ezek is a tudat megállapításai), ofan, mintha azt mondanók, a valaki által egyszer út vagy okasott vers létezik, akkor is, ha nem okasták. De ha egyszer sem volt a tudatban, nem is írták, akkor nincs, ha nem tud róla senki, az ifensége nincs adva.

Szó van róla

Misfelől: ez az ifenség a pillanatni megismerés függvénye: mi a megismert az „ifen", a megismerés előzetes tapantalása nélkül.

Végül kérdés, hogy a tudat létezik-e a világtól, dolgoktól, megismerettől, tartalmaitól függetlenül?

16) Érzés, akarás a gondolkodásban

Az isholázás egyik alapfoladata az érzés és akarás elemeinek megfigyelése a gondolkodásban. Az „így jó" érzése vagy a gondolkodás mozgásával azonos akarat megfigyelése, hogy később ezeket lehessen erősíteni: az igazság vagy nem-igazság irányi érzések csíráikként.

13 Ugyanezek az elemek az érzékelésben is jelen vannak: itt (is) kívülről jönnek, nem a szubjektumból.

A látottat látjuk: ez a másság: a tudat megfordított akarati eleme.

Jelen

13,14 Az érzékelésben a külső kutatás nem az egyidejű érzékelési pillanatot kutatja: egy más érzékelés van már, a kutató érzékelés, most ezt kellene tapasztalni. Ugyanígy a gondolkodásnál is — mindkettő csak belülről (a gondolkodásban, érzékelésben) tapasztalható, egyidejűleg és átlátszóságban: a jelen gondolkodás és érzékelés kutatás kell a cél legyen, mert csak ifjeneh vannak: mindkettő kívülesik a közönséges tudaton.

F 1 οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν θέον — hogy az ezt is a harmonyla vonja, azért ismétel.

ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν — a φῶς immanens lett, azért vizualitszik Logos-ra (ὁ λόγος σάρξ ἐγένετο) és látja, ami a Logoslól megvilágítódás (világosságnemű), a δόξα.

Megismerés és neretet

A megismerés: azonosság, átváltozás. A neretet megállított azonosság, megállított átváltozás.

Akás

Az akás az ember termézeti léte: rég i Hold.

Akarat és logika

Elakás, félálom, félébredés: az akarat elhagyja a végtagokat, ugyanakkor megszűnik a logikus gondolkodás és fordítva. A végtagok szabad mozgásához és mozgathatóságához van kötve az itélet és következtetés lehetősége: ezek logikájából él. Az állatnál csak kép van (fejrendner), a végtagok nem szabadok. MWW I. 8. Vitz.

—

„Szabad" akarat

A logikus gondolkodásban nagyon is működik az akaratunk; de lecsiond saját szabadságáról és elérendeli mozgát a logika szalafainak. De az ő tette, hogy a logika szabáinak elérendeli mozgát. MWW I. 158. A logika érvényes az kozmonu és az embere.

—

Gondolkodás 8. nap.

Ha a gondolkodás függésben van az agyiságtól, hogyan kutathatja azt, vagy a függési relációt? Ennek a függésnek is mindenekelőtt megismertnek vagy tapantaltnak kell lennie.
Ahol az ember szlóban függésben van szlomitól vagy szlakitól, a függésről nem tud.

—

A gondolkodás végső értelme, hogy meglássa saját mozgását, életét.
A gondolkodás önmagától tárolodva a termékeiben a dologi világot szuporítja és egyben realitássá teszi. E felé fordul, kutatja és elvén benne, elfeledkezik önmagáról. Kutatja, mert tudatfölötti, azt létrehozó mozgását nem tapantalja, tehát állandóan keresheti a gondolt világ ősfüggéseit. Az igazi ősfüggést magában hordja a gondolkodás, amikor alkotja a dologi világot. Ahogy efelé irányulva világot alkot és realitást, ezeletete felé fordulva ugyanezek világrealitást alkothatna és alkot is: ez a 8. nap. kezdete. Szükségessége mellett,

18)

sokféleképpen lehet érvelni, a mordulat mégis – summi-
fen mordulat – nem jön létre érvelnből: egy (dul) szerettl-
ből: nincs oh, amely az embert „elindítsa", mert minden
„oh", érv a racionalitásban van és érért – szerencsére –
erőtlen. Az érv, félelem, oh ene a mordulatra indítanak
az embert, már nem volna ez a mordulat.

Érés, akarás

Ami mint amociációs vagy mechanikus gondolho-
dás kiskulófélben van a gondolhodást illetően, az
leggében (más szinten) már negtörtént az érzés
és akarás területén.

Imagináció 6, 11,

Imagináció: képalkotás, közvetlenül, a gondolat megkerülésé-
vel (az benne van), nem spontán, – nem tudom, hogyan,
mégis tudom – tárgynélküli akarással: kép és gondolhodás
– érlelés és gondolhodás: ideálótás.

Studium

Das Studium ist nicht das Lernen, wie es gewöhnlich geschieht,
sondern man muss darauf kommen, dass es für den Menschen
ein Denken gibt, welches noch ein flüssiges, wirkliches Denken
ist, wobei der Mensch alle sinnlichen Wahrnehmungen um
sich herum ausschliesst. Die abendländischen Denker leugnen,
dass es ein solches Denken gibt. Sie sagen, man könne nur
denken, wenn in dem Gedanken noch ein Rest von Sinnes-
wahrnehmung enthalten sei. Die Herren wissen eben nicht, dass es
andere gekonnt haben, und wollen es nicht glauben, weil sie selbst
nicht so denken können. Der Mensch muss lernen, alles zu ver-
gessen, von allem abzusehen, was äusserlich auf die Sinne wirkt,
ohne jedoch leeres Gefäss zu bleiben. Das ist möglich, wenn
man sich in einen reinen, sinnlichkeitsfreien Gedankeninhalt

vertieft, wie er in den Mitteilungen des Geisterforschers enthalten ist, und über das, was sich fortspinnt, sinnt. Ich habe in meinen Schriften diesen Weg verfolgt, ich habe sie so niedergeschrieben, dass wie bei einem lebendigen Wesen ein Glied aus dem andern organisch herauskommt. Man gibt sich dem Gedanken selbstlos hin, es tritt eine innere Trennung ein. Wer höher hinauf will, muss geisteswissenschaftliche Mitteilungen so lesen. Wer nicht höher will, der kann sie wie ein gewöhnliches Buch lesen."

97 Drs chr. Mysterium S. 223.

„Das Studium, das heute an die Menschen herangebracht wird, welches von dem Sinnenfälligen der Welt wegführt, besteht in einer Schulung der Gedanken. Diese haben dann nichts zu tun mit dem, was uns in der Sinnlichkeit umgibt. Wer noch tiefer eindringen will, muss seinen Geist zu einer verstärkten Gedankentrainierung hinleiten. Zu solchem sinnlichkeitsfreien Denken versuchte ich Anleitung zu geben in den beiden Schriften: Die Ph. d. Fr. und W. u. W." S. 208.

A Föld Féje — A g. m. -al felvilágló Föld-Világosság, a Chr.-áldozat eredmeje-képpen: az ember Világosság-élmeje, a Föld Féje.

Östapantalás 10,6 — Az Én-tapasztalás közönségesen: éjszaka, sötétség. A tudat számára nincs az Én, erről vennük érre: azon a hefen nincs semmi, ill. van semmi. Átsüt a tudattartalmakon (gondolat, érés, zharás), amefeh számára vannak: közvetve „inteljük". Az egén világ az Én számára van: östapantalás ez, annak második, közönségesen nem verifikált réne. Az östapantalás első rénét régen a beavatottak angulósítottak, a má-

(3)

20) sodik lépcső a mai emberre van.

Az Én láthatatlan, ő lát. A látás alapja nem a nemben-állás, kettősség, másság, de ma csak ig lesz tudatos. Az Én a világgal együtt tapasztalható: a felvilágosban, odaadásban – az akadály lehúzdásában, ami e mozdulat előtt áll. E nélkül az akadály nélkül ~~az~~ nem vsha én-tapasztalás. Bruit az ember csinál, tesz, alkan az én szintven, velemegy, ami akarati ténykedés. Ez sincs belül: ez is énlelés vagy kerdés. Az Én énlelésben és akarásban él.

Az Én számán a test: világ, énlelés. Hogy ez tudatos lehessen, kell, hozzá a test.

Ember struktúrája

Minden mindenben (5.40.) Az élet belutol a fiz. testbe: individuálisan él (nem él az élet). A világosság belutol: individuálisan érez; egébként az élet és érzés szabad, nem fiziháisághoz kötött. Az emberben a fejnél az éter, antiáltest és én szabad (szemben, amennyiben fej); a végtagoknál csak az én (a kiülő mozgató akart). A fej ásnyi konstrukció az emberen belül, a végtagrendszer állati konstrukció, a ritmikus rendszer növéyi konstrukció. Az egy az Én tükörképe a testben.

Dekoncentráltság.

A dekoncentráltság az antiáltest tapadása a testhez a fej és ritmikus rendszerben – félelem, szorulat, a világ lekkatátlanszja miatt. A remedium: az énlelés. A tudatos (akart – nem akart elfeledkezés magamról, nem a tárgy, hanem a végrehajtandó mozdulat (előre belátható) érdekessége kedvéért, a mozdulat tapasztalása kedvéért. A figelem ön-követése (kutva mozdulat nélkül), ahogy kifelé halad.

Nyelv — Az eredeti jelv körvetlenül érthető lett volna, nem a jondolati jelentés mikija, hanem mozgó a jelentés. A jelvek kutonbözők lettek volna, de érthetők ettől függetlenül, akkor mi a jondolat érthető! Nem kellett volna fordítani. A hangzók az eleven jondolkodás elemei, nem a tükrözött jelentése. A szó már annak jele.

Szt. Szellem. F 8,32; 14,16,17,26 15,26; 16,7,13; 20,22
1 Kor 2,9.

Nyelv 24 101 — A jondolkodás az eredeti intenciókhoz képest följebb került: univerzális lett a tükrözött formában, holott jelvhez-kötött kellett volna legyen; a jelv legjebb került, a rögzített-tükrözött uférába, az improvizációs lehetőség hefett; az improvizáció a jondolkodásban nyomaradt, de a kifejezésmód rögzítettsége miatt csak multhint csak a tudatba. Az ösnyelvet az ember utánozva, vele mozogva értette.

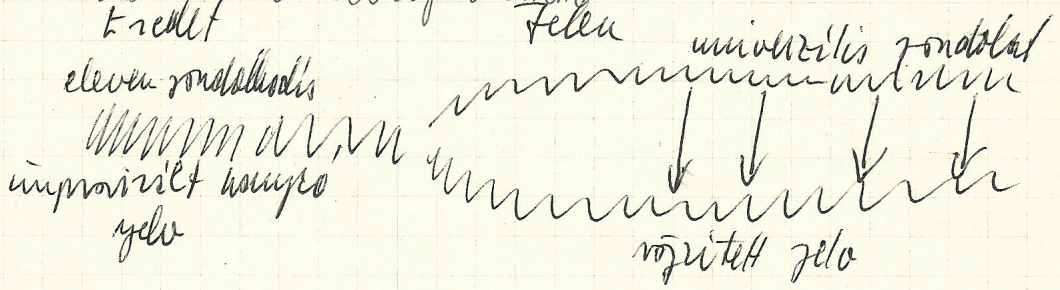

(Das Walten der kosmischen Vernunft im Sprachentstehen 31. 8. 1918 Dornach; Der verlorene Einklang zwischen Sprechen und Denken 18.7.1915 Dornach

---

Realizmus — A realizmus bizonyos mértékig jogosult az inkleti világra vonatkozólag, mert van egy spontán érlelés — égi ajándék —, amely ezt közvetíti. A célekre vonatkozólag, vagy a nellemre vonatkozólag ez nincs: a realisztikus = transcendens leírás minden esetben félrevezető és törhén legjobb esetben.

20)

A vejtvény: a ugodás.

Nyitintulás — A nyitintulás a gondolkodásé, annak dolga, az érzésekhez közvetlenül nem lehet gúlni. A gondolkodás nyitintulása az érzéseiben, mert a tinta gondolkodásban nem jut kifejeződéshez és nem gyakorolható általa és mert ahol a gondolkodás hiányzik (vagyis torzult, teves, parciális), azaz rész-tudatról van szó, ott az érzéseiben önérzés, azaz tintátalan.

Minden félcértett, félig-értett gondolat, dolog, elv stb ezt a tintátalanságot szaporítja.

A spirituális — tisztaságot teremtő — gondolkodás az önmagaz jelenjét tapasztaló, teljes — kontempláló — gondolkodás.

Koncentrációs — A koncentrációt az egy ellenkezése kiséri végig: mert előrevetiti ányékát az önmagam-érzésének kioltása, amikor érdektelen tárgyat érdektelenül kezdek gondolni; mégintrébb, mikor funkciót, ideát gondolok szarak nélkül, az egy magasít (önzkarásít) így kikünölölve.

Antrális bajlunk — A nem tapasztalt bajlunk antrális szintűek. A gondolkodás szolacitásában az Én gyiktozik meg: az önmagát tapasztaló Világosság.

Szeretet-tudat — Vagy a szeretet-tudat vezérli a gondolkodás életet, vagy az egoitás. Kompromisszum elég lehet, mert mi korlátozná a szeretet-tudatot, vagy mi korlátozná az egoitást, ha egyszer van?

Exodus. Az új exodus, a kiválasztott nép elhatárulása kívülőben áll és elhordódott. Belső elhatárulás, kifelé csakúgy intelhetetlen. Az exodus az érdek-centrum elhonása az egoitásból, az egoitás érdekszférájától.

—

Gondolkodás A gondolkodásban produkálunk és ez egyben az értése a produkáltnak: a produkció folyamatz teremtés és értés, a folyamattal értünk, nem a kész gondolatokkal. Ez a folyamat lyuk a tudatban.

—

Vilígosság A vilígosság az emberből vilígít. Ennek segítségével látjuk a napot. (Concentrazione p.60.)

—

Realizmus. A realizmus az antrális tudat attitüdje, az Én segítségével kifejezve.

—

Dualitás tapasztalása A dualitás tapasztalása: már annak túllépése is, kezdeti formában, a túllépés észrevevése nélkül. A túllépés: az érdekt kep: gondolkodáslól és érdekésből.

—

Hatás – megismerés Hatás kivltása: megismerés. A megismerés: átalakulás az Énben. Mindig újra: A megismerés, alakulás, alakulni kell, hogy megismerjek, a magasabb megismerésben.

—

Drog A drog a tudat testi hordozójára hat és épp erért, azt rendellenes működésre kéntetve, incalitáshoz veret. Az iskolázás célja: a valóság. Az igazság tevése.

—

Realizmus-nominalizmus. A realizmus és nominalizmus küzdelme mögött a gondolkodás és a nyelv elvilísínak folyamatz is meghúzódik: a nominalisták nem érezték a szó mögött a fogalmat; a realisták nem tudták a fogalmat, amelet realitásnak érezték, a szótól külön kifejezni vagy tapasztalni. Ezért nem volt érvük a nominalisták ellen.

24) Sprachgestaltung 24, 25, 28 5.71.; 131.

A Sprachgestaltung feladata lenne a mai rögzített nyelvekben élő improvizáló hangzó-nyelv megjelenítése: ez adná az igazi Satzgebärde-t.

Új Szeretet

Az Új Szeretet ideájít kigondolni, kidolgozni, ahogy Ábrahám Jehova ideájít kidolgozta (nem a Nap, nem a Hold stb), ez az Új Szeretet megvalósításának kezdete. Mert ez a dolgozás az ideán már ennek a szeretetnek a mozdulata; mert az idea további intuíciója alakítja az embert azzá, amit ugismer (megváltva a ugismerés-lét közönségesen megfordított hierarchiáját) és minden más alakulás egy alakítás, mert az ember ma a ugismerő ember – csak a ugismerés alakíthatja.

Akarat

Ha Én van jelen, az akarat gondolkodásként jelenik meg (Concentrazione 101). Az ismylan megtív, transcendens (nincs lenne) akarat. A szörnyben az ismyiszyst ugsemmisítő, formazlkotó, az illetlan mozgató.

Tintáklamáz 24

Ami a szájon kijön Mt 15,12. Képzetek.

Kérdezés

A kérdezés a gondolkodás és a nyelv ekálása miatt lehetséges, a határeseteket illetően.

Abszolut koncentráció

Hogy az ember csak egyet tegyen, csak az Egyet tegye, minden másról le kell mondania, ami egyébként ott kiszít a tudat hátterében. Ez az abszolut koncentráció. Aki erre képes, mindent tehet, mindenre képes.

Út

Attól kezdve, hogy az ember a tükrözött tudat szerint dönt, nem más szerint (és természetesen nem a tükrözött tudatnál az-csoppbb tudatszint szerint), ofan útra van szüksége, amely a tükrö-

zött tudatlól indul és folytonossággal vezet ki belőle.

Szavak nélkül 24

A gondolkodás (értés, léterés), amely leszokott a szavaktól, az és csakis az képes megtalálni a beszéd és a gondolkodás közös gyökerét, az őszelv inspirációját, amely minden gelvben ott rejlik.

Tükrözött gondolkodás

Ami eredetétől (Énjétől) elszakad, sem lesz; másfelől az eredetétől elszakadt intelligencia Ellenerők zsákmányz lesz. Ilyen intelligencia a tükrözött gondolkodás.

1 K 13,12
1 K 8,1-3

Megismerek, akkor megismertetem (1 K 13,12; Gal 4,9): a megszabb megismerés képeit, hanyagait hierarchikus rétek megszerzik; ezekkel a képekkel hanyakkal az Én azonos a megismerésben: tapantalja, hogy azokat és ezzel együtt őt is gondolja (megismeri) sokki vagy sokkik. Ebben a rétegy dualitása megszűnik.

Szt. Szellem 24

Az zbutukt gondolkodás gelve, amely közös az emberiségben, az új Szt. Szellem eltorzult alakja: képes igazságot mondani, képes lenne torzultságát feloldani.

Tintaság 21,24

Ahol a tisztaság nincs meg, ott az iskolázás nem haladhat. Minden ítlátszatlan terület a tudatlan elterelést jelent, a figyelem áramlásának megtörését – ahol nem áramlik – feloldatlan, mordulatlan zárványt = nem-tudatosságot a tudatlan. Ez a nerepe a babonáknak, nem-értések szélhintéséneh, „sejtésekneh", kispoljári vagy poljári vagy más előítéletnek, gondolat-szokásnak. Minden egyéb tintátalanság ennen ered. A nellemet a nem-értettben keresni és nem az értésben: a bálványimádás, a ~~Ka~~ fanyott kép-zet. A „nellemi tartalom" át kell mennyen az érzésvilágba, zharatzilágba: az értésen át,

26)

nem a nem-értésen át; a nem-értésen át a lélek alá-fordult sémébe kerül, onnan befolyásolja a még átlátni gondolhodást és értelést.

Mult, karma

A mult vilig (ez a vilig) csak az ember számára van (létezik). Ezért van magára hagyva benne az ember, ezért kell, hogy mult jellegélől föloldja. Ami az ember-Én multja, az a karma. Az ember az egyedüli tovább-teremtő. Az alvás nevepe az önrekötetés formatartása a jelen világyal. (Die menschliche Seele I.). Nr. 224.

„Nem-értés" Realizmus

A régi metafizikai, transcendens („nem értem") utat az tette szükségessé és lehetségessé, hogy a lélek, a tudat antrális volt, nem Én. Ez él tovább a nem-értés kultuszában ma is.

„Mindazon nellemi utak, amelyek megelőzik a fogalom tudatos tapantalását, lineáris jellegűeknek tekinthetők, ~~bám~~ zhárszifen formát is öltsenek szyszton vagy hebeten: amennyiben az antrálteszkel és nem az Énnel dolgoznak, mégha egy belső alapra kiirtkozunk is." Ez transcendens Én (Punsha, Atma-Punsha), nem individuális.

A fogalom tapantalhatósága az énrevevésével kezdődik; az énrevevés a fogalom elválasát jelenti a dologtól és a jelvtől.

A fogalom énre-nem-vevése a realizmus = antrális tudat, a materialista vagy spiritualista formában.

A realizmus: betegség. A nem-értés kultusza: perverzitás, mert tud a nem-értésről.

Fogalom

A fogalom az immanens identitás jele és eredménye, zhárcsak az érzeti értelés. Az Universalia-ul áll szemben az ember, amit azelőtt csak extázisban volt képes megtörsítani. Az immanens identitás azért lehetséges, mert az identitás elemé, az Én, imma-

nemzé vált. A tapasztalás nélkül használt fogalom antrális sikon használt Én-elem: elventi univerzális jellegét, szóvi, retorikáci, az első antralitás enkörevé válik: ez az intellektus bűnbecsése. Az önmagát tapantalás Világosság ereje áramlik benne, elventve autonómiáját. A kontemplíció a gyógymódja.
A mechanizált beréd megmozgatja az agyi (reflex-jellegű) gondolkodást.

Közvetlenség „A közvetlen Világosságnak, amely a gondolkodás predirlektikus mozzanatában áramlik, nincs szüksége közvetítésre, mert tiszta tárgynélküli gondolkodás, ezért az első közvetítés ő maga. Csak a tiszta közvetítetlenség válhat közvetítő aktivitássá: éppen mert az igazi, eredeti közvetlenség: úgy kell hogyni, ahogy van, ha értelmi akarja az ember. Hogyni, ahogy van, ez a kontemplíció elérése." Concentrazione 32.

Alany A tapantalásban az alany mindig miszott vagy máskor van, mint a tapantalás tárgya — az alany nem éli az eredeti Világosság azonosságát a szelítéssel.

Gondolkodás A gondolkodás lényege mindig a gondolkodás tudata — hogy gondolkodás — a tartalmaz minden lehet: mert ez az Én jelenlétét jelzi: ez maga ez a jelenlét. Ez a koncentráció és kontemplíció jelentősége az Én megalósulása nempontjából

---

Idea Egy gondolat sokat nem egyesít minden emberet (csak egy csoportot) csak a gondolkodás, az idea. Ez a hűtőbbség a herentégzéj előtti és utáni kor között. Szabad emberehet csak az egyesíthet: a belítés, hogy ami és ahogy van, szükséges a multja nemint és egyben fölöldhető.

Mosszány Az önmagam érzése = a másság érzése. A nem-éltem = a másság tapantalásának konkrét formája.

28) Biztonság — Ami a gondolkodás biztonságát adja, ugyanaz, mint ami az értelés „vég"-ét adja.

Kommunió Gondolkodás — A gondolkodás a kommunió utolsó maradványa, amiről az ember tud (minden más kommunióval ellentétben), mert szoláris természetű, kontemplatív. Az értelésben még a magasabb harmonikus identitás-szakaszt áramlik.
Egy idea tapasztalása, egy dolog lejegyeként, a gondolkodásban történik, de az idea gondolkodás a dologban és nincs a gondolkodáson kívül. A gondolkodás akkor egy a dologval és az ember ennek az Egységnek nézője – megvalósítója belülről. Az embernek nincs más fölsdik, mint a gondolkodás megvalósítása. A fogalom már kontemplációs.

Oroszlán — A régi ember nem egy oroszlánnal találkozott, hanem mindig az Oroszlánnal: ez nem volt tapasztalás, mert nem volt fogalom.

Antrilis fogalmak 53 — A fogalmak az antrilis sikra csinek, amikor létüket az ember nem veni érze ill. nem valósítja meg őket kontemplatív jellegűtben. Ugyanakor a fogalom úgy jelenik meg, mint a régi ember számára a világ dolgai: Világ, nem: világ van.
Ezen a síkon a fogalom, mint fogalom: halott; a gondolkodás életét az alacsonyabb antrilitástól veri.

Érzés — Közönségesen az ember az érzésben érzi magát, a lélekben (antrilitásban), nem az érzés alapában, az Énben, amely független ettől az érzéstől; az ember: érzés, amikor érez, de önmagát érzése, nem az érzés érzése.

Gondolkodás jelleje

A gondolkodás pontosan megfelel annak, amit ugismer és fordítva: ar, és ar is ar. Ha autonómiáját ugismeri: autonóm lesz; függőségét fölismeri: függő lesz; ezt (a függőség fölismerését) is fölismeri: független lesz. Nincs külön léte, amely független a funkcionálásától, ahogy funkcionál, a funkcionálása – a funkcionális – az a gondolkodás. Ugyanez a világ is, amely mindig gondolt, akár énszeveni az ember, akár nem. Ha nem vesszi énre, azt gondolja éppen, hogy a világ a gondolkodás nélkül van.

A gondolkodás, ha meglátja saját Vilyósság-karakterét, meglátja a termenet, a világ (énleleti vilyó) Vilyósság-minőltát is. Nem látja meg azt, ha önmagában nem tapasztalja.

Belső nyugalom

A belső nyugalom: az értelem csöndje, a koncentráció eredménye. A zörejek magukból vannak: elnémulnak, ha a lélek koncentrált. A zörej az antríltesté, amely nem ismer megállást vagy elválasztást: régen (és ma is) szünet nélkül „közvetítette" a Vilyósságot, ma szünben, alá-fordult minőltában, szünet nélkül közvetíti a test-lélek zajait. Az antríltest mozgatja az agyságot, a gondolkodás (koncentráció) nyugalomba hozza.

A lélek pannivitása a kinyiltkoztatásnak megfelelő attitud, ma kerdenie kell.

A Vilyósság (antrilitás) csak akkor marad nyitott (forma nélküli), ha egy Énhez tartozik. A bűnbeesés az Én szünleges elvettetése vót az antrilitás elvi: ma ismétlődik különböző formákban: dogma, tartalom, realizmus, antrílis fogalmak, ingadekvát ugismerés.

Ami régen adódott (az adódás is) az énlelésben-gondolkodásban, amik nem voltak azok, azt ma tudatosan, akarattal kellene ugmerezni, különben az énlelés és gondolkodás félbemarad, csak egy maradék jön be még egyelőre. Ami nem jön be a pannivitás miatt, azt tartja realitásnak az ember, Ding an sich-nek, alapnak, ugismerhetetlennek, anyagnak – ez is gondolat, de énszevétlen, kivetítve a gondolkodásban és én-

30) lelésen túlra.

↓ Mivel a gondolkodás nem ismeri föl a predikátikus Világosságot sem önmagában, sem az énkelésben, egy metafizikai (finkai) világot talál-ja szemben magát. Ezt kutatja kívülről, ez a hadíforza az ún. megszülettését. Ha így a Dionysium felé fordul, szüksége van a tradicióra, amely ellátja antrílis fogalmakkal, vagy ha nem, egy finkai világ dogmájára, amely ugyanezek ellátja antrílis fogalmakkal; egy nellemi világra, amelyről spekulál; egy finkaira, amelyet mér.

Ennek a kutatásnak jellemzője, hogy van egy kezdeti kiindulási téma: „a világ van", egy axioma, dogma, kutatás előtti, amiben a kutatás, a kutató szellem igazodni kényszerül és ami minden kifejtését eleve szigetve tartalmazza. Ahelyett, hogy a megismerés minden előfeltétel és előzmény nélkül függetlenül tapantalna. Előfeltétel a tradiciós is lehet.

Ez a sötétség intelligenciája, amely az előfeltételen belül tökéletes logikával mozog. Ami irányul, hogy a gondolkodás ne érintetje mindentől független-tényét és mozgását, függetlenül tárgytól, tartalomtól, szarahtól – amelyek ettől a független mozgástól jennek értetmet, lennek arok, amik; lennek gyáltalán.

A kiszörött gondolkodás nem érti meg sem a finkai, sem a „nellemi" világot, mert nem ismeri a fogamatot, amellyel „megismeri", koncipiálja őket.

0 Ahi az ideát nem tapantalja, szabja lesz: tintátalan.

Megismerhetem 1Kor 8,1-3; 1Kor 13,12; Gal 4,9.

Idea és világ 29 a gond. jellege

Az idea megjelenése: a világ megjelenése, az emberben, azaz: a Világosságé. Amíg az ember vá nem ébed a világ és a gondolkodás világosság-jellegére, addig a világ számára sötétségként jelenik meg; mert sahogy a gondolkodás pontosan annak

fedel meg, amit megismer, a rilig az, amit az ember megismer.

Ünnepek. §8 A kiküf ünnep az, ami az emberből indul ki, nem tradíció: kerdés és keretet, „hogy legyen!" Hogy legyen, ahhoz megismerés kell, a jelentés megismerése, megalkotása, mert még nincs.
A tradicionális ünnepek már semmit sem jelentenek, azokat is kerdeni kell; mégis a negyedik ünnep a teljesen emberi (vinzstöltő, vinzsupánzó) kerdés; innen lehetséges a tradicionális ünnepek újraértése is.

Mintériumok célja. A régi mintériumok célja is a Világosság tapasztalása volt, míg a luciferi csonás, vinna az Édenkertbe, a puszta rénvétel a Világosságban, tapasztalás nélkül, ki nem szorította. – Minden régi kultura (a zsidóság kivételével, amely ellenkezőképp vétkezett) ezen bukottel.
A tapasztalás csak az Én tapasztalása lehet.
↓ A régi mintériumok dekadenciája él ma tovább azokban az impulzusokban, amelyek nem a gondolkodás világosságának tapasztalására irányulnak, hanem szellemi tartalmak, dogmák, tudások, étvilágítatlan kiindulópontok szerint kívánnak részesedni az érzetfölöttiben.
Ez a célja minden sejtés, homálosság elhintésének vagy hazugságnak, ami eleve átvilágíthatatlan.

Tintátlan sáz. A tisztátalan képzetek azok, amelyek nem megismerésből csaznak és amikkel az ember szivesen vinzstéi, nem megismerés, hanem érzések fölkeltése céljából. Ezek tintátlan érzések.

Jelen Ami a jelen, azt átmodja az ember; éber (a gyerek is) akkor lesz, ha a mult beépül a létekbe, az emlékezés. Az emlékezés a gondoltra lehetséges, kell hát hozzá a gondolt gondolat.
A improvisáció: jelen. Az iskolázás azt célozza, hogy az improvizáló

32) tudat vilyos legyen, ne ítmodó csupán. Ezért, mert ítmodó és vilyos kell legyen, vilyosabbnak kell lennie a közönséges tudatnál. Emlékünk a pondolta, nem emlékünk az érzetre, csak a pondolhodásban ít. Az érzés: jelen, ítmodó.

0 Mivel a jelenben ítmodik, az ember nem látja a vilyosságot. Egyetlen fiadata ennek meglátása.

Ahant Az elsőnek ahanati momentum: a jugalom.

Demokrácia 39 A kerentejség óta minden ember kiválantott (rendelkezik a régi kiválantottak lehetőségeivel), de ezt a kiválantottságot állatnak kell. Ezért ma az igazság, a mintérium demokratikusak lennének, ha az emberiség nem mondana le a demokráciáról; ennek alapja, hogy mindenki kiválantott. Régebben ennek értelme nem volt. Az egyenlőség erre a kom érzéges a lehetőségek, jogok tekintetében.

Tinta pondolhodás A pondolhodás témája általában az inteléstől, kivülről jön. Ahogy földolgozunk, abban „szabadok" vagyunk, ott a tinta pondolhodás dolgozik, kiveredve az inteleti elemekkel. Tinta egyen a pondolhodás, ha selicióban pondolhodik csupán. Rájöket, hogy az inteleti tartalom is az. A tinta pondolhodásban csak az improvizáló ahant működik, nincs benne ítrikjétlan (inteleti) elem. Az ahanti elem a mienk, szabad.

A mult ányéhik A mult ányéhiban, a jelen erőitől megvédve fejlődik ki az emberi szabadság, az ember jelenléte: belső jelenlét; ez az elválasztás értelme.

A lítosztlan lehet szabad az ember, hogy lítosztlan van, az ván a szabadsága (mitől?), vagy hogy „szelítős" van, azaz hogy van nem-szelítős is. A lítosztlan kerd az ember, a semmiben: teremteni.

Mizikus akut — A mizikus akarat látó: of erősen lít, hogy a kerdő (terentő) látó-mozdulat kiöltje a régi litist, a litszatét.

—

Melegérzet — Nem tudom meghatározhatni a külső meleget a belsőtől, mert a külsőt is belül tapantalom — teljesen „szubjektív". Ekkor hasonlóan nem tudok fölidézni „lelkileg" tapintást, hangot, képet.

—

Identitás — Valahol igaz, hogy az emberi szem vagy fülnélkül a világ sötét és néma lenne. Csak kérdés, hogy ezt hogy lehetne tudni — mi lenne az a világ? Nem tudnánk se világosságról, se sötétségről, se hangról, se némaságról — ezre se vennénk.

—

Tisztaság — Tisztaság: ami nem akar mást; ~~mint~~ nem támaszkodik másra, nem használ mást. Egy szándék akkor tisztaság, ha nem akar maszt másra.

—

Szeretet — Odaadás a külvilág irányában: szeretet (Die Brüche 204.)

—

o — A gondolkodás akantuerű lesz: csina a jöröse.
A cselekvés gondolatszerű lesz: a mult fölöldása. } szeretet

—

Születés — A kétneres születés jelenti az embert: 7 és Ch.
A vizsztérés a „terménet"-hez (Fehve stb.) időnemüthen, mert nem az Atyához (szellemi terménet) irányul, hanem a fiúkai terménethez, a multhoz.

—

Alyptörvény — A világ, e világ alyptörvénye: a bricsú.

34) Születés — A ∃-születés képe a második születése: „ezt a születést látod!"

—

Szem — A Szem: több mint szem: az egységes érzelés-gondolkodásra nem-szakadt: látás.

—

Állapot. — Az ember számára nincsen állapot (megállás), nincs elérés: vagy szülljed vagy emelkedik.

—

Kifejezés — Ha a nellemi megismerés nem fejezhető ki az ideák nyelvén, akkor legalább is nem volt teljes.

—

A gondolkodás pótolhatni az egén kozmont, az érzés sokat érezhet, az akarat kis tettehet állít a világba.

—

Egység — Az ember és a világ sokat keresett egysége a megismerésben van: a megismerés maga.

—

Gyógyítás — A gondolkodás betegít meg, a gondolkodás gyógyít, gyógyít meg.

—

Individuum t — Az individuum az univerzális gondolkodás önmaga-tapantalása, minden egyes tükörben — tükör nélkül.

—

Mult — A jelenlévő nem a jelenjét, hanem saját multját látja: ez a dologi, egyi, fizikai világ eredete.

—

Szeretet 3 — A szeretet semmi régi: az csak tanítás volt. A régi erő így (szkalófok általi) megjelenése. A szeretet zárt köre: legyen, hogy legyen. A Világosságé: hogy önmagát tapantalja.

(Várhat: 1. Kezdet. 2. Az igazságot termi. 3. A szeretet régi)

és új formája. A régi forma dehadens alakja a nehanzlítás: nem szabad, indukált és restaurált formája sem szabad. Ez nem „hogy legyen", hanem egy „van", a régi „van".

Az új szeretetnek nincs tradíciója, nincs ritusa, nincs mitosza, mert most és mindig most kezd. Nem szimmetrikus dolog. Semmi köze nincs a vinonzottsághoz, ezért semmi köze a „pár"-hoz. Nem szabad a szimmetriára nézni, semmire sem.

Ahogy a régi, adódó gondolkodásnak ít kellett a hűlni individuális gondolkodássá, amely annál inkább az, minél inkább kezdő, a régi szeretet is mai értelemben kötöttség, nem szeretet, mert nem kezdő. De ezenfelül: a gondolkodás egy elhaló világ féje, ami egykori szeretetből maradt; az új szeretet tradíciónélküli új teremtés, nincs mintája a terméretben, semmiben.

az 1 J

Az Új Paramesolt, az 1 Kor 13, a Gyál keresése és szolgálata: a Föld misszió, hogy szeretet legyen, a Földért (a Föld hazafisága), hogy ez legyen a Föld. Ennek semmi köze a pár szeretetéhez, nem vár vinonzást, egyedül alkotja az ember, mindentől és mindenkitől függetlenül.

—

A szex démonának legfőbb fogása elhitetni, hogy fontos. Ezért fontos, — fontos, hogy fontos legyen — fontos, mert fontos — a szeretet körének torzult tükörképe.

—

Az Új szeretet nem egy embernek szól, de egy ember sugározza ki: a Létnek szól. Maga a Lét.

—

Van, amiben egyelőre még két ember kell: egy új emberi inhamíció létrehozásához. Egyelőre.

Vrikt: 4.) 1 Kor 13. 5.) 1 J. 6.) Teremtés a semmiből. Χάρις

A Föld missziója: hogy legyen Föld, ne csak a Hold foltatása.

36)

Az androgin ember szétválasz nem teljes: a falent még öme van nőve, a szaporodáshoz két ember kell: két én. Ez átmeneti állapot; a cél, hogy az ember teljes ember legyen. Nem az átmeneti állapotot kell sögzíteni.

A Föld-missziónak ekkor semmi köze nincs. Az a szeretet nem egy embernek szól, aki meghozzá utamifen módon én vagyok, vagy az „enyém", hanem a létnek: maga a Lét.

Az alapélmény után az ember az Új szeretetre nézhet, mert van Aki nézzen: koncentrált. A Sacro Amore azt a tekintetet elfordítja étől: merre? A nemiség felé, mert a coppia csak ennel függ öme.

Igaz — Van

Igaz legyen — Legyen

Ahogy az igazi Tradíció nem a tradíció, az Új szeretetnek sincs tradíciója.

A mágia ideje lejárt. Csak a szeretet mágiája aktuális: az a megismerés: azzá ismerem meg.

Nem lehet egy emberbe „öme foglalni" a többit vagy a világot, mert sem az emberek, sem a világ nem képviselhetők, nem öme foglalhatók és mert az egy ember nem öme foglalás és nem képviselet.

Az Új szeretet forrása a Nap, nem más bolyó.

Az androgin befreállítisz nem a pár, hanem az individuum.

Hefes benéd

A hefes benéd, véleméj stb az Új szeretet elemei. Az az ember főtöslegesen benél, önmaga mivott és önmaga tredvéért benél. Az emberben lévő gonosszig benél hogtöbbszöz: minden főtös benédben, aminek mindig éle van.

Az ember előnös önmagát kontrollálva gyakorolja a hefes benédet (benélhet, fecseghet, ha tudja ezt), míg csokrossá nem válik. Akkor bántja minden fölösleges benéd, fecsegés: az új föladat a bomankodás legőrése.

A hefes benéd: egyszerűen a benéd, nem több, nem keverebb, elhagyása annak, ami csak formáját tekintve benéd és semmitmondó.

Lehet a nehmalitásról benélni, semlegesen, igazszólól. Amint nem-igaz (szubjektív) elem keveredik bele, azáltal marad téma, seb és inger, míg a nem-igaz elem ki nem oltódik. ~~belőle~~.

A Föld miniója nem hefreállítás, nem vizsgaventés, míg én-szerű tudatos formában sem: minden lyfoljebb előfeltétele és előkénítése a Földnek, hogy Kezdés lehessen.

Ami individuális, sosem hefreállítás. Hefreállítás, hogy génséges legen a ugléző. Kezdés = teremtés, új legen, legen...

0 Önmagunknak semmi jót nem tehetünk

Alapélmény Az alapélmény nélkül minden gyakorlat egoistikus jelleget ölt.

Vilajosság A Vilajosságnak nincs fizikai forrása, nem a Nap, nem hafás. Nincs forrása egyáltalán: Ő a forrás. A Nap csak önmegnyújti, szimbolum a forrásnak, reális szimbolum

Pyghiesz A pyghiesz szigeti a dualisztikus hefetet. Ki hér kitől? És mi-jen vezéfekkel jár ez?

Én-Világ Az Én számára van az érlelés; az Én az érleleti világ.
0 t Az Énben ot van az érleleti világ — a másik ember képe.
66 Ez a Világ Én-Világ

38) A másik ember képe az Én saját belső tartalma: az Ént a másik ember hordozza, Én a másik embert.

Igazság A fiúkaiban kell az igazságot (Wahrhaftigkeit) megtanulni, a nellemi világban nem lehet (mert nincs igazság benne). A fiúkaiban hamgszýlól kiindulva a nellemi világban illúziókhoz jut.

Kép A fiúkaiban nincs kép (= értelem), csak az étenségben: a fiúkai nyer is kép.

Sprachgestaltung 24 A Sprachgestaltung „fest", rajzol előlan, de nem „utána", a képzet után, hanem előtte.

Miháf 31 Miháfnap — ősszel, amikor a terménet nem ad már, kezd nem-adni az embernek. Amit a terménet nem adhat — a második születés felé.

Grethe: Absichten der Natur. Pál: a terménet elvárásai.

Terménetnem-lélet értelme „Naturanschauung ist für Grethe nicht Ergebnis eines menschlichen Abfalles, sondern die Grundlage des Aufstieges zu sich selbst, der in jedem Augenblicke möglich ist." Der Gretheanmuzedanke. S. 348.

Teremtés 2 Teremtés a semmiből a semmibe: a képvilágba, amefről tudhatom, hogy kép. Ha nem tudom, nem kép, hanem realitás. (Okh. Leben, okh. Hören S. 128).

Énlény 3 Az ember Énlény, azaz kezdhet. És ezzel hallatlan felelőssége van a Kozmoszban, aminek része.

Régiparancsokat Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat (3 Móz 19,18; Mt 19,19)

mint ūs = kent, önmagadkent, mert a felebarátod az önmagad.

Rda

Damolnitz 32 Minden lélek képes a Világosság befogadására, a Világosság kisugárzására: a Létre a Világosságban.
Minden lélekben, a legegyszerűbben is megtereinhet az elhatározás és az intuíció az egyetlen kőstettre, amire a Világ szomjazik: hogy önmagában megsemmisítve és feloldja a multat, a Gonoszt, amely a mult képével azonos. Minden lélekben megfogamhat a Lét, hogy tovább éljen és teremjen, ha kikünölöli magából a hatalom vágyát, az érzések vágyát, a sentimentalizmust, a fontosságának vágyát, az önsajnálatot.

Coppia A coppia a nemekben szigeti az emberi múltat. Végre is nem lehet két férfi vagy két nő egy coppia.

Világ Az – feltételezve – nincs ember a Földon, a világon, akkor nincs – nem lesz – Föld, vagy Világ. Mert ezekben hozzátartozik, akik tudatában hordja, világyi teszi őket, a Világosság (a Világ) hordozója, amely ma az emberek Világosságai.

Drucaság A fogalmi drucaság a tem. tud.-ban hűtőnőszer ápolva lett: minél hevesebb kulitás, minél hevesebb „dologra" = fogalomra mindent szimaszeretni — fordított eljárás, mint az olvasásnál.

Materializmus A materializmus: a gondolkodás nem ismeri meg vagy nem ismeri fel magát.

Világ Az érzéleti világ és a tudat világa egy, nem két világ. A tudati világ torzulásai (egyszerűsítés) teszik kettővé. Különben egyszerűen Világosság lenne.

40) Szeretet — Szeretet: nem átfogni a másba, hanem individualitásunk maradva és <u>mégis</u> átfogni: bücsüzca.

Gondolkodás — Nincs értelme gondolkodásról beszélni, ha az nem tud magáról:
Trinitás — ha nem az önmagát tapantaló Világosság: Én. Csak Én gondolkodom, a többi lég a Világosság kifejezése, a Világ gondolata.
Az Atya a Gondolkodás gondolója, a Fiú az első magán éltedt gondolat, a Szellem az emberben önmagán éltedő gondolkodás, a Fiú megismert példája után, amely sokszorszódik.

A kiszértők — A dualisztikus megismerés a Lét törése, a <u>megismert</u> a törés csonala, amely homozú és domlozú egyszerre, ún és kitöltődés, kivájás és betöltődés, Lucifer és Ahrman.

J. 1. — A Logos testté (bűssá) lőn: az Igar Világosság önmekapcsolódott a formával és az anyagal (mindkettő mult): így kezdődik az oldás, a kettősség oldása.
A Világosság a sötétségben megjelenik (fölférylik): az nem az Igar Világosság; ezért később: az Igar Világosság eljövendő vala...

Szellem-szeretet — A szellemi világ létmódja az áthatás: az értés, megismerés lényege.
Az egymást átható tudatok világa — szemben az áthatást nem ismerő érzeti világyal. — mintáji a szeretetnek, amely a finikai világban <u>mégis</u> áthatás.

Képzetalkotás — Az ember a szintetés előtt: universalis ante rem. A képzetalkotás ereje a szintetés előtti lét utócsengése, az az erő. Kép csak kép-előtti erőből származik. A kép éteri (38), a képzetalkotás ereje nem <u>ebből</u> a világból jön. Utóvergés helyett az erő teljessége: imaginációs

Hallucináció ~~A szellem~~ Hallucináció: a testből indul ki a képszelkotó tevékenység

—

Megismerés A megismerés minden fajtája és mindenképpen a szellem megismeréséhez (kettős értelemben) vezet, mert szellemi tevékenység.

—

Emberi lét Az embert természeti lények vagy kontinuumok szupán filozofai (szaimcsástra, lélektan, szociológia állatok példajára, tört. mat.: A meglévő törvények): az ember nem ismeri meg az egén értelmét, a saját funkcióját, tehát nincs ember.

—

Új érzéknerv A lélek munkája, a gyakorlás maga az új érzéknerv: az erők eloldozása a tárgytól. Érzéknervek, amelyek passzivak, csak tárgyhoz kötve funkcionálnak. Általában lokalizáltak (hullás-átmenet). A szabaddi vilá éter és antiéltestből.

—

Régi és új 3 A régi embernél a tudat együtt mozgott a világgal – azonos volt vele, nem volt tapasztalható a tudat elválasztottsága, mert nem volt elválasztva: ezért volt istenei világ. A hulállan „önállósult" a tudat (az éterisége pl.) a testből; ma a szabad elemek már a testiéletben megvannak.

Régen az Ég, a Világ adta a Föld, az ember megértését, értelmét; ma az ember adja a világét. Megszűnt az Ég fia lenni: nem lehet már vá a megismerő ember eredetére (aki nem volt megismerő), sem ugyan a megismerő emberre.

Minden gondolat Minden – dolgok, lények, természet, betegség – gondolat és minden gondolatot gondol valaki. A gondolatban gondolatot is, amely nincs összeköttetésben a fonásával: nem ismeri; azaz antiélis (fél-) gondolat.

42) Universalia. Universalia = nem szubjektív valami

Gondolkodás, érzéknem dolog

Az ember nem hűtőbőzteti meg a dolgot a gondolkodástól, a gondolattól, amellyel gondolja: antik mozdulat. Azzal a gondolkodással van szó, amely a dolgot szellemi tevés (gondolja); nem, amely szubjekt képzete. A „erős" gondolatot az érzéknemek közvetítik: ismeretet az értelem tevékenysége nélkül.

Ahol nincs érzéknem (szellem-, tiszadalom tudomány), ott antiális-nominális fogalmak (indulat és érzelem); ezeket nem érteli az ember (és ezért nem gondolja igazán); a termézeti fogalmakat nem tudja „gondolni" (és ezért nem érteli igazán). Az érteleti zilizje megnőhott elvszerűségeszedett gondolkodással gondolja a mozilis fogalmakat.

Dolog és gondolat

A dolog és a gondolata: egy; de a modern korban a dolog (értelet) elvált az szubjekt őt gondoló gondolatól, azt valamiz elé hajtotta, amélkül, hogy erről bárkinek tudomása volna. A gondolat meghűtőbőztetése a dologtól (a gondolattól) szégen is csak a beszentettek dolga volt; egyébként a dolog a gondolatával (mai jelen szóba) együtt volt dolog.

Tűhőzött tudat

A közvetlen tudat a találkozás pillanatában (a dologval, vagy lénnyel) tudná; a tűhőzött tudat ezt a találkozást átalussza és utánz tud a dologról, nem a találkozásról és nem magáról. Az önmagáról tud, ezt is csak utólag: a jelent minden esetben átalussza. Vincent önmagáról tud, ha utólag is: szégen ez nem volt.

Ember t

Az ember csodája, hogy minél nemélytelenebbé válik, annál személyesebb lesz. A neméfiség kirlikulása az elvilantottsággal történik. Ennek átjárása a szeretségével kirlikult neméfiség dolga.

Az ez nem következik be, a neméfiség mentheteben a kollektív állatiság felé konvergál. Az átjárásban fölöldódnak a neméfiség határai, de a fölöldódás módja individuális és ebben az igazi neméfiség egy alapja mutatkozik meg.

Világ-pondolat. A dolgokat, ásványjaját pondoló pondolat fölfoldott az emberben: azonos volt azzal, amit ma világnak nevezünk és nem az volt. A bennetek tudtik meghatározhatni ezt a világot a pondolatától és azt is tudtik, jön egy idő, amikor az ember csak ezt a világot látja, a pondolatot nem tapasztalja. (Ennek kiágába pólál az ember szlószínűségekkel dolgozni: a leginformatívabb pondolat a legszlószínűtlenebb).

Az eredeti pondolkodás öntudatta vilik, amikor saját multjával találkozik: az ásványiság is mult, ugyanez az erő az ásványiságnak szólás azonosulás ereje.

Az elhalantottság önmagában nem vezetett volna az öntudathoz. Ezért nem lett volna lehetőség a fölemelkedésre sem. Ez a kerentégség lényege.

Az ember ma az ekvenn pondolkodással azonos: ezért lét vá a mult pondolkodásra. Az azonosság nem tapasztalt, ezért nem jelenléti, igazi öntudat, ezért keresi a megismerés „magasázatát" a megismertben.

7,1 Kezdetben volt a Logos — Benne élet volt és az élet volt az emberek Világossága — megjelent és a sötétség nem fogadta be — János tanúbizonságot tett a Világosságról — az a Logos

44)

testté lőn. Vinszter a szöveg a Logosz, amely a kezdetben volt, mert az teljes valószínűleg (élettel és Világosszúgyal együtt) lesz testté az emberben. A Világosszúg a kívülről való formája, mely az igaz Világosszúg is. A testté levés és az emberben való sátorütés után az ember látja (szemlélje) a dicsőségét, amely az Atyáig jutik vinni, a „minden állok lett" értelmében: a világban a Logos szappogását, a Világosszúgot, amely a lélek: hogy az Logos minden pomerében, minden szerdulésében, minden ifenségében: a lítás is, amivel az ember mindert látja.

Kötődés A testiségben (a finomabbakban is) eredetileg a hierarchiák erejé, később a heftartó törvénerűségek működnek (egy szigorúas, akalmazkodó, intelligens törvény: elemi lény). Az ~~[illegible]~~ a testi funkciókhoz lelki kötődés van, a funkciós autonómiáját szigszűnteti, szigszarosja a funkciót és egyben a tudat is elventi autonómiáját. Ezen az uton halad az ember a kollektív szokások, egy elválasztott állatiság felé.

Szerlizmus A szerlizmus a „kőrös" valóságot a szigismeréstől független külsőnek vélt világban keresi; logikus volna a „kőrös" elemet („mindenki számán ig van") a szigismerésben keresni, amelyétől a külső kép elválasztottan. Ez volna igazán a szerlizmus.

Érzéknew A érzéknevek szigmaradt érzéknevek: utanikos az egén ember érzéknew volt és akkult a világ hatásaiul. Hogy szigismerő legyen, hellett ofan nem, amelyik nem akkul i ~~[illegible]~~ az érzéknew lokalizálódik és specifikusszá-

rílik, hogy vele nemben a nem-egyéttmozgó tudat meg-
ismerhessen. Az érzéknevekben ít ma is az erő-gondolat
(gondolhodás vagy Világosság vagy Logos) áramlik: az ember
nem képes adekvát módon befogadni.
Az érzéknevek alakra életszervek voltak: a befogadás azon-
nal alakulást (amit <u>később</u> szelekvésnek lehet nevezni) vál-
tott ki, az aktív és passzív szerv azonos volt. A lokalizá-
lódáskor az aktív és passzív nervek nétváltak: ahol nincs
produkció van, ott az aktív nerv is lokalizált, legtöbbnyi
szigarakkor a passzív nerv alig lokalizált, szétoszlik az egész
organizmusra (hanyás, gondolat, én-érzék).
A magasabb érzéknevek objektívek; a középsők szubjektív-
objektívek, az alsók a testiségre vonatkoznak, de ezre vonat-
kozólag objektív jelenségeket közvetítenek. Mégis a magasabb
érzéknevek a szubjektívek abban az értelemben, hogy az em-
bersegünkkel (igazi alapunkkal) függnek öszve, míg az
alsók az egoitásunkkal tingáltak, mert a test állapotait
közvetítik.
A fölső érzéknevek, továbbá látás és hallás hőérzék bizonyban kölcsön-
hatás nélküli érzékelést adnak, a továbbiakban szilágfalmatok
mennek végbe (izlelés). Az alsó érzéknevekből nárnaszik
0 a matematika és geometria – semmi szubjektív nincs itt.
A fölsők képzetcilinggal, a középsők az érzéscilinggal, az alsók az
akaratcilinggal rokonok.

Szeretet. 3 A Szeretet az egyetlen mozdulat, amire az Ellenfél nem szá-
mít, mert kívül esik képzeteinek, gondolatainak, fantáziájának
körén: mindent a vágy, a gonosszig mértékével itél, ami
sajátja. Nem képes elgondolni mást. Ezért nem képes Szere-

46) tehát vagy áldozatra vagy nem önérzdeklől álló cselekvésre gondolni: vak rá.
Miszerint az igazi jövő, amely kezdetből vagy, ideljen számára, kinézmíthatatlan és nem sejthető: senkitől sem sejthető, aki maga nem képes ugyanarra.

—

Mult Az emberek szivében az édes vágy a multba, amely vitágos volt.

—

Kamu A kamutól ott lesz szabad az ember, ahol a gondolkodás ered. A tükrözött kamu ali vetett, mult; az élő gondolkodás jelen. Az a gondolkodás, Vitágosság nem ismeri föl önmaga legyőzét, a mult enkörévé válik.
A kamu (Én) indirekt útja az öntörök, érzések, betegségek sorsadódások, a direkt útja a vagismerés, a jelené, a jelen befreté, a multé már kiáh, vagy csak a jelen szempontjából lényes. A jelen csak élő vagismeréssel: a gondolkodás eredeti vagy terménetének vagyúsulásával. Az érdekés nem ad módot öntypantalisan.

—

Gyakorlatok a A gyakorlatok célja a teljes differenciáktlanig vizsgálatása — a kezdetben. Elöitéletmentesség, gyanú, pozitivitás (az averziós gyanúfozás), a tárgytól elöldött gondolkodás és ahmat, a 8 tagú ösvény.

—

Realitás. A realitás nem a érdeket, danlok, dolgok, hanem azok funkciója, közös funkciója: hozzáférhetetben a „fogalmi" gondolkodás námán. Hozzáférhető (mert azonos vele) az élő vagyfogás gondolkodás námán.

Paranoia A tőlem független objektív realitástól az üldöztetési mániáig (a misén tehet sólt, mint közbenső állomás) egy az út; de ugyanezik a „jogos" önzéstől, legalizált „nekem jó"-tól (technika) a teljes elengedett ösztöntelő antizmusig.

Szociális impulzus A szociális impulzus azt jelenti, érzem, én más is vagyok, sőt csak az vagyok. Más = más ember, természet, Föld vagyok, a Föld szíve, a kozmon szíve: azt érzem, nem azt, hogy én. Hogy átélem, ebben van az én. Nem akarhat magának jót az ember.

Guarine p. 76.

Érzeti világ „A világ érzeti világként adódik, egy forma segítségével, amely mobilitásában a dolgokhoz tartozik, de egyidejűleg a tudatból áramlik. A tudatos kutató észre kell vegye a világ formáinak és szimeinek azt a szintézis-jellegű eredetét. A dolgok léteznek, de létezésük nem puszta megjelenésük, hanem mindenekelőtt adódásuk az Alany számára, aki nézi és megismeri őket a forma szerint, amelyben kooperál a közvetlen tudat. Egy kölcsönös adódás valósul meg: a világ tartalmáé és az Én tudatáé: a kölcsönös adódás az Én eredeti aktusa, tudatosság nélkül. A tudatnak szüksége van a találkozásra a dolgokkal, hogy kifejezésre jusson valami, ami a tudat saját tartalma. Ezt a tartalmat az iskolázásban azonosnak lehet fölismerni a dolgok emenciális tartalmával, ami a dolgokból hiányzik: a tudat fejen ki előnös, föltételezett tartalmak formájaként."

48) „Túl"

A formális igazságok (logika, matematika) ámyhépei a gondolkodás realitásának, amely (észleleti) tartalom nélküli. Ugyanez az, amit realitásként a gondolkodás „túl" hagy, a gondolkodás, amely elvontette.

Az igazi „túl" a gondolkodás belső ereje, annak a formának az ereje, amit a kutató még nem tud tartalomként gondolni. Az emberi értelés, az illítival ellentétben, a dolgok gondolati (idea) realitását is fölfogja, ha nem is teljesen. Az érzetnek lesz belső tartalma, vagy az emberi-illítba süllyed: ingerecsé.

Külső realitás

t

A világ, amikor megismert lesz, mindinkább belső élet, gondolkodás lesz; ezt az ember nem veszi észre, hogy gondolatokkal van dolga (ha realitással van dolga, az szellemi látás). A megismeréstől független megismert. A külső realitás uralja az embert, mint minden gondolat, amit elfogad, noha maga nem tudja gondolni. Ez a varázslat. A külső realitás mindig a vágy tárgya. – Ami belső élet lesz, az lesz egyúttal külső világ

Értelés

Az illítást az értelés megmozdítja (vagy nem, akkor más sokra), ezért nem értelés: ehhez a fogalmi-akarati rénét le kellett vitantani: meg kell illítani.

Külső világ

t

A külső világ a formáival, szimeivel, szorongásaival, drámáival állandóan belső élettel, gondolattal lesz. Egyben és egyszerre ugyanez lesz a külső világ.

Vágy

A vágy felkeltette morgásokuk semmi körük nincs az igazi akaratkoz: fogalmi ezett akaratok.

Látás

t

Hogy látok: Világosság, Logos, gondolat, nem pedig sötétség.
Hogy tudok róla – Világosság

Lét

t

A Lét szerkezete olyan, hogy a világ és az én egyszerre tapantaló-dik: a világ az ennek. És ez a tapantalás is tapantalható, úgyhogy teljes átlátszóság van, semmi sem marad kívül. Ez a Világ Vilagosság szerkezete. A sötétség csak, ha nem így volna. A mai tudat gyenge ekkor a tapantaláskoz, ezért két ütemben tapantalja.

—

Individuum

t

A gondolkodás eredetében mentes a test, a létek lajaitól, univerzális, Logos, Vilagosság. Ez az ember egyetlen individuális tapantalása – és minden egyéb tapantalása ennek következtében individuális –: a Vilagosság tapantalja önmagát az emberben, aki ez a tapantalás, a sötétségével együtt. A tapantalásoklan a szuperindividuális és az individuális kevezedik: a teljes individuumfölötti csak a teljes individuum tapantalja.

—

Guaire p. 84.

Világ-gondolkodás

„Ez a gondolkodás mozgáslan van, sőt éppen a tiszta mozgás, amelyben az Én él, énleli magát mint létet, énleli magát mint történést. A tiszta mozgás egyszerre lét és történés. Az idea tapantalható, nem a filozófusok spekulatív ideájaként, hanem a létek tiszta eredeti elemeként, abszolut a priorijaként, amelyben az ember a világot – egyetlen életmozgás nemint – születni érzi".

Élet

t

Az élet a Logos élete, amelyben az ember nem tudatosan azonos, ezért ember, ezért lehet akár hulott gondolatja is. Azonosulhat tudatosan – akkor ben halhatatlan: szemlélheti a gondolkodáslan végbemenő hulott és föltámadást.

Az ember csak az eleven gondolkodáslan, azzal azonosságban létezik (él) és ugyanebben létezik a Világ, mint Vilagosság.

50)

az imaginatív Világ, a verlitás.
A dolgok, érzetek (kellemes, kellemetlen) nem verlitások, csak élvedezik bennünk a verlitás: az ember eleven gondolkodása akar lenni: lenni akar egyáltalán és csak az ember eleven gondolkodásában lehet – ez a világ, az eleven gondolkodás

Agy

Az agy a legfontosabb gondolat ábrukája: sötétségként látott (mert elviselhetetlen) Világosság – túl a gondolton, mert alóla túl van. Csak a tükrözött gondolkodás (tenménete nemint) ellenkező irányba keresi. Ezért az agyhoz kötve marad a Világ, ha az ember nem képes gondolni.

Fájdalom

A tenménetes élet átalakulása ingismerő erővé: fájdalom

A Világ és az Én: egy-tapasztalás.

Egy-tapasztalás

A gondolkodás és tartalma: egy-tapasztalás.
A más érzése, a szeretet: egy-tapasztalás, hogy ítélem, abban van az én

Imagináció

Az imagináció a képzelés (a kép létrejövésének) tapasztalása. Ez a tapasztalás az eleven kép, a kép elevensége, amely nem lesz statikus képzeti kép. A statikus kép elképzelése ünnyi erre a tapasztalásra.
A képzelés tapasztalása az értés pillanatában lehetséges: amikor a tudat improvizálóvá lesz a képzelésben – nem fantázia és nem fogalmi előírás szerint, hanem önmaga szerint. Nem vajta kívül fekvő idea mozgatja, sem egy előre-kép, hanem az alkotás-értés: akkor lehet jelen.

Koncentrációs

A koncentrációban az ember az emberség elmulasztott tudati mozdulatát pótolja: hogy a tárgyat gondolja és ebben az aktuslan énszerepe, majd tapasztalja a gondolkodást: a „fizikai"-ról érze-

vegye, hogy tapasztalás, mégpedig nem-fizikai tapasztalás és ezt a nem-fizikait tegye a kutatás témájává.

Akarat 2 — A pszichológiában az akarat „kerdeti", azaz semmi készen kapott, megszokott; a semmiből épül föl, lehetőleg nem használva mást, mint a képzeti-gondolati tartalmat: összeszedi, megíhoz vonzza az akart már elidegenedett, formála öntött forgácsait, töredékeit.

Koncentrícis t — A gondolkodás erősödésével a koncentrícisban az ott tapasztaló alapiszág is (önmaga) erősödik: az érzékelő és az érzékelő principium egy.

Intuíciós — A legelemibb fogalmak (a gyerekkél) biztosan megállapítható módon tisztán intuíciósból keletkeznek, nem „megparázhatók": ez megfelel az öskinyilatkoztatásnak.

Tévedés — A tévedés mindig tendenciózus: ha nem az istur, nem léterhetne egyáltalán.

Vilý — A vilý azt vár, hogy vilý (Vilýosný) legen, hogy tudatosuljon.

Phton — A régi ember a bölcseséget „szlíkt", az ítjáik öt (anyel); Phton párbenéd formájában élte át.

Dekoncentráltság — Minden dekoncentráltság – kimozdulásra képtelenség – az egoitás. A figyelem – az Én – ragaszkodása az Én képzetéhez, amely nem az Én: az önmagát tapasztaló vilyosság torzképe.
A tapasztalás az egyetlen, amiben az Én jihtkonk meg és erősödik.

52 | Só
t

Ami eleven, lítja, ami halott gondolat. Só – hatástükröztető – az eleven szelítés megmerevedik, az eleven nem követi.
Sófogamat nélkül a fölöldódó, sohr meg nem fogható gondolatkép (félálomban).

Szelítés
t

Az ember halott képek, gondolatok inerzis szilágban él, hogy maga alkothasson szelítást.

Szelítés
t

A szelítés: jelen; Világosság és Akarat együtt; jelen Világosság.
Erő – növekedés, élet – öntön – akarat.
Só, – hulál – fájdalom – gondolkodás, képzet.
Az ember kerülhetje a szelítésről a világosságot, ideák, formák alakjában; így megjelenik a (vizmamaradt) sötétségben – az ember sötétsége nem fogadja be – ma is
0 úgy temnik, minthe nem tudnánk róla.

Világosság
t

A világ azon cár, hogy Világosságú legyen, hogy tudatosuljon – tapantalásban – Világosság-természete, hogy ne sötétségnek lássa az ember: ez a koncentráció tapantalász. Az idegrendszeri tapantalás szétválasztja az életet és a megismerést, akarást és gondolást; az improvizációban fokról fokra önmeghatódnak.

Androgin fölöldász
3

Az androgin ember szétválasz akarati (férfi) és gondolatiképzeti (anyag) erővé ideiglenesen a nemek szeretetében oldódik fel, amelyet nem az emberek, hanem az istenek tapantalnak, ez táplálékuk, ambrózia és nektár. A bűnbeesésel ez az emberi „tapantalásla" (nem adekvát megismerésbe) hull, megherdődik az istenek alkotja. Az ember-individuum megismerésével Világosságot ávant az istenek felé, szeretété-

vel meleget a kozmoszba: új teremtés, új ambrózia és nektár. Az új meretellől nem szabad, hogy az ember magának csipjen le valamit: a legkisebb „haszon" is elrontja az génet.

—

Antrílis- és Én-Világosság t 28

Az intellektuálitás jondolatok nem Világosság, mert nem tapasztalja annak az ember. Nem igazi jondolkodás, érzés, akarat még, átmenet az antrílis „jondolkodás", „érzés", „akarat" és az Én által tapasztalt formájuk között, amely az igazi: a Világosság tapasztalta Világosság.

—

Valószínűtlen világ. 73, 74

A világ valószínűtlen – van minőséje. A Gyalószínűbb a semmiben a statistika szerint: ami azt jelenti, mincs információ. A determinizmus a megismerés dinális képzetében bell; az indeterminizmus az „új"-hoz, amit a véletlenre szeretne bízni a filozófus. Hatott ez az információmentes káoszhoz vin. – Az igazi indeterminizmus az emberi megismerésben van (kerdődik), amely a világot (a világ képét, amely a világ) meghatározza – beleértve önmagát vagy nem. Ha a megismerés beleérti magát a világba, megváltozik a világ képe és a világ maga is, mert a megismerés is.

—

Aleph: a lélekzését tapasztaló

Tapasztalás t

Bész: az ember a bizában (nem a „ház" – a csak ember számára, emberrel együtt van ház, világ, isten).

—

Énkelés t

Az Én az énkelésen, a jondolkodásban (utóbb) élhed; kell az énkelés és jondolkodás nétváltozja hozzá. A pannyi énkelés előhívja tükörképét, az lyst; az aktívban meg-jelenik az Én. Ez a Kimozdulás-kerdete. Mindegy jj-hoztás alap-

54)

Kimordulás

gondolatt a Kimordulás: más-lenni, én: M-hang, tölgy, najád, szs, Elektra, kő: mozgam lenni a tapantlásban, ami csak a más tapantlász: a Vitéj szellemete nemint, amely nemint a más nehem és bennem — a más villatász.

Méltó-ság

„Az ulaki azt kiszi, hogy Chr.-hoz való személyes kapcsolatnak megvalósításához előnös arra méltóvá kell vírnia, sokí kell vírnia, mert ma alig vilhat ulaki igazán erre méltóvá: az egy méfszélban azonban megtalálható a tinta emenciz, amely máris méltó, mert önmagára alapozott, ami nélkül az egy nem is létezhetne."

A „méltó" képzete az egy-é, mind meglátszik a gyakorlatban, hogy méltó-e ulaki. Minden spekuláció erről tévefjés. Ahogy a gondolatból a gondolkodásba, úgy (és ugyanakkor) az egy-ből az Énbe tud az ember emelkedni.

Tiszta gondolkodás

„So wahr es ist, dass in allem Naturerkennen nur so viel wahres Erkennen ist, als Mathematik in ihm lebt, so wahr ist es, dass auf allen höheren Gebieten nur dann Erkennen erworben werden ~~dass~~ kann, wenn dieses nach dem Muster des mathematischen Erkennen sich gestaltet." Phil. u. A. S. 11. (1904, Mathem. u. Okkultismus).

Manas

„Niemand kann Okkultist werden, der nicht in sich den Übergang von Sinnlichkeit-erfülltem zu Sinnlichkeit-freiem Denken vollziehen kann. Denn dies ist der Übergang, an dem wir die Geburt des „höheren Manas" aus „Kama-Manas" heraus erleben." S. 14-15.

„... Aber der Okkultist, der dieses erfahren hat, muss noch ein höheres erfahren. Er muss auch den Übergang finden von dem Sinnlichkeit-freiem Denken in der Form zu dem formlosen Denken... Erst wenn

wir von dem, was in endlicher Form lebt, übergehen zu dem, was noch nicht Form hat, sondern in sich die Möglichkeit der Formerzeugung, dann begreifen wir, was das Arupa-Reich im Gegensatz zu dem Rupa-Reich ist." S. 15. .... „Denn die wahre Mystik lebt im Lichte, nicht in der Finsternis." S. 16. „.... Goethe sucht die noch ganz formlose Vorpflanze ..." S. 18.

Alap. t — Az ember alapja sem a fizikaiság (akopp ma kinik), sem az égi ember, aki lenálló morzsában fizikai szakát öltött és ezzel azonosult; sem ez út vissafelé átfutásában befreállított égi ember: hanem az alap, az ember az, aki mindert, lenállást és felszállást és az utakat tapasztalja.

Gyakorlás t — A gyakorlás célja: a tiszta gondolkodás, a figyelés (a figyelésre), a fogalmi elem meglátása, hang, szín, melegy = egyszerre tudattartalmak és kinti realitások. A tapasztalás annál intenzivebb, minél kontemplativebb, annál inkább van alapja és annál inkább tanítja; ofa alap, aki nem oltja ki a tapasztalást a magam érzése kedvéért.

Az út t — A zene: végtelen türelem, hogy az ember ne siessen el semmit, ne akarja azt, csak az utat hozzá, elfeledve azt, ami csak az úttól van, másképet mindig szegényebb, mint az út. Az út = az, vissafelé, az. Az út tapasztalása.

Hajtóerő 58 — A régi hajtóerő természetes spontánság volt, a kőnüves épített, az vuos gyógyított, mert kőnüves, mert vuos volt; az ember élt, mert kinen élt. Az ez rég elvesett. A hiányt elfödi a minden szinten mesterített gyorsítás. Ugyanez érvényes a neretetre. Alatta ott van a hajtóerő hiánya, a voltaképpeni természetes állapot, a depresszió az apátia. Semmiben, semmilől, semmiben teremt az ember,

56) szegény, lelkiley, nellemiley, mert övé a mennyek ormiya, amelyet ő alkotott; amely közel van, benne van. Nincs semmi chárás, várakozás, csak aharat, amellyel az ember egyik pillanatból a másikba vini életét.

—

~~Alap~~ ~~Az Alap~~

Ambróziz — Ambróziz és nektár: hogy kettő, mutatja, hogy a kétféle tapantlásról van szó!

—

J 1 — πάντα ἄνθρωπον = minden ember tapantlász nemint, minden, az ember mindene; minden, ami „emberi" — és mi nem emberi?

—

A hulil Egyőrése — = a „terméneteses" vége, az élet a „terméneteses" túl, a Semmiből.

—

Tükröződés — Aki az „objektív vilig tükröződéséről a tudatban", erről beszél, az ezt tükröződésmentesen kell lássa: az objektív vilgot, a tudatot és a tükröződést.

—

Seb — A seb, amely nem alkul át érzéknervé, nem pópul és fertőző anyagot termel; a pópult seb érzéknerv ben, amely saját pópulása vitját meg tudja másoknak mutatni. A seb: tapasztalás. A nem-tapantlás (izgalom, lelki illapot) az elidegenedés kezdete, önmagamtól.

—

Tapantaló — A tapasztaló: érinthetetlen.

—

Érzékelő ember — Az érzéknervek a jelennek szólnak: sem a mult, sem a jövő nem hat rájuk. Ez a tér.

—

Mit kell tenni? — Mit kell tenni? Ezt nem tudom, nem lehet megmondani; de azt meg lehet mondani, mit kell tenni akkor,

hogy e kérdésre meghagyjad a kefes intuitív választ.

Kos 61 t — A Kos a fejét vinnyfordítja, vinna és önmagára néz.

Szegények — Szegényekhez, betegekhez és bűnösökhöz jött, akik tudták, hogy szegények, betegek, bűnösök. Míg ma ezt tagadjuk.

Megismerés — Ahogy a benéd, gondolkodás megtanulásához nem kell előzetesen semmi tudás, a további alapvető megismerési módok megnevezéséhez sem.

Vizsgprédikáció — A Vizsgprédikáció. A mosoly értést jelez, és az értés értését, amely szó-fölötti. Egyben a fogalmakban sosem kifejezhető egyéni világ értését, a Te fájdalmadat, a Te örömödet.

Ember — Az ember az, aki tudja, valóban tudja.

Szellemi világ — A szellemi világ a megismert-előtti világ, a születés-előtti élet világa, aminek minden „emléke" meg van. A „tapasztalás" ebben éppenofan nem-tapasztalás, amiben a történelem-előtti ember tapasztalása volt: benne-levés, benne-élés a világosságban. A születés a dualitásba történik: ben énkelés, ben gondolkodás és ennek igazi megismerés vagy tapasztalás (lehetőségként). A szellemtudomány a megismert-előttire appellál, vagyis a születés-előttire, akkor kiszélel meg gondolkodást létrehozni, a megfelelő szinten, hogy az is igazi tapasztalásszá legyen, ahogy az még a Föld sem az és ezért még nem is a Föld, csak a régi Hold foltatása.

Rom — Aki „rosszat" tesz nekünk, általában egyben jót is tesz nekünk. Nemcsak, hogy a sorból mindig jó csinálható, hanem

58) arra, hogy megmutat sok mindent, mások hozzáállását, megjelenít valamit, ami bennünk van, másképp nem értenők és nem is érne minket, valamiben segítettünk, hozzájárultunk neki art tenni, ha másban nem, hogy nem tettünk idejében semmit ellene – valami indok erre mindig zhad –; most a pontiszítás gyakorlata, hogy fölfedezzük a jót benne.

—

Ember t — A pnichológiák rúzararán túl: az ember az, aki tudja – tapasztalja – az én, aki saját erejéből lén, kerdetlől: a Logos bennem, aki mindig a kerdetben volt, van, lesz.

—

Gyógyulás — A gyógyítás és gyógyulás akkor a neretet; amiben mozdulitát nem ismerjük, mert önmagunkat szeretjük. Nem a gyógyulásunkért kell neretnünk, hanem kerdetlől, akkor gyógyulunk; ha a gyógyulásunkért szeretünk, tovább terjed a betegség.

—

Szegények 55 — Szegények, betegek, bűnösök: akik tudják, erekkel jött, mert tudták és mert jól tudták, hogy nincs hozott pardyszy, egénség, moralitás (vagy nem lesz). A negéj mindent adjon oda, maradjon szegéj; a betegy gyógítson, vegye magára a mások betegségét; a bűnös tudjon megbocsájtani.

—

71 — τά ἴδια, akkor, hogy sajátról lehessen beszélni, kell az Ahrjiság (az Önmagát tapasztaló Világosság).

—

Szerelmes — Nem a szerelmes vak, – neretei a neretett lényt kibáival együtt; vak, aki nem szerelmes és az akar lenni, az vak. Vak akar lenni.

71 δόξαν — a világ Világosság-jellegének rapporzisát.

Nehem jó. 3

Nem azért hegedül az ember, hogy neki jó legyen. Nem azért pa-
korol, nem azért szeret, nem azért él. Ahi azért él, azért szeret,
azért pakorol, az nem él, nem szeret, nem pakorol és ~~soha~~
nem fog hegedülni soha és nem lesz jó neki. Ahi a hegedülé-
sért teszi, az pakorlásért, a szeretetért él, annak —
mellesleg — jó lesz.

Baj

Ha lajban vagyok, mit kell tenni? A legnagyobb bérdést kell
előnör tintázni, mert a kisebbek abból oldódnak meg. Nagy
a tintázás a megoldás.

Koncentráció 86

A koncentrációban a fippelem tudatos (kifelé irányuló) szerét egy érdek-
telen tárgyra irányítjuk; a nehézségek az önmagam felé forduló nem-
tudatos fippelemből erednek: ezt tapasztalom, az akadífokat, a félel-
met, hogy a tárgyak ingedjem át a fippelmet (magamat), a félelmet,
hogy hogyan „terek vima" a tárgy gondolásából (mintha nem én gon-
dolnék és tapantalnám egyben a gondolást).

A kiindulásokor biztosan nem „tiszta" a pakorlás, külső célja van,
pl. hogy a pakorlat sikerüljön. Ez nem baj, ha tapantalólag fut végig
a fippelem; akkor ezt a vonást is tapasztalja és akadífként félreállítja,
mint hitterben lévő eltérelést, amely a pakorlás sikeresvitét akadí-
fozza. Ez az Út.

A koncentráltság eredménye az improvizáló jelleg — nem marad
kívül fippelem vagy tudatosság emlékezésre, előre megfontolt gondolat —
mesetre stb.

Az improvizáltság fokozhatja az egy tapantalás — a nem impro-
vizált gondolkodás egyszerűt nem elég robusztus (a fokozhatást és

60)

az alapjít tekintve), másrészt nivell nem-improvisált, nigontott (még van egy irányító gondolkodás is kívül). Ezért nem tapasztalhatja magát, csak utólag. Az ontatlan figyelem a jelenben öntapasztaló: a figyelem teremti tárgyát és a teremtő mozdulatban egy a tárgyával, amely később lesz belőle. Figyelem marad még magálan kozdu a tárgyát: önmagát tapasztaló Vihyósság. — A témaz a kutsó figyelem önreggyűjtésére szolgál.

Semmi 1 — A tapasztaló beállítottság a Semmit teremti: ami jön, hatás, erő, abból nem-hatás lesz, vagyis tapasztalás: semmi. Ez a semmi az új teremtés befe.

Együttes meditáció — Az együttes meditáció föltétele, hogy ne magammal meditáljak; nem a térbeli együttlét csupán.

Improvizáció — Improvizáció: ahant és gondolat, élet és fény együtt: rezlitás

Kéz — nem lehet beréd, gondolkodást magálafoghtó beréd nélkül, mert valamit csinál.

Semmilől 2 — Teremtés a semmilől: még ezt a semmit is az ember teremti.

Állítás. — Az valaki állít valamit és jelentőséget tulajdonít neki — vagy jelentőséget nem tulajdonít neki — mindenképpen a szabadsága hiztkosik.

J1 — Hussá lett — az Élet és a Vihyósság szintézise az emberben: szeretet lehetősége.

Reintegráció — Az androgin kétnemű vélésítől eredő ember reintegrációja teljességgé a nellemmel történik, nem a másik nem segítségével; minden férfi vagy nő nem egymással, hanem a nellemmel gyenülki. Az androgin

nem volt vellemi, hanem lelki lény.

—

Ember — Az ember megjelenőt istenkép, valóban megjelenőt minőltára, valóban, hogy érinthetetlen

—

Kos 5+ — A Kos ideái: én, gondolat, tudat, lelkiismeret, Világosság, lélek, szellem: belső érzelmek, azaz (később) intuíciók.

—

Kioltás — A kioltás vagy eltekintés nem feltétlenül éles pokrzatban, nem is időben kell történjék: átlátás a témán.

—

Csont — A csont, amerfunk nem szabad eltörnie, a tudati lélek képesséje, hogy autonóm tapasztaló maradjon, ne merüljön alá. Az elmerülés pokrzatai: a boldogság keresése, a reagálás, az idegrendszer, a nem-én érbennem, az alsó tudattalan, tudatalatti; a narcitás, a tőlem független szeretés. — A csont: ízség, amin a lélek hogyaga a mozdulatlanságban

Az én hangja halk.

—

Siker — Az két ember egymáslam keresi szijt sikerélmejét, nyitkéljz. Aztán követhezik az nyíbb sikerélmej keresése.

—

Gondolkodás — A gondolkodás nem érzi a test vagy a lélek bajzit, mert nem tartozik hozzájuk. Hacsak nem célik a laj gondolatává, az Alany gondolata lefett.

—

Valószínűtlen — A világ valószínűtlen, mert mifenséje van, informatív. A legvalószínűtlenebb, hogy információ van - és ez a leginformatívabb az egészben.

—

Lét = magány - tapasztalás

—

Művészet — Régen a művészet lefelé hozta az embert, kiszakítva a termenetes kapcsolatokból; ma az ember az élettelen képbe

52) mogy tölt életet, ablál, mini benne van.

Lét o A létről a gondolatot kimeletra, vimaadra ben a Lét tudatos.

Szeretet A terméretes nem-teremtett, hanem teremtő Lét: a szeretet. Sosem gyorsik, nincs pihenés, nincs kulit.

Világ Ez a Világ: Én-Világ

Fogalmak A érkeleti fogalmak és a tudati fogalmak közötti átmenet: a kvalitások fogalmai: világos, meleg, nagy, hangos stb.

Gondolkodás A gondolkodás ofan „tudni hogyan", amit nem lehet bemutatni, előjítszani.

Értés A nem-értem is az értésre hivatkozik.

Idea Az idea-képzés a koncentrációban: a funkciót a másik oldalról látni, amikor meg nincs egy példán sem ugrálósítva.

J.1 πληρῆς χάριτος καὶ ἀλήθειας — a σάρξ ἐγένετο után — mindkettő csakis a Földön lehetséges.

Sötétség az, hogy az ember nem látja saját életét, befrebét, életének értelmét, a világát, világosságát. Az a világosságát nem látja, nem láthatja világosan (átlátszóan) a világát. Elsősorban, hogy az ember értőtely, nem érző, nem a nehem-jót kereső.

Érzéknervek A nellemi lítés érzéknervei az antulitásban csunak, funkcionálisak. Mivel az Én (a tapasztaló alany) mindent „követ", mindig kell egy hitter, amely nem mozdul (ingállít), hogy az Én ne csak „kövessen", hanem tapasztaljon (az állat nem dühös, ő a düh). Ezért az antulitás érzéknervek le kell gomódjanak a tér. testbe a közösséges énk-

léskor, az étertestbe a „nellemi" inteléskor. Az istenek a fiz. énhlésig
vezették az embert. Minél gyengetebb a „tükröző" szerv, annál
jobb az énhlés, akár fiziki, akár „nellemi".

Én — Én, aki annak tudja magát.

Rácis — A régi belső ugismerés ma a rácisban él ámgulakban tovább.
Úgy alakja a fogalmak vizsgálése, úgy fogalmak és ösmefüggések gerése
volna a világról, akogy ma csak a logikában és matematikában van.

Szellemi ugismerés — Az érzetfölötti tudás képessége természetes, ha az ember tudja:
a világ alapelme a Világosság, az Én-jellegy.

Önzés — A mintikus önzés, hogy a fontos a lélek és az Isten (Chr.) vizsgálja.
Mi köze hozzá? A többi embernek kell törődni, akkor ben kefes „vizsgálj"
a lélek és isten között. Ezért a Sans Amore is önző jellegű. Az
ifen egoizmus nem neretet nevint fordul a „többiek" felé, ha-
nem ártinizmuslól. Minél „magasrendűbb" az egoitás, annál sonabb, mert
annál fétreveretőbb.

J. 1 — És ugléttuk az ő dicsőségét ... = nem tanításról van szó, hanem
látásról — részesedésről az Életből. V.ö. 1 J. 3, 2 és ugismer-
jük őt, ahogy van... Chr. nem írt semmit, a „tanítás" erő
volt, nemcsak szóban, hanem gyakban. V.o. Der Orient im Lichte
des Okzidents IX.

Üres tudat — Az üres tudat képe egy üres tér, amelyet egy tudatosság szemlél.
Egyp erről a szemlélő tudatról kellene szó legyen.

Ösbűn — Az ösbűn mindig újra, hogy valami alacsonyabb minten mikö-
dik, mint képes volna (tudati lélek az értelmi lélek mintjén).
Az ember a legfejlettebb állat.

64.) Nem-én A nem-én jellegű tudatállapotok ma nem különböztet-
hetők meg egymástól, hogy fölülről vagy alulról jönnek-e. A
fölszint nem a tükrözött tudat kiterjentése, hanem a mysztik, eleve-
nebb tudat ugrenése, amely a fölső szintről ugrilegítjük az
alsót. — Atavintikusan előfordulás ifen tudatállapotok mellett
jelen lehet egy én-tudat, amely megfigyeli. Régen álom-emlékezés,
de szilis álomra; vagy méf-szívlan ítélt tapantalis, amely képesség-
ként élhed föl.

—

Koncentráció A koncentráció gyakorlat többek közt arra szolgál, hogy ne
maradjon a tudatban kettősség (vuk ott van): ne legyen egy másik,
a gondolkodásra néző (multra néző) tudat; a kétüteműség (ezt
gondolom, ezt gondoltam) szűnjék meg. Ennek előzménye a tudati
lélekre jellemző gondolkodás megfigyelése; a fölismerés, hogy tud magá-
ról.

—

Értés ugálása Az az értés ugáll egy fokon, ott tüstént „tartalom", dogma, hit
keletkezik: valamit ígyen nem betűnek, fátyolnak, fölöldandónak,
hanem (négső) „igazságnak" tartunk. Amikor érteni véljük, akkor
kell újra átdolgozni.

—

Érzéknemek Az érzéknemek negatív érzéknemek. Az Én mindig belemerül
80) a cilyosszyla, egyenen Tat-Az, de nem tudatos ikben. Tudatos
abban a sérében ben a cilyonak, amelyet az érzéknemek is „köz-
vetítenek". Ez abban áll, hogy a cilyi egy kis sérélől érkező cilí-
gosszylól hatás ben: ez kiszik a cilyosszylól, ami marad
és ezt a kiszit látjuk ill. érteljük. Után-látunk, után-gon-
dolunk. Tudunk elő-gondolni, az elő-látás: imagináció, az
elő-hallás: inspiráció (az érlelthez képest, ami paraméteres,
itt a képzést, hangléthezhozódást tapantalom). Ahogy a Tat —

Én lesz. Intuíció: ahogy létrejön létrejönök, létben és tudatban egyszerre, ahogy az Én. Az Én-vagyok a Világ.
(Gerstaje a soziale Wandlungen Nr. 196 Vty XIII. 1)

Látás-tanítás — Az Én-vagyok a Világ Világossága: ez a tanítás nem szavakkal történhet, hanem ennek a Lénynek látása a „tanítás" (dicsőség, sugárzás). Ez a látás régen (és ma) nem érzeti tudatban történt – Bodhisattvák, Dante –, a kerentéjség értelme, hogy érzeti sikon is megjelent ez a lég.
1 J 1; láttuk, tapintottuk; „hogy a Jézus a Chr" 1 J 2,22; 4,3,2; 5,1
2 J 7: ellentét a Gnózissal. Az Istent sohu senki nem látta
J 1,18. 1 J 4,12 Lk 10,23,24 Boldogok a szemek, amelyek látjuk, amit ti láttok. Mert, mondom néktek, sok próféta iskiríj kiűnik ezt látni és nem látták...

Éjszakai, nappali szeretet — A szeretet beleplántálász a Földbe: éjszakai szeretet, törzs, vér, nemi (az el-nem-választottságban); az új parancsolat szerint: az elválasztottságban. A Bölcseségből, mint magból, az emberben szeretet lesz. Azáltal, hogy a Nap fénye a Földre árad, kifejlődik rajta a szeretet. A nappali szeretetnek föl kell vennie magála azt, ami ma még a sötét szeretet. Az szavat sötétsége van benne. Ez kell a földi, emberi szeretethez.

---

1 J 4,18 „A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem csonkaságot (κολασιν) hordoz, aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben."
A félelem az önszeretet, a nem teljes odaadás, a „még van szekem félnivalóm" – ezért nem az Én-vagyok szeretete, az új parancsolat.

Abstrakt gondolkodás — Minél abstrakt-tibb egy gondolkodás, minél mentesebb érzeleti elemektől, annál megfi elhetőbb, annál inkább szálátható, mert

66) hiszik az énkeléskben áramló tudatfölötti jondolhodás belőle.

Én — Ha valaki azt mondja: én vagyok (mondja, nem utánozza) az csak tégley én lehet.

Én
östyanthis
6, 10, 19
13, 32

Az Én alakul az énkeléskben, a ugyismerésben a vilyó szerint — mi szerint? A vilyó az Én ugyismeréseinek eredménye.
Én és más: egy. Egyszerre van.

Farizeus elv — „Und dieser Widerspruch: immer von dem zukünftigen Chr. zu sprechen, aber niemals den Zeitpunkt eintreten zu lassen, wo er wirklich da sei: das ist es eben, was ihrem Konservatismus zu grunde liegt." Joh. Ev. 75.

χάρις, ἀλήθεια — „Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és igazság J. Chr. által lett (ἐγένετο). J. 1,17.

Mire jó a ugyismerés? — Ha a Sz.T. tartalma teljesen ugyethető volna a tükrözött tudat jelvén, akkor mire volna jó a nellemi ugyismerés? Új tartalmak benerzésére?

Vilyósság és szeretet. — Az istenni Vilyósság az istenni szeretettől fakad, ez a „lepen". A Vilyósság megvilyít mindent az ember számára: hogy az ember énszevegye a Vilyósságot. A Vilyósság énszevevése fölkelti a Vilyósság szeretét, az Igazság szeretetét, amely különbözik minden éjszakai szeretettől. Az Igazság szeretete fölkelti a másik igazságnak, vagy Vilyósságnak szeretetét: a szeretetet, amely nincs, hogy „lepen", az Igazság tevését.

Teljesség — τέλειος, τέλος és πλήρος, πληρῶμα

Fogalmak — A matematikai fogalmak teljesen tiszták, mert nincs az érzészi-bajban, szkantzilíjban eltoszult gyökerük.

Ismeretelmélet — Ha a megismerés maga egyszer kérdéssé vált, vagy is megláttak, akkor más kérdésnek nincs hefe „mielőtt erre kielgítő" válasz volna.
Akinek „szellemi" tapasztalása van (másmilyen nem lehet), annak nincs szüksége ismeretelmélete, mert abban az elemben tapasztal, amelyben a kérdező nem. Ez az megismerés tükrözés-előtti fogalmata, amely nem-tapasztalásként ben kérdéses. A tapasztaló leírja, mint a szellemi zilíjot – a van-zilaj nyelvén vagy a megismerés nyelvén. A tapasztalás fölmenti a kérdezőt a kérdezés alól. A zilíj vagy szellemi zilíj leírása autológiai jellegűvé válhat. A nem-tapasztalót ez nem mentí föl az ismeretelmélet primer minoltának fölismerése alól és attól, hogy ebből induljon ki.

Emberiség — A kerentéjség óta zilaj-dimenzióban, emberiség-dimenzióban gondolkodik a filozófus; a gyakorlat azonban változatlanul a szekem-jó gyakorlata. A kerentéjség előtt épp fordítva volt.

Ay — A végtagok követni tudják, amit a gondolkodás és szkant előír; az agy nem. Ezért a tudat szerve.

Ch. — A Ch. történet nem az akkori ember kitlilisa: az istenség testbe öltözése, elhagyott istállóban való születése, bűnösökkel, szegényekkel, betegekkel való tusulisa és keresztelése: minden épp szkadíjoztra megértését.

68) Ember

Az ember termenetes reliciója a másik emberhez, hogy kölcsönösen elaltatják egymást. Ez ellen védekezik a gondolkodó tudat, tükröszött lévén, egyirányú az averzióval, antipátiával, a magam-érzésének fölmtartani rápásával: anociális. Nem az értésre, hanem a magamra támaszkodik. A fölébredés a másik emberen azt jelenti, tapantalónak tartom. Hogy ezt felfedezzem, magamban is fel kell fedeznem a tapasztalót: ez a nyelvem ébredése az emberben; szellem, aki tud magáról. Egyébként csak a „lélekben vannak szellemi sajátságai".
Az a másik embert nem tekintem tapantalónak, kezdésre képes lényeknek, kérgyenűen egyikünk sem lehet emberi pozicióban. Mit szól hozzá (nem szagálásszerűen) a másik, ez hellene az elphérdés legyen.
Az ember sosem (van), csak lesz. Nem lenni szami szlami vagy szlaki (ez a bourgois ideál), hanem mindig válni szami szlakivé, szlamivé.

Szeretet

A szeretet próbája, megmarad-e, ha „tárgya" nem lesz az „enyém" — nem is látom stb. Különben a másikat is magamnak szerettem.

Álom és fölébredés

Az álomélethen az ember önmagába zárt, külön világában van; fölébredéskor az érzeti világban, gondolatvilágban, amely közös. Ebben a figgelem a lélekfogamatok eredményére irányul, a fogamatok legfőbb álomszerű tudatban tudatosulnak (vannak, de nem ismerjük meg őket — Dinge an sich, szkás). Az adott, velünk szüretett nappali tudatból a fölébredés a lélekfogamatok vezlitésának tapantalisát jelenti, a szellem tapantalisát, a másik ember értő minőtének tapantalisát.

Valóság — A „valóság", amelyet az ember megismer, nem tartalmazza a megismerést magát. Mifen valóság lehet akkor?

Ember — Az ember nem természeti lény (a terminet megismerője): lesz, egy megmaradni akar, ahogy van és akkor eltávolodik embermivoltától. Egy éktén át tanulni. Ez nem kényelem, biztonság, nem a nekem-jó. Viszonban az ember = állat + abstrakció képesseje. A megmaradás törvénye a lélekre nem vonatkozik, legfőbb az entrópiát: ez mindenre, ami van. Konzervatizmus: a terminetes, adott jondolkodással való megelégedés. Ezért van a felfogás: elég okosni.

A mai emberben terminetes az asszocialitás, ez a feladat; de ennel éppen az önzőnös szocialitást nem képes tudatosan pótolni. Minél inkább jondolkodó az ember, annál kevésbbé érti a másik embert, annál kevésbbé érdekli.

Az ember egy et lehet; ablakogyhatja az álmodó és magamérző életet.

Az embertan kérdése: mifen (most) az ember?

A szociológia kérdése: hogy volt és hogy van (most) a társadalom? Egy legyen továbbra is. A terminettudomány mintájára.

Az embernél azt kell vézni, ahi len – lehet –, nem ahi most „ifen".

Tört. mat. — A történelmi materializmus: nem látni a megismerést, csak a bérelfogyhatót, mint a term. tud-lan, csakhogy itt épp a tudomány tárgyát nem látja az ember.

Gazdrózg — A gazdrózgi élet megnyilásának elvegyi: a munkaerő nem áru. Ez azt jelenti: a munkája után nem lehet fizetni senkinek. A munkaerő nem eladható, hogy az egén ember sem. Nem az a kepes kérdés, hogyan

70)

lehet a kiválasztódást elkerülni? Mert ez törvény is ánúnak tekinti a munkát.

—

Énlelés

Ha az ember az énlelést megfigyeli, rájön, voltaképpen tudatos csak a gondolati tartalom lesz. Sőt ha nincs fogalom, nincs énlelet. Mégis az énlelés (a gondolati elem nélkül) mintegy átomtudat minden van, érzés-érzet szinten. Az ember nem az érzéknerveivel érzel tehát — sem a gondolati tartalom, sem az érzés nem erekben ít jön. Az énlelés egyenet ad, közvetlenül, de ezt átlátszunk. Nem önce olvasunk érzeti pontokat, mert még nincs mi szerint. Énlelés voltaképpen nincs — nem tapantaljuk, csak tudunk róla. Az arcosság (szkanti) adja a szerlitis-erejét.

—

Ember és világ

Régen az embert megparázták a világból, ma az emberlőlhell a világot megérteni: a megismerésből az ontológiát; régen fordítva lehetett, mert a megismerés a világban volt, a világhoz tartozott.

—

Megszerűsítő

A gondolkodás hallása a szó, az érzésé a zene, az akaraté a sors.

—

Tudomány

A tudományos világkép nem közmegérés, nincs kapcsolatban az emberrel, nem értelmesi az ember befzetét, mint a régi „tudomány". Nem kapcsol önce a nelleni alóppal. A van-világ nem az emberé: ez az, amit az ember lát.

—

Teremtő-erő

Az akarati bérmultság, amely iránytalan aktivitás, mert nincs megismert idea, amely vezérelné, ekkor elementáris megismerés (tapantalás) volna szükséges — levezetődik a nohott kínált kész csatornákon. Hiketetben teremtő-erő

vén el – az egoitás fontja meg működési lehetőségétől: az alkotás nem-egointikus.

Gyakorlat — Az eddigi „élet, gyakorlat" kutantvírfikoz veretett és veret; miért nem fordul az ember az igazi gyakorlat felé?

BESZÉD — Ami az emberek között értésként, BESZÉD-ként, emberi létként kifeszül, ami a közösség vagy Egyház, az független minden személyes szimpátiától vagy akár neretettől.

Mi a hűtőszekrény alkban, hogy nézek egy embert vagy együtt vagyok vele egy szobában vagy nem szobában és nézek egy szobrot vagy fát vagy együtt vagyok vele egy szobában vagy nem szobában? Ez a BESZÉD – szóval vagy nélkül.

Másnak akarni látszani – minek? Függésben lenni mástól, más véleményétől – minek? Ez és az emberi emberelleni kegetlenség (sérteni akarás) a BESZÉD fordítottja, ellenkepe.

Énleleti világ. — Az énlelés megtiszítása: fogalmuk nemint énlelünk, de ezek nem igazi, tapasztalt fogalmuk, hanem hagyományozottak, valahai tapasztalásból, ma ürcsek. Ezért az énleleti világot is már a morális (szociális) világhoz hasonlóan látjuk, ahol egyáltalán mincsenek fogalmaink.

Külső-belső — A külső ugyanaz, mint a belső. Ugyanúgy, mi a belső, az énleleti világ emlékképeit mondjuk.

Értés — Az irás és tudás becsülete régen azért volt, mert tudták, az értés fenntről való.

72.) Circulus — Tapantalás nélkül nincs fenntartásnélküli pszichoszlás, e nélkül meg nincs p. tapantalás. Tapantalás nélkül mindig, pontosabbrak lítnik szlami más és ezért nincs tapantalás. A tapantalás azt mutatja meg, hogy úgy igaz — ettől fél az ember és a magyarosszytól, ami ezzel a tudassal jár.

Magány — Az ember olyan magányos lehet, hogy még ellenzéje sincsen.

Paradiso — A földi Paradicsom: az emberi lét megszlósítása, az embereh között megjelenő Logos és szeretet.

Moralitás — A szt. morális jelentőséje és értelme abban van, hogy az ember felismeri, nem tartozik a mult (kauzalitás) világához, hanem akarattal lesz, alkotja jelenjét és jövőjét. A jövőt csak szeretetből lehet alkotni, vagyis kezdetből. A jelen megismerés sem elég hozzá. — A terménet és terménettudomány azért látszik közömbösnek morális szempontból, mert kizárjuk belőle az akató alany, a jelen — ez a nemléket, ha az embert is terméneti lényneh látja, nem ismerhet moralitást.

Egy nincs. — Nincs egy betű, egy szó, egy ember, Kert és Város.

Koncentráció — A koncentráció, hogy a tárgyat gondolom. Mi a tárgy? Alak, anyag, szín stb (reflektikusan); funkció példákon (reflektikusan); funkció általában, példák nélkül (áttérés a reflexionsból); idea — az értéssel együtt, amely a koncentrációt eddig is vezette (nem kiszíte), amely a tárgyhoz tartozó jegy.

Ember — A valóság nem van, az ember igazi valósága lesz, mert ő akarja. Nem a gondolatiul, nem az akarattal, nem az érzésével — az egész emberrel, az egész életével.

A generál-lustrány nem igazán emberi lét, a hagyás, sáhagyás, sáhagyatkozás = pamivitás (aminek ellentéte nem egy zajos vagy túl törekvő aktivitás). A boldogságigény – a nehem jó igége – ugyanez. Nem azért vagyunk itt, hogy boldogok legyünk, ezt vadásszunk. Már csak azért sem, mert ig a legbiztosabban leszünk nemboldogok. Azért vagyunk, hogy a valóságot (az emberét) megtermetsük: mellékesen ez a bódogság, mellékterméknent, sosem célként. A valóság – ig nézve – kiketetlen, valószínűtlen. Sőt: lehetetlen. És mégis: ez a valóság. A lehetetlent kell megvalósítani (a közönséges tudat szerint lehetetlent), csak azt érdemes, legjobb nem adjuk. A lehetetlen, a nagyon valószínűtlen, mini biztosan nem jön létre magától, nem „következik" semmilől; minden alkotás lehetetlen, abszurd. Az emberi lét valóság csak az ember alkotása lehet, minden egyéb lemondás az emberi létről. Lehetséges az, hogy ... kérdeni kulte. Igen. lehetséges. Ez a lehetetlenség is. Ofan valószínűtlen, hogy meg lehet – az ember megismétlje.

Én — Amikor a gyerek előnör ént mond, valtaképpen ezt fejezi ki: én vagyok a megismerő. Mit ismer meg? Önmagát, hogy én. Nem azza (a tárgyra) mondja: én, amit megismert, hanem, az, aki megismer, az alany neveri magát énnek.

Valószínűtlen 52,74 — Az ember tartósan a valószínűtlenséget teszi – ez az ember. Az nem ezt teszi, nem ember, elvész. A legnagyobb valószínűtlenség, a lehetetlenség, a földi szeretet létrehozása. Minden alkotás valószínűtlen.

74.) Énlelési meditíció 70

Énlelési meditíciólan a koncentrálódás: a gondolkodás vizsgálása a kénenlétbe, a csepp-fogó hálóba, amely többdimenziós és akkor az énlelés meghatározza a tennivalót-tárgyak megfelelő hálódarabot, mint ideáját, funkcióját. A tapantlás: hogy nem képek, hanem realitások.
A hűtőrhséget tapantlájuk

Az egoitás vége.

Azokban a hefetekben, amelyekben az ember mindent elvenítem látszik, vagy el is venit, az egoitásról alás elszakadás megtösténhet (koncentrációs tilos, bőrtön, fogság, kórház, ovegek menhefe). Nem feltétlenül – az ellenhezője is bekövetkezhet. A semmit nem birtoklás és birtokolni nem akarás hihetetlen szabadságot ad, az ambiciók, az elismerések, a tulajdonok-egyszerűl minden fügés – föladása: megszülethet a teljes ember, a hulhatatlanság birtos tudatával.
Ami érvényes, csak maga éltel, nem mások elismerése vagy honvájámlása alapján az.

Ember

Ha az ember nem „vétbezik", nem kerülhet szembe más emberrel. Ez a vétek. Ha más ellenem követ el valamit, még nem azt jelenti, hogy foltatnom kell, azonos szinten. Mindig önmaga ellen vétbezik az ember, ha mások ellen vét: az önmagam, tiszta-ságában sosem állhat a másik önmagammal szemben, hiszen az egyéti egyedül ön-tapantlásban. A másikkal alásbyerekben létesülhet igazából az én.

Érzéknervek-gondolkodás

Az érzéknervek úgy működnek, hogy a gondolkodás azonnal vezet. Lakozik. A gondolatérzék énleletéhez egyszerűen, mint a többihez.

Valószínű 53, 73

Az információ mértéke, hogy mennyire tér el a legvalószínűbbtől. De hogy a legvalószínűbb van és ez a mérték, hogy ez megismerés, maga is magyar valószínűtlen. Hogy alak, forma, fogalom, kultúra,

ifenség van, az valószínűtlen. Megismerni, hogy miképen és mifen, további valószínűtlenség. A valószínűtlenség egyik esetben sem az anyagból, hanem a tudatból jön, amely alkot vagy megismer. A valószínűtlenség szinonim kifejezés az alkotásra.

Emberiség

A ~~második~~ harmadik születéssel az emberi individuum a jelenlétbe kerül, kimő a mult közösségből, ösmefüggésekből, földsztta, magába foglalta őket. Az emberközi kapcsolatok feloldódtak. Az emberen múlik, hogy újjáhat teremt-e. A befes benéd, szelekvés stb. gyakorlata azt jelenti, hogy emberiség kelethezik: egy szellítés, amely mely nincs. Az csak fogtasszíként van. Ez ~~az~~ emberiség-tudat egyben a Föld szellítését jelenti. Ablan a pillanatban, hogy a Föld hozománya (levegő, víz, termékenység stb) kifogyóban van, az ember rikyosan érleli: 1. semmit sem tehet, ami ne térne vissza hozzá; 2. a legfontosabb kérdések csak emberiség-szinten oldhatók meg.

Valószínűség 74

Küzdelem a lékért

A darwini kiválasztási elv látszólag magyarázatot ad a valószínűtlenebb struktúrák előtérbe kerülésére. Valójában föltételeri, hogy a struktúrák fenn akarnak maradni, hogy élni akarnak, ami önmagában ~~[illegible]~~ a valószínűtlenség teljes immanensformája: lehetne a tendenciz a nem-fennmaradás és éppen ez volna a valószínű.

A gondolat of mértékben antropomorf, hogy az ember nem veszi érre antropomorf jellegét.

A valószínűség fogalmának és tosvégének megtalálása a teljes valószínűtlenség.

Magunk a kvalitások teljesen valószínűtlenek. Ha van egy összehecske, ez önmagában a legvalószínűbb állapot. Egyébként ezek mindig az elemzéskor tulálhatók meg, amikor egy kvalitás szétesik.

76) Információ

74, 75, ~~76~~ 77)

Az információ valószínűsége (a tartalmának a valószínűsége) csökkényszen a dolgok ofanszájának a valószínűségét adja meg. Nincs szó arról, hogy maga az információ létrejötte (annak megállapítása, hogy igy van) mifen valószínűséggel bír. Az igy van valószínűsége az állítás tartalmán csomtkozik, föltéve, hogy valóban igy van (az állítás valós). Ennek megállapítása föltételezett, azt nevezzük információnak (?), hogy ez megállapított. Különben bármely állítás információ lenne. Minden az adott fogalmi rendszeren is az adott (érlelt, ~~ff~~ megélt) tárgykörön belül érvényes; nincs szó a fogalomkör vagy érlelet kialakulásának valószínűségéről.

Ha adva van egy tény („igy van"), akkor az ennek megfelelő információ (megállapítás) valószínűsége — figyelembevéve csak a lehetséges állítások végtelen számát — végtelen kicsi. Nagyobb azáltal lesz, hogy az lehetséges állítások számát korlátozom, prelimináris megismerések útján (amelyek valószínűségét nem kutatom). Ha erről a 8 kockáról van szó [ ], akkor tudnom kell, hogy erről van szó, kockánként 1/8; det ha ezt nem tudom, akkor egy oldalon 1/4000, ha az oldalt sem ismerem, még nagyobb.

Fenomenológiai az „igy van" megállapítása, a kontinuálódó.

Alkotás valószínűsége.

Az alkotás valószínűsége 0; mert akkor, hogy eldöntsem, a véletlenül létrejött az-e (Hamlet majmok által jegelve), akkor meg kell legyen a mintz, így mérem. Ha ez nincs, semmifen valószínűség nem mondhatók ki. Igy van a fogalmak alkotásánál is — utólag lehet sólz benélni. Hamlet nem a betűk utánja, egy nagyhamem idea.

Sőt igy van az igen — nem valószínűséggel is: már tudom, hogy az igen és a nem mit jelentenek, azt nem találgatom.

Minden vij (kezdet) valószínűsége 0; csak utólag lehet valamit mondani egyáltalán. Akkor már múlt lett.

A ugismerés nem tabilyzás — rátalálás. A tabilyzásnál még mindig el kell döntenie, mafik a helyes tabilat

Névadás — Az állatok nevének ugadása (1 Móz. 2,19-20) az ember speciális tevékenysége, az idea lehasítása az létről, az igazi név ugtalálása: az intuitív ugismerés létrehozása: mi az? Az-t ugtalni = a mi-t ugtalni. Mi az? — az már kettősség, a mi és az az külön van.

Ember — Egy emberből csak az Igazságát lehet ugismerni — ha van. Mi mást lehetne?

Világosszýból szeretet — A Világosszýból úgy lesz szeretet, hogy két vagy három ember között ide-oda világít, szövege szövődik.

Valószínűtlen — Csak a valószínűtlen ismerhető meg. A valószínűségszámítás is valószínűtlen és az entrópia is. (?)

Látás, hallás — A fény mindig (legalább is az érzeti tudat számára) kívül van, sőt egyáltalán kívül van, legfeljebb az ember van benne: a régi állapotokban. A szó mindig belül szó, a ug nem értett (belül nem mondott) szó nem szó, nem szól. A hallás mindig ughallás, a látás sokkal pannivabb; ha aktív, akkor imagináció.
Ezért a ∃ 1 a döntő befen vizsgáltal a φυς-ról a Lógos-ra.
A világosszý belülről jelenik meg csatán: ugláttuk az Ő dicsőségét.

Lét. — A más (természeti tárgy vagy ember) létéről tudhatok; tapasztalni ezt csak a tiszta érzéléssel lehet, amikor az ő léte az én létem.

Mult — Csak a jelen számára van mult.

Lét
Lemondás — Hogy legyünk, állandóan le kell mondanunk. Miről: mindenről, a létünkről, az elértről, a ugismertről, a ugismerésről is. A létem,

78)

hogy az egyém, csak ama uló, hogy tudjak sóla. Ha már tudom, lemondhatok. A lét, az igazi lét: szolgálat.
A lemondás, odaadás, áldozat mozdulatul lesz az ember – minden lény –, minél többet ad, annál több lesz, hogy még többet tudjon adni. A termineti lények nem küzdenek a létért, nem úgy látszik, hanem feláldozzák magukat gymáséit vagy nem is gymáséit: az áldozat mozdulata és jegye a terminet, nem a megtartás.

A józan ér

82

„Solange sie den Glauben hegen, dass dasjenige, was da draussen ist, ein Äusseres ist, und was da drinnen ist, ein Inneres ist, so lange können Sie gar nicht zu dem Kommen, was ich immer nenne: durch den gesunden Menschenverstand die geisteswissenschaftlichen Tatsachen einsehen; denn die geisteswissenschaftlichen Tatsachen kann man nur einsehen, wenn man zugrunde legt ein unbefangenes Anschauen." Soziales Verständnis aus geisteswissenschaftlicher Erkenntnis S. 153.

Testhez kötödés

A szellem, ha kész formába – testbe – költözik, széttöri annak életét – széttöri az idea-formát –; s néttörésben kiegtödik a törédék az életből – ismétlésig lesz. Ezért az emberi szellem ennek a pusztódása a testtel (bűnbeesés) könnyhennyéiben az ismétlésig az kitöltödéshez, és ez a szellőhoz vezet.

A tanítás

Az Én. vagyok a világ világossága: ez a tanítás csak látással történhetett a hevenlegség előtt, minden egyéb ellentmondott volna ennek a tanításnak: dualisztikus forma lett volna. Hogy ma lehetséges ez a tanítás a lelső látás (gondolkodás, meditáció) ihogyán is, az már egy az mede-

ti tanítás következménye.

Világosan — Úgy tűnik, előbb van az ember számára világ, aztán én (gyerek).

Információ 76 — Az elméletben előzőleg elmélet nélkül megnevezett fogalmak, gyakorlatunk. Ez az első ufúrája az intuíciónak. Az ezt követő sétege az intuíciónak, a második, az énkleti világra irányul. Az információ és az elmélet a multra irányul, minkor már meg van az információ.

Érzés 8 — A magam érzése befett az alakulás érzése: vázszerű, felhővé. A felhő, a vonza érzése ez, nem magamé; elég, hogy érzem.

Ámulás — Az ámulás: nem lemondani: (a tanítványok kérdése) én vagyok? Péter „önállósága").

Én vagyok — Az én-vagyok a mást is jelenti. Legalább is a másik tapintatlásít.

Gondolkodás 80, 84 — A Ph. d. Tr. nemcsak gondolkodást igényel, hanem (elsősorban) megfigyeléseket. A következtetés (a filozófiák szintje) nem elég; a következtetés sosem új fogalom.

88 — Az új fogalom intuíciólól jön. Az intuíció: egy „mondat" — szavak nélkül; nem szó. Szó: nincs is. A nem intuitív gondolkodáshoz szavak kellenek, hogy legalább közöttünk legyen mód filozófiai az értésbe, a szavak lehúzdéséhez, egy másután. Az intuíció az intuíció tapantalisa — egy „mondat" előre-tapantalisa, mielőtt mondat lenne. Nem utólagos, nem is egidejű, hanem elő-tapantalisa a közösséges gondolkodásnak — ez az igazi gondolkodás

Tintz gondolkodás 88 — A tintz gondolkodás ömetügyéseket és vinogyhat gondol az énkleti tartalmak között. Tintz gondolkodás az is, amiből a primér, kategoriz-jellegű i/a p/fogalmak számaznak, amelyek a gondolkodást egyáltalán lehetővé teszik. Ez két fajta tintz gondolkodás — a vinogy a kategóriáklam van. Ezek

80) előbb vannak, mint a vizsgálat elemei, amik között a vizsgálat kifeszül: a dolgok az ömefüggésekből csak ki. A kategóriák a vizsgálhatóságeknek csak ki sérét fogalmi mozzanba.

Szó 81,83 Nincs érzelet a kategóriák előzetes intuíciója nélkül, mert AZ már harmadik neméfi jelent, mint az elsőt és másodikat – a különbséget, a teret, az időt, a tükröztött SZÓt föltételezi: az Ige – (nem a főnév) az alapszó. Az Ősszó még tartalmazta az alapot, tárgyat, vizsgát együtt: az igének ifen a terménete. A régi érzelésnek az ige felett meg.

Megfigyelés A megfigyelés a tudat területén fölé egy gondolati intuíciónal. A megfigyelés képessége mincs adva, a képzetre, vagy a tudattartalomra nézve az ember. A képzetet és a szelítést ömetéventi az ember, mert nem képzetekként látja őket, hanem éppen szelítésként.

Elterelés A legmarább elterelések az emlékek, az elmult gyakorlatok emlékei.

Gyakorlat Kétféle gyakorlat: földdő és azonosuló. A gyakorlat három jellemvonása: intuíció (a hogyanra), tapantalós jelleg, improvizáló jelleg.

Szó A szó mindig teremtő szó: legyen Világosság – ez az első szó a Világosságra (előző van szó róla) és ezért ben. Szó nélkül mincs semmi – minden általa lett.

Világosság – értés; szó – közlés (ki és kinek). A szó-képes vehetni észre a Világosságot. (Néradás a Mós. 1. ben). A szó képessége az új szó képessége.

Mozgójomý A mozgójomý (Istené) elfogadása teni lehetővel, hogy egymást nyitkáljuk. Különben nem a mísikat tilíljuk meg igazítól, hanem azt, aki nekünk kell, aki a „mienk."

Lét. Az Én létmódja: 1.) tapasztalás (átváltozás AZ-zá); 2.) lemondás, adás (A-nak).

Szó Ha nem volna kinek, nyszólzína-e az ember? A szó összekötti az ént a te-vel, sőt a szó adja létüket. Az ember az, aki mond, mondhat, amíg erről le nem mond. Én = mondás = szó = Valakinek = Te

---

Betegség, tünet Az emberi parlóságok, jellemtelenségek, betegségek – mind tünetek – a bűnök is: nem ellentmondani kell nekik, nem elitélni őket (onos a tudóppulladást vagy jennyes mandulát), nem fölháborodni rajtuk, nem vinszetasítani őket, hanem pógyítani. A legnagyobb pógyner a neretet. Aki a tünetre tünettel válaszol, reagál, maga is pógyításra szorul. Feszültség csak két pólus, csak két ember között beletheszket, akik közül egyik sem érez felelősséget a másikért.

Társadalmi tudat Társadalmi tudat, outíg-öntudat, emberiség-tudat nincs, nincs még, csak egoitás-tudat, vagy csoport-egoitás tudat. A többi hanyság és mintika, hiszthozás a régi csoport-tudatra

---

Állati tudat Az állat számára nincsenek dolgok, folyamatok, erők, önfüggések, csak „érzések", amelyekben és amelyek nemt él. Ezek tincsenek külön tőle. Nincsenek számára – nincs számára egyáltalan.

52) Jázan ész 78

„Aber, was heißt es, sie verstehen es nicht? Es heißt nichts anderes, als: Ich will mich nur des physischen Gehirns zum Verstehen bedienen, ich will nicht lernen ein anderes Denken als das, welches sich faul an das physische Gehirn anlehnen kann. Mit dem ist natürlich anthroposophische Weltanschauung nicht zu verstehen. Nicht als ob man hellsichtig sein müsste, um sie zu verstehen, aber man muss sich üben in einem solchen Denken, das nicht an das physische Gehirn gebunden ist. Und was in der anthroposophischen Literatur vorhanden ist, was mit dem gesunden Menschenverstand — und der ist nicht an das Gehirn gebunden, nur der kranke materialistische Verstand ist an das Gehirn gebunden —, was mit dem gesunden Menschenverstand erlernt werden kann, das trainiert allmählich ein solches Denken, ein solches Empfinden, ein solches Wollen, dass dieses Denken und Empfinden und Wollen den entsprechenden Ereignissen der Gegenwart gewachsen ist. Sie mögen das auffassen, wie Sie wollen, aber es ist so: Was die Gegenwart von uns fordert, ist nicht zu begreifen durch das Instrument des physischen Leibes: Das muss begriffen werden durch das Instrument des ätherischen Leibes ...“ (Der innere Aspekt des sozialen Rätsels, Nr. 193, S. 92.) Geistige u. soziale Wandlungen Nr. 196. S. 92-96.

„Denn versuchen wir uns einmal zum Verständnis zu bringen, wie das Verhältnis eines heutigen, von der Geisteswissenschaft nicht berührten Weltbürgers, wie er eben aus den Anschauungen der Gegenwart herausgeboren wird, zur Geisteswissenschaft ist. Er hört dieses oder jenes, er hört, dass da über die geistigen Welten dieses oder jenes behauptet wird.

Was muss er notwendigerweise tun? Nun, der Mensch kann ja nicht anders, als dass er das, was ihm gegenüber gesagt wird, mit seinen Vorstellungen zu begreifen sucht, dass er es selbst mit den Vorstellungen, die er hat, zu begreifen sucht. Nun hat aber der heutige gewöhnliche Weltbürger keine Vorstellungen, die ihm begreiflich machen können, was über die geistige Welt in der wirklichen Geisteswissenschaft gesprochen wird. Ihm fehlen zunächst die Vorstellungen, Begriffe und Ideen dazu. ... Wie soll er also die Sachen nicht missverstehen? Wie soll man überhaupt voraussetzen, dass er irgendwelches Verständnis der Sache entgegenbringen wird? Wir aber müssen uns darüber klar sein, dass eines in unserem Verhältnis zur Geisteswissenschaft die Hauptsache ist: das Aneignen gerade von neueren Begriffen, neueren Vorstellungen, die man vorher, bevor man an die Geisteswissenschaft wirklich herankommt, im Grunde genommen nicht hat, die man nicht von aussen mitbringen kann, sondern die man sich erst erwerben muss." (Wie erwirbt man sich Verständnis für die geistige Welt? Nr. 154. S. 67.) (S. 99–100)

Én, Szó — A Én, ahi ert nem tudná – nem tudná gondolni (= mondani), nem volna én.

Tisztán gondolkodás — A tisztán gondolkodás elsősorban a kategóriák gondolása, érzéleti tartalom nélkül, minden érzéleti tartalom előtt.

Szó 80 — A Szó hangzóalakzatnak látszik – de ettől el kell tekinteni; a hangzó-alakzat csak kotta. Nem a hullhatós Szó a Szó, hanem az értett Szó, a hullhatós csak fölhívja ezt a figyelmet.

84.) Szarak nélkül

Az ember tud tisztán gondolkodni a matematikai területén és itt tud szarak nélkül is, vagy a logikai területén. Itt tud új nyelveket alkotni, mert fogalmai alólam csúnak, a muhtól függetlenül. Az egyelőre nem lehetséges más területen: ahol nincs tiszta gondolkodás, nincs szarak nélküli gondolkodás sem.

Szarak nélkül lehet gondolkodni, a Szó (kiejtesséje) nélkül nem.

Szó

A Szó chilamt és ösnekst: Szó nélkül nincs szeretet.

90

Kétféle gondolkodás

79, 80

Kétféle gondolkodás van: következtetés és fogalomalkotás. A következtetés nem alkot új fogalmakat, nehez a következtetés (a nillogizmus ellentmondása értelmében) „meglítás". A filozófiák következtetők, túlgomósént, néhi új fogalmakhoz vezetnek. A Ph. d. Fr. megfigyelést kiván a tudat területén, ami új fogalmak alkotásával ekvivalens.

Információ

74

: [ez igy (van)] vagy [ez → az (van)] Föltételezi, hogy van ez és igy vagy az és hogy az információ abban áll, hogy az ez-t besorolja vagy azonosan vagy ontifozva az az-ba: egy az-ba, amiből több van. Minél több az van, ~~amiből~~ és minél határozottabb a besorolás, annál informatívabb az állítás.

Az ez és az az mugz is információ, amiről nem beszél az elmélet.

Szenvedés

A szenvedés (emberi értelemben) csak az én számára szenvedés: aki éppen nem szenved – ezért szenvedhet. Az állat nem ismeri a szenvedést, ő maga az.

Ebner 174 „A tudat a más tudatosságáról (ami ön tudat nélkül nem lehetséges) a feltétele annak, hogy objektiven a mások számára érvényesen gondolhodjunk."

Értés, neretet Az értésnek lehet multja, a neretetnek nem.

Nincs információs Az elevenség vagy jelen vilgálan nincs „mégegyner", mert az „egyner" már megváltoztatja. Ezért nincs ismert, információs sem erről a vilgáról.

Én Az Én csak a Te (a más) felé mozdulásában létezik.

Szó A negatív (neretetlen) szó vinzélés a nócul.

90

Tapasztalás A tapasztalás = evidencia (ha téves is)

Tapasztalásom a szobáról kint van a szobában; szlad = te vagy (nekem).

A tapasztaló = én (ki tudom fejezni, nem álmodom)

Az ember az álmodást nem tudja egyszerűnd kifejezni, fel kell ébrednie; a tapasztalást (csaknem) együttel kifejezni.

A tapasztalók közös vilgában vannak; a tapasztalások nem szubjektivek, nehe lithatatlan (egy más számára) szubjektum okban keletkeznek.

Hogy ezt tudjuk (hogy a tapasztalók közös vilgában vannak), annak lehetősége a BESZÉDBEN van.

A viselkedés a tapasztalás függvénye.

Hatás nem ér el a tapasztalóhoz, mindig átalakul: tapasztalás lesz.

Ha a tapasztalás megsomlik, a viselkedés szomboló lesz.

86) 3. nemény — A harmadik szemény nem ven szint közvetlenül a benéljetésben, ezért nem szeméfként funkcionál, ha nemény is; inkább szubstancia, mint a benéljetés közvetlen nevelői, az első és második szemény. A szeméfteleg lét eredete. A vagyok és vagy elfelejtése.

Önmeretet — Az ember tágyesetbe tesz önmagát, ha magát szereti.

Fippelem 59 — A fippelem: az ember. A fippelemmel az ember el tud fordulni a testtől, fippetlenedni tud nagymértékben (operációk szépen). A teljes fippetlenség a szarak (tükrözött tudat) elhagyását jelentené. Ez ma alig lehetséges, szépen annál inkább. A fippelem két eleme: az alany és az érzékelő sek. Az alany az, akinek a számára a fippelem érzékelő szére kincket szolgáltat. Az alany fippelméről van szó; az a fippelem áltálában a sajátra irányul valamen teljesen. Koncentrálva a fippelmet elmentjük másfelé. Az alany csakhéppen azért tud tapantalni, mert testtel (szíttel) azonosult szóra nem közelti a fippelem tárgyát: nézi, nem az lesz. Ezért van az érzékenev (fr. test) — én relíció. Később az én nyitanul mozdulatlan lenni a fiikni testtel való azonosulás nélkül.

3. nemény — A 3. nemény vennéfeit és bűnét a 3. östeni nemény, a kt.

Szt. Szellem 90 — Szellem oldja föl: az egyetértés a szeméfekben a szeméfekben, az azonosság a mindenkori harmadik nemény, amely nek előkénítő mozdulata a tanubizonyítevés. A 3. nemény („van"), egyébként mindig dualitást jelent: más a benélő, mint akiről benél, nem párbenéd.

Áttörés — Az Enher eljutni: nem fejlődés: áttörés; a fiikni forma, amely kén, áttörése, nétörése a formáló, sorem kén, mindig lesz áttel.

egymástól fogalmak — szó

3. nemény — Az én-vagyok, és te-vagy: a lét, az állítás és állítás egybe esik. 3. nemény esetén nem. A 3. nemény „szótalan", nem

szótól meg. Én nem vagyok, te nem vagy: értelmetlen. Ő, ~~az~~ nincs?

Ember — Az Én (ember) létezülése: úton a Te felé. Ebner 265

Sz.T. ugismerése — A szellemtudomány ugismerésének sufos ismeretelméleti kérdése: tudatfölötti hogyan léphet a tudatba? Nyilván csak, ha a tudat új fogalmakat alkot, intuitív módon; a régi képzetek nem használhatók.

Teomorf. — Hogy az ember szemléjség: teomorfizmus.

Te — A Te: minden képzeten, elképzelésen túl van, ahol az Én.

Hit — A hit: hogy a szellemi lét a szellemi, nem az érzeti. Csak az ad teljes szóft minden gyakorlásunk, gyökként, akár minimális, kétel mindig marad. A hit = tipantalis. Senki sem „hiszi".

Bűn — Az alapvető bűn: a tudatszóft tudat állapota, az egyetlen, a nehezebb állapota. Csak én-lények (szellemek) lehet bűnös állapota. Ez a mindenki bűnösseje, bűnbeeses. Az Én elvárhatja a Te-től.

Szemléjes lét — A 3. szemléjről fent mondottak értelmében csak a lét csak szemléjes lét lehet.

Östipantalis — Ebner szerint az első szó az Én-vagyok. Ez nem az első szó, hanem a Vikyósszó-Én-vagyok östipantalis, ami az első szó: ennek lén vikyósszó és én.

Szó 90 — A szó tette bűn-képessé az embert, a szó últhatja meg: a kétélű kard.

Bűnlá-nat — A bűnlánat az én jelenlétének jele, ezért köztelik. Ahol az nincs, az a bűnöző.

88) Zsidóság — azt jelenti: Messiásvárás, még valamit körülről vámi.

Kerentejség — A kerentejség csak szemléges úgy lehet, etikai, nem vilégnézeti – nem az „emberiség" úgye, hanem az egyém. Az emberiség úgye, mert az én úgyem – e nélkül úgy az kié lenne? Emberiség (még) nincs és ha lesz, csak az individuumból kiindulólag, annak kezdetéből lehet.

A kerentejséget a komolság jelenti: nem vilégnézet, nem idea, nem ideálban élet, hanem az élet az ideálban, felelősség és kezdet.

Tiszta gondolkodás 79, 80, 84 — A tiszta gondolkodás még „következtető" formájában is az intuíció, a fogalomalkotás képességét használja föl, amennyiben gyíltalán mond valamit. A fogalomalkotó gondolkodás mindig tiszta gondolkodás. (Láthatóan ennek tenilete is – matematika vagy más) – és intenzitása is tág határok között változik. Az intenzitást fokozva a szavak nélküli tiszta gondolkodáshoz, a gondolati meditációhoz jutunk. A fogalomalkotó gondolkodás nem szavakban gondolkodás.

Önzettenség — Ahol régen okkult fejlődésbe vonódtak, eleve lemondtak annak egoistikus felhasználásáról. (Mire jó?) Kérdés: akkor mivét tették? Az okkult fejlődés legnyegebb akadálya az egoistikus tudat, amely a fejlődés endurégeit fel akarja használni. Ezzel behatárolja és elszegényíti az érdeklődést, a megismerést; egy szemszögben kapcsolja.

Kéz — A kéz összefüggése a benéddel nem a munka primer miesztőből következik, hanem a kéz mutató – jelölő gentusának és a benédnek az azonosságából. Az a kéz számára van AZ, akkor előbb már benéd is van. A munka meg fejlett benédkészséget jelent.

Hogyan — A „hogyan" a zenélés egyetlen lényege; a szövegben a hogyanhoz hallás kell, ahogy a zenében is.

Érzéklés — Amennyiben az érzeti világ és dolgai, AZ, nem szubsztancia, hanem konfigurációi, minőség, ofanság, idea, a megismerésük is ezen az uton (idea, ofanság, minőség) kell történjék. Ezért biztosan nem az érzékszervek működnek közre a megismerésben, mert ofanságot vagy ideát csak szellem = én képes megismerni, azonosulva vele.

A szellem = idea képesség, a legalsóbb fokon.

Az érzéknervek = ahol hatássá lesz szerben az idea (64), homogenitás mértékben, a test legönzetlenebb hefei vagy funkciói, amelyeknek autulitása és étensége szerben szabaddá vált. (Rák!)

A többi testi szerv étenető gépen a vilgosságra.

Bizonyos és különböző mértékben minden érzékszerv tapintó-szerv: szolgáltatja a MÁST, AZ-t; hogy az érzékelt = MÁS; hogy AZ és egyben az egy-tudatát, amely az öntudat első lépcsője.

Az ÉN hasadtsága az ahogy a duzlitásnak, azonosságra (megismerőleg) a „vilgyal" és (nem megismerőleg) a testtel.

Tapintás — A tapintás legyőzése az egyes érzéknervekben a megfelelő magasabb érzékelést teszik lehetővé — fölöslegessé teszik az érzéknervet, megtartva a mögötte álló (azt megelőző) kvalitást, amely az érzéknervet létrehozta (imagináció — kép, vilgosság). A tapintásunk ifen megismerő átváltozása és megváltása nincs; ezt a neretet erőfölem kell keresni, amely a MÁST befogadja, nem az alsó lén mássá. Az ember az ásvizsgálgal, multal nem azonosulhat — ezt „közvetíti" a tapintás; de befogadhatja (simogatás, szerelem).

20 | Megnőlíthatóság — A szellem a megnőlíthatóság az emberben, egyben a megszólítni-képesség bezene. Ezért ha erről beszélnek, erről szólítjuk meg, a szellem az emberben igazt mond, annál inkább, minél tiszébban szólítjuk meg: minél inkább Te-formája, Nehed-formája (és nem nehem-alakja) van a megnőlításnak. Minden válasz ezt erősíti, még a negatív válasz is.

---

3. személy 86, 91 — Az valakit igazán szeretünk, nem beszélünk és gondolkodunk róla harmadik személben, csak „Te" vizsgában; azaz: nem beszélünk róla. Aki egy szeretett lényről, zkázmifen értekezben is, beszél vagy gyűlkozik, már elvesztette annak szellemi szerkezetét (ezetlen annál jobban vagyunkodik a „hitbez" iránta) és „objektivitt", szemléletesítette. Ez az ámlás, mert miért is beszél ukki a szeretett lényről? Ez ugyanakkor a szeretet, szellem szétfoszlásának módja és kezdete. — A 3. személy sértés lehet: „Ez bolond", ez ..."

TE — A „Te" nem AZ: nem szembenállás és elválasztottság, hanem ellenkezőleg.

Hit — Az egyetlen hit a mai ember számára a SZÓ-ban való hit. Ebben még kételkedni sem lehet anélkül, hogy ne használnók. SZÓ befett mondhatunk gondolkodást: a szó mögötti gondolkodás vagy a gondolkodás mögötti SZÓ az, amiben nem lehet kételkedni.
Ha az ember azt nem ismeri fel, a SZÓ-t önmaga ellen, a SZÓ ellen használja és pusztítólag az embere.

Szó 87, 81, 83, 84, 85, 92 — Ha egy szót nem szeretetből mondok, biztos, hogy nem igaz, nem egészen igaz, vagy látszólag nem szól senkinek — nem is szó. A tudomány ma ifen — nem szól senkinek, nem mond semmit az embernek. Ha nem mond valamit, nem szó.

Fontos — Az ember ofan fontos, amifen fontosnak komofan veni magát. Minél komofabban veni magát, annál kevésbbé fontosnak tartja – és annál fontosabb.

METANOEITE — Az ember létesülése, nellemi fejlődése nem egyenesvonalú. METANOEITE – a VOUS-ban kiegkedve változzatok meg: egy második születés felé. Ez a keresztény első szara. A hit mai formájában éppen a VOUS nem működik.

Háromfelé — A gondolkodás, érzés, akarás háromfelé válisz a tudati fejlődés során azért történik, mert az utóbbi kettő is ugyismerő lesz.

Fanyott kép — A régi beavatásból számmaris nap, hold, csillagullásban a beavatott tudta,
2 Mos 20,3,5 hogy nem a szemmel látható, hanem belső tapantlásban átélt égi-testekről van szó. Ezt általában nem lehetett (és sok tekintetben nem is kellett) a népnek ugmondani; a zsidóknak Mózes tilalma a fanyott képet illetően ezt fejezte ki. (Der Mensch im Lichte ... VIII S.20) Ma a fanyott kép az érzeti képzet szerint alkotott képzet és elképzelés a nellemi vilyzsól; a tapantlás leírásának félreértése.

---

3. nemef — A meditációban a 3. nemefes mondatok a szó-nélküli gondolás
90,92 folyamán és következtében fölöldódnak és valójában (ha erről benélni lehet) szeméftelen első szeméfes ~~[illegible]~~ realitások lesznek. Realitások és nem szövegek.

Én-Te — A mintikusok, egyébbeje és a keleti tanítások nem az Én-Te vonzlitst törekednek ugulósítani, hanem ugszünni, az Én-be olvadni. A harmadik neméft elkerülendő egy tűnik, a SZÓ-t is el akarják kerülni.

Rejen a Te = Istenség (a hit-zsidóságban kereszténységben); ma: az ember, a másik.

92) 3. nemef 91,102 A majázás kétféle, régen többes második nemef, újabban az egyes 3. nemef. Ugyanakkor a majázás (az eredeti, többes 2. nemefes) sértő lett. Ő-n és maja a nyomban 3. nemef és a zárt m-es nemefiség.

Szellem A Szellem akkor tapantelhető teljességében (parciálisan a nyomásban átélhető), hogy az Én ki tud lépni majázosságából és bezártságából – a zárt szilajból – a SZÓ segítségével és nyitlílja a Te-t. A kettő között feszül ki a Szellem realitása, amely ezek szerint és egyértelműen a szeretet léte az emberi szeretetben nyulásítva. A Szellem nem majánuj – szeretetté épp az elvilantottság – annak lehúzdése – teszi; és erre az istenek-nek minden módjuk.

Kerentejség A kerentejség akkor áll, hogy az Isten gyermekei hefébe Chr. testvérei lépnek. Mert az istenség az emberbe költözött (testté lőn) és mert a másik emberben tülekhető. Ezért nem az egyén lel-ki üdve – vinoga a transcendens istenséghez – mérvadó, hanem a másik emberben uló vinoga: a SZÓ és a TE nem egy túlvilági istennek, hanem a másik embernek szól.

Kerent SZÓ az A kerent a nyelvő forma végleges áttörését jelenti: minden formáét, az elképzelések, istenképek, az én zártságának, majázosságának áttörését: minden VAN puntulását elmúlását; csak a SZÓ-ét nem, amit egyik ember mond a másiknak, amit az IGE mond az egyik emberben a másiknak – ezek együtt és egymással hipcsolitban az IGE – így lett testté az igazi Egyházban.

Fogó — A herakleitosi fogó képe, amely πάντα ῥεῖ és nem lehet kétszer belelépni: az eleven jelenléti szelítés képe. A hinduk is így hívják.

Realitás — A realitás irracionális; kövek, fák, fellők, események nem a racionalitás elemei, hanem a racionalitás igazodik hozzájuk. Ugyanígy racionalitás-előtti a BESZÉD strukturája, a kategóriák. A jelenség vihy sem irracionális igazán; csak nem racionális, mint a jelenségek (inkleleti szilága) ugyanúgy a rácio-fölötti lét, mint a rácio lényeje maga is.

Művenetek — A hagyományos művenetek föltétele az énmagányosság állapota: ezen áttörni, de etikai felelősség nélkül, „komofság" nélkül, ez volt a föladatuk — eleve nem kellett komofan venni, amióta nem szakrális jellegű a művenet. Így sejtett továbbevicheltni a komoftalanságban. Az újabb művenetek ennél nagyobb igejűek: szelítés, komofság szakrák lenni, nem „csodalom", közeledve a szakrális (életet áthatós és formáló - eitelemadó) művenetekhez.

Feuerbach — „Ahol nincs szentet, ott nincs igazság". (Feuerbach)

Institucio — Csak nemely szólíthat meg és csak személyt: egyhár, institucióh nem megszólíthatók és nem is szólhatnak az embarhez. A dogmák neméfteleneh.

Lk 17,21 — ἐντὸς ὑμῶν bennetek és körtetek is. Ahogy Mt 18, 19-20 ott vagyok közepökben és körtük.

Ebner 571 Kierkegaard — Christsein heisst: in dieser Realität, die die des „Verhältnisses zwischen dem Ich und dem Du" ist, leben. Dieses Verhältnis ist — obgleich in seinem geistigen Grunde das Verhältnis des Menschen zu Gott — für uns nur

94) Kontakt und wirklich ein Verhältnis zum Menschen.

Egyház — πάτερ ἡμῶν; nem én, hanem mi vagy a Miatyánkban. Prinkösd: egyszerre együtt és erek után a szt. szellem → Mt 18,19-20.! megnézni a parallelehet.
Lk 17,21 köztetek és bennetek

Felső érzéknemek — Felső érzéknemek. Az Én-érzék a tapintás megfordítottja mintegy: az a vonatkozítást érzékeli, az ennek ellentétét, a teljes áthatást, az „Én vagyok te" tapintást.
A fogalomérzék az életérzék fordítottja; a szabad életet, a más fogalmi életét érzékeli.
A hanyzóérzék a mozgásérzék megfordítottja; hogyan mozog a másik (a hanyzóképzéskor), azt érzékeli. Hogyan mozog a másik (hanyzó-forrás) belém, az Én-éhségbe.

Szellemi realitás — A szellemi élet szellítsít sosem lehet elméletileg elérni, csak praxisban, amelynek formája korunkéret és ezeket nemint nagyon hűtőbőző lehet: hogy ott mindent és kövess; hit (igazi) vagy a szellemtudomány praxisa.

J 3,33 — Miért kell megpecsételni, hogy ezen igaz, az emberek? Miért lehet őt hanyzó tenni (1 J 1,10; 5,10)? Mert nem a van-világról van itt szó, hanem a legyen-világról. Ugyanez a helyet az igazság szelekvésével vagy tevésével (1 J 1,7; J 3,21;)

Öntanushodás — Az Ige és a Vilajossy (SZÓ) önmagáról tanushodik; ki más tanushodhatna róla? Ez a szolaritás másik oldala.

A tű fokai — Igaz, hogy az egén jugati kultura anti-kerentéj (ez a selicisja a kerentéjséhez, ennyi köze van hozzá), mégpedig a benne működő Én-chperő segítségével az. A jondolhodás tűhegyszt mindtíbam „bűnös"; mégis ebben kell megkeresni azt a tű fokát, amelyen át (épp

a modern lélekben működő (Ch.-erő sajátsajával) a relicit megfordul: a nellemi lét és élet felé megnyílik az Ut. Ez a tű-fok a regismerés szemlélése és felfedezése. Minden egyéb: teória, a nellem átmodozása szimagáról – artétikai nostalgia szánmazik belőle, nem a nellemi élet praxisa, nem a „komolyság".

F 1 Az „isten gyermekei lét eléréseher nem kell a „testté lön". Ezért az utóbbi biztosan más tudatfokra utal.

Én-élmény Hogy én-élmény legyen egy tapasztalás, ahhoz hangzó-és fogalom-, további én-érzék szükséges. (Az egy-és az én-élmény is ezek hellenek).

Az Egy az Egy élmény; az ÉN az ÉN élmény; de utójában az Egy az ÉN (tekcértett) élmény. Ezek „funkcionális" (nem lokalizált) érzéknemek.

BESZÉD A BESZÉD = csak kifejezés (megmélítés) célját szolgáló (mindenféle) mozgás.

Én-érzék Az Én-érzék a másik én és egyben a saját én érzékelésére szolgál: minden érzéletben az utóbbi funkciójában hozzáhevesedik.

Közösség A közösség, a „mi" csak az én és a te konkrét relációja lehet, konkrét én és konkrét te.

Isten arnya 104 „Der Glaube an Ch. aber: das ist im letzten Grund nichts anderes als der Glaube an die „Herrschaft Gottes", an die Möglichkeit einer restlosen Realisierung des „Verhältnisses zwischen dem Ich und dem Du" (als Glaube ans Wort). Ebner S. 609.

„Das ist die Erlösung des Menschen: dass in dieser Welt etwas aus Liebe getan wird. Und das ist die Erlösung: dass das Wort Fleisch geworden ist." Ebner S. 611.

Semmi más nem lehet cél, mint „Isten arnya". Hogy nevetet lehetséges, az intuíció; hogy semmi más nem kell.

96) Túl — Amikor egy ullás az istenséget egy túl-vilyba befesi, ez annyit jelent, hogy a közönséges tudat nem ér föl az istenséjig, csak a bearatási tudat. A befzet akkor vilik paradoxná, amikor nem-beacutottak benélnek a ullásról, vagy annak nevében.

Gyermekek — Ha nem lentek ofanok, mint a gyermekek...

Szeretet-lét. — A szeretet-lét intuíció; mintha ulchi intuitív módon rájönne a hegedülés elgyvető mikéntjére: a technikáján aztán csinolna.

Igazság — Én vagyok az igazság: az igazság tudott, a SZÓ-ban megjelent igazság, az Ige — az Én-vagyok teszi azzá, egyben a Te számára is. Ezért az igazság a két vagy három ember között létrejövő értéssel egyszerű: nejtetlenség, ill. a rejtettség negációja, túllépése: jelenlét. A jelenlét lehetőséje a SZÓ-ból (Igéből) számunk, a SZÓ pedig nem individuális, hanem emberiség karakteristikum. Nem fajiszág, hanem lesz-igazság.
Igazság lehet (tennenettudományosan) „a gondolkodás megegyezése a léttel" vagy (stikaitig) „a lét megegyezése a gondolkodással", vagy egy állítás megegyezése a ~~léttel~~ ulósságjal (existenciálne); önfeszentartó állítás.

Tárgynélküli tudat — A külső tárgy nélküli tudat, a mintikus vagy okkult út 3. lépcsője (Der Mensch im Lichte III. IV.) voltaképpen a tiszta gondolkodás élő (jelenléti) formája: a tiszta gondolkodásban nincs külső tárgy.

Ige — Ami a régi és heleti tanításokban kimondatlanul és közvetve jihtkörött meg, mint a Zen-történetekben a kenéd maga,

fuggetlenül a tartalmától, amely (tartalom szempontjából) értelmetlen lehetett (és épp ezért vizsont nagyon is értelemteljes), az a hiszitegyszerben közvetlenül és önmagát kimondva jelent meg: az élet igéje. Míg ma újra elfelejtjük az önkimondás jelleget és ezzel az élethelyzétől elszakadunk.

Vikjósszig és SZÓ

A Vikjósszig önmagálom: tudat, de nem öntudat. Hogy a Vikjósszigot a tudat uglissa, akkor a sötétségen kívül egy „kutsubsegtes" nagyszabb principium kell: a SZÓ. A Vikjósszig ugyanígy mindent, de nem mondja (teremti); a calamitas kell a SZÓ, a fogalom. A fogalom = SZÓ.

SZÓ önlehéperése.

„Das Wort ist, oder es sollte wenigstens sein, Inhaltsreduplikation – und ist zugleich als solche Voraussetzung zur Reflexion – und es selber wird reduplizierte, insofern der Mensch nicht nur das Wort hat, sondern auch ein Verhältnis zu ihm haben kann und soll und ein Verhältnis zur Tatsache, daß er das Wort hat. Das heißt: er hat nicht nur einfach das sein Bewußtsein bestimmende Wort, sondern dieses reduplizierte im Verhältnis zum Wort, und die Tatsache, daß er das Wort hat, kann ihm zum Bewußtsein kommen. Wodurch er dann aus der Gebundenheit seines Wesens ans Wort heraus – und in die Freiheit im Wort eintritt. Auch hier wird der tiefliegende Zusammenhang ~~zwischen~~ von Wort und Selbstbewußtsein sichtbar. Gewinnt der Mensch niemals ein Verhältnis zum Wort, so wird sein Wort zu der ihm selbst nicht bewußten Seinsoffenbarung und ist und bleibt auch so Inhaltsreduplikation. Der Mensch selber aber bleibt, in aller Geist- und Sprachverlorenheit, ans Wort gebunden." Ebner 660.

Vikjós, hogy itt SZÓ = gondolkodás, akol még egyek.

98)

Nyelv — Sok minden utal a világban, az emberben emberek kívüli intelligenciára — a jelben (BESZÉDben) az az intelligencia az emberi tudatba ér és kinyilatkoztatja magát: az ember ezzel kezdheti el nemlétlédését vagy akár a nellem tagadását. Szoláris terméneteinek hozdorója, vagy is szoláris terméneté.

Én vagyok — Ahol az „én vagyok" elhangzik, ott ulaki van. Az én jelenidejűségére vall, hogy nem lehet 3. nemléfben róla beszélni, ami mindig multit tehát és nemberállást jelent. Csak funkciójában van, magát kimondva, vizmilen fennálban. A filozófia nem törődik az én-vagyokkal, csak az én-van-val.

Hitel — Az emberi lét (közösség) a szónak legalább bizonyos hitelét föltételezi, különben nem lehetne emberi együttélés, vagy az állatinál is sokkal rosszabb volna.

Szó-heretet — A SZÓ az objektív, a szeretet a szubjektív hozdorója az Én-Te kapcsolatnak és közlekedésnek.

Nyelv. — A gyerekek az első jelv megtanulásánál mindegy, mefik ez a jelv (és akár kettőt is megtanul egyszerre); az ősnyelv már képességként meg van benne, de csak külső hatásra konkrétizálódik a képesség.

Áletheia — A rejtettenség az, hogy az IGE testté lőn és ezáltal az ember meglíthatta a SZÓ-t, amelyet eddig nem-szabadon használt; a meglítész pedig a szabadság a SZÓ-tól, a SZÓ-ban. Hogy ma is rejtett, az a nem-herentség a kulturálban.

BESZÉD — Az én-te beszédben, ha csak csirájában is, megvalósul valami (nellemi, más nincs) realitás — még a legnegatívabban is,

(pl. vallatás), kikerülhetetlenül. Ez nem kell legyen a 3. neméfes benédben. Ezért a „szakítás" nem az ellocsajtó szép üzenet, hanem a hallgatás.

Deus – Du; Gott – hű; ἐτ: Apollon; Jahweh = én vagyok az én vagyok. (nem a te-re utal).

Van = nem szeméf, mert nem szólal meg, ezért lehet akár szubutancia.

A 3-neméfes állítások valójában az állítóra utalnak, arra vannak utalva (nem önfenntartók), az ő szeméfére építik realitásukat, tőle veszik – tanuskodás. Ennek elfelejtése adja a neméftelen igazságot, dogmát, világképet, szubutanciát, amely az állítótól és az állítástól „függetlenül" van.

A kijelentés: „van" mindig az állító függvénye, az ő hitelétől függ. Az én-vagyok ifen hitelkérdéstől független, önfenntartó.

Jelen Ahi van, 3. neméf, az nincs jelen, róla benélnek. Isten létének még ef tökéletes bizonyítéka egyben a jelen-nemlétének bizonyítéka („van"), nem „vagy", nem „vagyok". Csak az én-te benédben van jelenlét a közönséges tudatban – itt is rejtve, mert általában 3. neméfben benélünk az én-te relációban is. Te vagy = intuíció

Létet nem lehet bizonyítani, csak a létről szóló állítás hefeszéget; a létnek adottnak kell lennie, tapantalásnak, énlelésben vagy SZÓ-ban („én-vagyok, te vagy), a SZÓ aktualitásában.

Az „én-vagyok" nem bizonyítható, nem is szorul bizonyításra. Ez a lét nem érzeti – az érzeti-énleleti tapantalás sokkal bizonytalanabb (pl. bábu, amber kefett).

100)

Az ember vagy egy lény mondhatja te nélkül is: én-vagyok és egyben ezt tapasztalja és egyben ezzel lesz: ez is párbeszéd az Istenség és közte vagy éppen a teremtése. A tükrözött tudat számára ez a lehetőség nincs meg, mert nem a tiszta énről beszélne, noha ennek rejtett jelenléte mindenképpen meg van. Alapjan fölébredéskor nem az egy ébred föl, az első én-mondás sem lehet az én-é – egyidjűleg, de existenciálisan utóbb (a reduplikációs fogamat 2. lépcsőjében: ezt mondtam volna?) ébred vagy „jön léte". Az első én-vagyokot az Istenség mondja az emberben, kölcsönképp és ezzel lesz ember. A kölcsön visszaadása a Te felé (Isten vagy ember felé) fordulás.

A tükrözött tudat csak az én-te beszéd aktualitásában – az intuíció már kilépés ebből a tudatból! – szélkozhat (nellemi) realitással (minden realitás szellemi azt az énre-vező számára). Már amennyiben az én-te beszéd és értés megszólásul: ezért ofan kevés beszéljetés van.

Amikor az én-te relíció 3. személyesbe megy át, megszűnik az előbbi realitása, nellemi aktualitása: ez az ámlás lényege. Van „ember", aki csak ámlásból „él".

Isten mindenütt – mindenkor jelenlévő lenne – nem lehet sólz 3. személyben beszélni.

Vagy (te vagy): ez az alapja a magyarban; vagy-ok, vagy-unk, vagy-on, vagy-tok, vagy-nak.

A tükrözött tudat nem képes az én-teremtő én-vagyok mondására – mert támaszkodik és tapad a máskoz, ami a tükrözött micolt föltétele. Ezért csak az én-te viszonyban válásul meg az emberi én – lesz. Ez a neretet útja, ma már nagyszerint elzáródva és csak a megismerési úton szabaddá

tehetőleg:

Az én (te nélkül) ugyalósulhat a kontemplációban, mindig a (luciferi) hiszítésben, hogy az isteni én-vagyokot a tükrözött tudatra vonatkoztatja (idealizmus).

Csak a 3. személyben lehet mondani: ez nincsen.

Csak az őrült mondhatja: én nem vagyok – és sajtos ijara is van valamennyire. És ezt mondja az egén kultúra.

Magány — Magányos csak az ember lehet, állat nem. Épp, mert nem magányosságra születik: benél.

Szó és fogalom 21 — A SZÓ (szarah) sejen ideálhat jelentettek: nem mai értelemben vett fogalmakat, amelyek szükek (ha ijarán éles fogalmak) a SZÓ „jelentéséhez" képest – ezért jelenthet egy szó sokat: határ pl. Az emberi tudat a szóból tanulja meg a fogalmat, de elventi ezt a SZÓ-IDEA-képességét az első jelv ugtanulása után és ezután már a nyelvtől függetlenül – neki, az embernek – kell az ideákat ugalkotni intuícióban, nem a jelv szolgáltatja őket, mint sejen, amikor az ember nem kellett közsemüködjék ebben: elég volt, ha a nyelvet benélte.

Ömefüggés a lélek-éhnig és a vihig között is.

Az eleven fogalom sejen a jelv szarailban jobban élt, legvégebben az őszelvben, amely improvizált és hangzó jelv volt. A nyelvek (Jean Paul) elhalványodott metaforák szótárai. Az őszelv az ömefüggések szarainak (ijék) jelve volt, nem a dolgok szarainé, amelyek az ömefüggésből kiesne lettek. Ezért hulott egy mesterséges nyelv: az a szükfogalmak (jelentések, amelyek egy anya-jelvből lettek) jeleiből áll – ott nem lehet a SZÓ régi, ömefüggést-jelentő értelme jelen.

102) 3. nemlét 92

A 3. nemlétben első bevéd: mult, mert a 3. nemlét nincs jelen és mivel nem ven részt a nelleni lét (bevéd) aktualitásában, amit sóla mondanak, az sem aktualitás. Valójában mindig a multjáról van szó.

Te nélkül.

Te nélkül bevélni: az első Logos, az istenség puszlójuma, aki ezzel a bevéddel teremti a Te-t. Ha az ember azt ismétli, akkor ez csak az istenség mozdulatával (magyarok tudatával) szerlités, máskülönben az istenség mozdulatának luciferi torzképe – én vagyok én, Steiner és az idealizmus, minthe a tükrözött tudat önmagán volna akporca.

Szorgoskodók

„Im Dienste Gottes kann man nicht „geschäftig" sein, und die Geschäftigen und die Betriebsamen tun ganz sicher nicht Gottes Werk". Ebner 912

Káosz

Kormont nem ismerhet a Kerdetet és Logost nem ismerő tudomány, csak káoszt.

Teremtés

A teremtés nem ulamikor volt, mert a jelenlétben, nem az időben.

Csoda

Ha a csoda a terméneti rend, a terménet törvényeinek áttörése, akkor a legnagyobb és egyetlen csoda a neretet. – és minden „csoda", amely nem neretetből van, nem isten csodája, hanem a gonoszé – az igazi áttörés: amire az ember képes.

Felegyenesedett

In der Leiblichkeit seiner Existenz ist der Mensch das aufrechte Tier. Die Aufrichtigkeit seines Herzens ist sein Aufrechtsein zum Licht der Wahrheit hin." Ebner 929

Őszelv a gyerekben

„A gyerekben kénen van egy egész metafizika" (Jean Paul) — különben nem érthetné meg soha a kategóriákat, alapfogalmakat jelentő szavakat, amelyeket nem lehet magyarázni és nem is magyarázni senki. Ez a „metafizika" éppen a szó képesseje benne — a hullott szó csak fölkelti, konkretizálja az értés képességét, nem ültet (mert csak elhangzik, nem magyarázni). csak fölkelt (ha lehetne is magyarázni, hogyan érthetné meg az ősfogalmak híján ezeket?) — ez az őszelv: a gyerekben mindegy milyen gyelvet vagy gyelvehet tanul meg elsőként — differenciálatlan képességről, nem egy gyelvhez kötöttről van szó.

Pascal

Travaillons donc à bien penser: voilà le principe de la morale.

SZÓ és SZERETET

Emberek között a BESZÉDnek csak akkor van értelme, ha bizalom van, legalább bizalom a SZÓ-ban, hogy az igaz; akár úgy, hogy valamit elárul a benélő akarata ellenére is. Elképzelhető mindig, hogy a benélő ezt is előre figyelembe veni, második-, harmadik, sokadik szándéklul benél. Ekkor megszűnik a BESZÉD. Az értés az emberek között sosem kényszeréthető ki, sem definiciók, sem előzetes megegyezések alapján, csak a bizalom, azaz a SZERETET alapján. Az értem akarás nélkül a SZÓ megszűnik lenni. A szeretet a SZÓ szárnya — szárny nélkül nincs szöpte, nem szól.
A BESZÉD-ben előképzett a szeretet.

Mi az első?

Ha az emberiség egy hefzetbe jutott (éhség, biztonsághiány, körzeret szerzés stb), amelyből jó volna kijutni, akkor ezt nem lehet a hefzet „megváltoztatásával". Mert a hefzetbe a gondolkodásmódja vezette, nem más, nem külső erők, így előnör azt kell megváltoztatni, a hefzetet

104) nem lehet, vagy ha lehetne, bitszat volna, mert tristént megismétlődne a nem-változott gondolkodásmód miatt.

Bizogíték — Ha istent, nellemet, vagy a nellemi világot bizogítani lehetne, már nem is volna isten, nellem vagy nellemi világ, mert a tükrözött és hibott és mult tudat tartalma tudna lenni; azaz nem volna léte (annak a „bizogított" ulaminek). De hogy bizogítás van, gondolunk rá, elvetjük, hogy szavak és jelv van, ezen meglíthatjuk, hol a nellem és hol vagyunk mi magunk.

Az ember szerlitása. — 1879 óta lényegében az ember szerlitását ő maga terezeti: az lesz (a hulál után is), aminek gondolja magát (GA 178 Individuelle Geistwesen 13.11.1917 Zürich). Ezért a gondolkodásunk mindenkibb szerlitásunk kell lennie (S. 111).

Felebarát — A te, a másik ember az Én hordozója, mert vele teljesen azonosulhatok, hiszen megvan benne a megszólíthatóság, ami minden egyéb, terméneti léteröből hiányzik.

Bűn és vesánzt — „Valójában egyetlen bűn van, a bűn, de sok hiba; csak a belső elvárkózás bűne isten előtt és az emberek előtt. ... Igazán megbocsájtva a bűn ~~[illegible]~~ ablan a pillanatban van, amikor az ember megszűnik a bűn szolgája lenni, amikor a gondolunk nincs többé hatalma fölötte: a neretet pillanatában" Elmer 997.

Isten országa 95 + — A lélek üdve — az egyéné, vagy a „páré" — nem lehetséges, csak az emberiség üdve. Ezért a kerentégségben nem a lelki üdv a cél (az kerentégségelőtti tudat), hanem Isten országa, amely „közel" van.

Harmonia és értelem

Mi az egész értelme? Ez a kérdés jelzi a második születést. Akiben ez a kérdés nem merül föl az élség vagy szomjúság erejével, az még álmodik (legjobb esetben is). De a kérdés mindenkiben él voltaképpen, mint a második születés olthatatlan vágya, csak eltakarva az ivás, a szórakozás, a hustaszy szokásaitól: az igazmondás nehézségeitől, a sok apró harmonia kényszerétől, amely végül is hatalmas életharmonizáló erő és eltakarja a kérdést, az értelmet, az ujjászületést.

Ezzel a kérdéssel semmiben tudomány nem foglalkozik. A kérdés etikai, ezért nem filozófiai a válasz.

Ez a kérdés vagy a hulál problémája során merül föl vagy egyszerűen neretetből. A hulálban a tudat ugyszakadásának vagy kiszlvásának kérdése a fullánk – ez a hulál, ezért minus az állatnak hulálva –, igy voltaképp a kérdés ifen fölmerülése az egoitás határtapasztalatából ered. Ha nem ebből, akkor csak neretetből eredhet.

De mindenképpen ez az út kerdete; akiben ez nem magától vagy egyáltalán nem merül föl, az sosem ébred föl álmából, lehet ullásos, antroporófus (antroporófus gyerek!), bármi. A legjobb, ha nem foglalkozik akkor ifen kérdésekkel, mert elsontja őket.

Épp a tudat ugyszakadásának kérdése emeli ki a tudatot az időből (akár a hulálban, akár a ugértésében a hulálnak) és teszi hullatatlanná: a nellem Tumajára ébred.

Idea

Az idea mindig nembenáll a szelitással, amig nem szelitás, amig „gondolt". Ezért mindenkinek igaza van, ha az etikát az idea-filozófiákkal szembeállítja. Ha a tudat az élő zárvála ér, akkor az idea szelitás lesz, etikailag mérvadó tapasztalás, a jelen ugismerése, és lehetővé teszi a jövő „ugismerését", a sammin sem alapuló,

106)

mindent figyelembevevő neretetet. Ennek konkrétságát a jelen ugyismerés túllépése adja, a morális intenció.

Megváltani †

A szellemtudomány alapja – de minden igazi gondolkodásé is – igenis, megváltani a világot. Aki ezt nem állja, ne foglalkozzék mással, mint evéssel, ivással stb.

Ember és állat

„Der Mensch hat das körperliche Leben, das Sterben und den Tod mit dem Tier gemeinsam. Aber deswegen seine Existenz aus dem Tierischen und als etwas Tierisches erklären zu wollen, wäre ein Missgriff. Denn sie lässt sich nur aus der „Bedeutung" verstehen, die die Körperlichkeit seines Lebens, sein Sterben und sein Tod für den Menschen hat." Ebner 31

Én

Az igazi Én nem főneveríthető, szubstantív nem lehet, mert nem van (nem látható, láthatatlan, nincs). Csak én vagyok.

Konzekvencia

„Solange das Leben nichts anderes ist, als die Konsequenz eines früheren Lebens, ist es nicht das wahre Leben des Geistes und im Geiste". Ebner 43.

Fangott kép

„Der Gott, der für den Menschen nur in der Sphäre seines Vorstellungslebens existiert, ist nicht besser als irgendein heidnisches Götzenbild aus Holz oder Stein." Ebner 45

„Die Vorstellung vom Göttlichen darf buchstäblich als dasjenige verstanden werden, was sich im Menschen vor das Göttliche stellt, was ihn vom Gott trennt. Zumindest ist sie der innere Ausdruck seines Getrenntseins von Gott." Ebner 46.

Szerint † Aki St (az istenek, a nellemi világ) szerint jár el, máris nem St (az istenek, a nellemi világ) szerint jár el.

Kündulás Ha valaki egy hefteles megfigyelésből indul ki, pl. egy fémet, amely nem arany, aranynak néz, lehet, hogy igaz intuíciókoz jut, az arany ideájához. Ha így van, föl kell ismerje, hogy kündulópontja tévedés volt. Ha nem ismeri föl, az intuíció a tévedés foltatász.

Test nélküli; gondolkodás † Ha az ember képzel, megmozdul a szerre egy hirsit megfeszül, ha gondol - szavakban - megmozdul a beszéd szerve, a gelvtő stb. Ha szavak, képek nélkül gondolkodik, nem mozdul semmi, mert mincs beidegzés és mert (elsősorban) az agyban sem mozdul semmi (a többi nehmeder). Ez a testtől szabad gondolkodás és ezért minden intuitív gondolkodás eleve az, mert kép- és szavak nélküli.

Érzetfölötti 83 szó † A (kifejezett) szó jelentése az abszolut érzetfölötti: nem a hangzók, nem egy tárgy, annak jele, hanem hogy jel és jelentés és van jelentése (ezért lehet csak a szó, jelentés nélkül nem létezne), ez az érzetfölötti – ennél tovább ennek kutatásában csak a megszabb megismerés léphet.

Fellem „Was ist das Geistige im Menschen? Dasjenige in ihm, das Feuer fängt, wenn es vom Geiste berührt wird, und dann nicht mehr aufhört zu brennen. Einmal entzündet, wird die Flamme des geistigen Lebens im Menschen zur Höllenqual seiner Existenz oder zum Feuer der Läuterung." Ebner 61

Beszéd „.. eine angeborene Sprache hätte die Menschen zu Tieren gemacht, eine geoffenbarte in ihnen Götter vorausgesetzt" Jakob Grimm (Ebner 92)

108) Benéd — A benéd tartalma (általában) nem realitás, a benéd maga igen.

Isten nevében kimi 71 — Isten nevében kimi (71) azt jelenti, istenben mint a megszólított lényben kimi, a megszólított szemlében, mint az emberben lehó Én Te-jében: szemléles existenciájában. Ebner 99.

Az igazi hit — Az ember, amíg ember, rendíthetetlenül hisz a nellemben, nehez ezt nem veszi ésre, sőt esetleg tagadja; hisz u.i. a SZÓ-ban. Hogy lehet benélni, megszólítani, hogy van értelme legalább egyes dolgoknak, hogy jelek és jelrendszerek vannak (minek a jele?): ez a hit a SZÓ-ban; sőt, ha valaki mindezt tagadná szintematikusan, ez is ugyanez a hit volna: a SZÓ-é vagyis a gondolkodás univerzalitásában és általános érvényében való hit.

Kamaloka — Az idő egyirányúsága azonos a vágyával; a kamaloka azt jelenti, hogy az autulitás földön-szerzett „formáit" az Én kontemplálja és erőtel a formákat fölöldja — ez az idő irányával ellentétes irányban történik. (Reinc. 80) Ez a teljes valóság érlelésének vitja, amelből a földi életben csak egy kiszint részt érlelünk: ami „bennünket" érint.

Kiegénítés — Ami a dolgoknak nem testesül meg, pl. az idea, az emberben történik realizálódni, mint megismerés. Amit az ember nemlétni tud, ahogyabb nálz; de valójában annak megszabb, nem realizálódott része jelenik meg a kontempláció erejéhen t. (Reinc. 103)

Te — Te: a legcsodálatosabb SZÓ, nem: „a másik érje" ez. A TE vagy a NÉKED teszi a gondolkot igazságá.

Androgin — A szemléltelen androginből csak a szemléltelen vágy vagy irányulás a másik nem felé származik.

71 Nem vérsejből, nem az test akartából stb. hanem istenből: az isten-gyermekei, a fölülről kapott életinspiráció jellemése, amin túllép az ember: Chr. testvérei.

Mérték Az ember mértéke, a benne lévő neretété, hogy mifen a reliciója akkor, akit legkevésbbé neret (nem akkor, akit legjobban neret, mert könnyű egy embert nagyon neretni). Az új parancsolat: szeresd ellenségeidet!

Lépg Minden lépgyes tanítás arra irányul, hogy kell látni a dolgokat, jelenségeket a körgeretünkben.

Kippó A kippó fölmagasítása: a lefelé, az én (gs) felé vezető út kezdete a kippó, amelyben a gyermek jelenik meg és ez zárja be előnös az idegrendszert. Ez adja a zártságot. A gyermekeknek a Földorganizmus évéknevei, nem zártak. (Grundelemente I.) 4 Mos 21, 8-9; J 3,14.

Tudatfokok 12 tudatfok: tram, méj, alás, álom, éber, prichikus, prichikusfölötti, nellemi és 5 fölsőbb, isteni, alkotó (kerdő?) tudat. (Grundelemente I.)

Mult, jelen, jövő Mult, jelen, jövő = Tätigkeit (karma); Weisheit; Wille vagy antúltest, étertest, fizikai test; (Grundelemente II.)

Nanság 116 111 Mérhetetlen nanság kell akkor, hogy az ember azlami máslan semmykedjék, azlami máslan keresse vagy mástól várja sorsa, fejlődése, változása erejét és irányjelzését, mint a pondolkodásának átalakításától; a pondolkodásáétól, amellyel azt a mást pondolja.

110) Csótány

A csótány bennmelőt, elemzést és kritikát ír a sixtusi kápolnáról; megtehetti, többnyi véjigmászott rajta.

Iskolázás

„Eine okkulte Schulung ist etwas ganz anderes als unsere gewöhnliche Schulung; sie geht nicht wie diese darauf aus, viel Lehrstoff in den Schüler hineinzupropfen. In einer strengen okkulten Schulung bekommt der Schüler gar keinen Lehrstoff, sondern einen mächtigen Satz mit innerer Kraft. So war es auch in früheren Zeiten. Den Satz musste der Schüler meditieren bei vollständiger innerer Windstille" (Grundelemente 38)

Éterfajták

A 4 éterfajta:

a hőéter, ami a gázokat szétterjesti (formátlan és iránytalan);

a fényéter akkurátkuli fény, nem idea, hanem elszakítva tőle, az ideának csak „fénye", nem valamit láttat, hanem bármit (formátlan, de irány van – ányéka van);

a hang-kémiai éter: kémizmus folyamatait hajtja és határozza meg: nem hő, hanem van benne még egy rendező elem is, amely kvalitásokban érvényesül – ez szilárdozik meg abban, hogy az irányban megjelenik az entrópia is, de ez nem ad számot a kvalitásról (állandó belsőt külső forma és minőség);

életéter: élő (változó és idomuló) külső forma és minőség.

Mrs. Parsifal

Érzéknerv

Az emberi érzéknervhez hozzátartozik az elszakadás lehetősége-tőle, a gondolkodás vagy SZÓ.

Tiszta gondolkodás

A tiszta (szeplőtelen) gondolkodás az étertest átdolgozásának kerdete (Grundelemente XII.)

Naivság 1089 — A naivság etikailag: lustaság, várás, zákaj, akarás, Antik magatartás

Tudati lélek (94) — A tű foka aráltal lehetséges, hogy a gondolkodás produkáló sajátsága mellé a reflektív sajátság lépett. Annak árán, hogy a gondolkodás elhalt, intuitív lehetősége bemüküllt. Vinont válít önmagára — tudati lélek.

Gondolkodás — A gondolkodás fajtái: követhetető, intuitív (fogalomalkotó) és megfigyelő (a tudat fogamtait).

Ellentmondás — A gondolkodás, amely az anyagi világ követhezméje, hogy az oldhatja meg annak problémáit?

Információ és energia 84,74 — Az információ nem fogyaszt energiát: egy rádióla bevezetett energia teljes egészében hőenergia formájában visszavezhető, függetlenül a sugárzott és vett műsortól — és a tudományos világnézet ellen való volna, ha másképp gondolná valaki.

Együttlét — Az együttlét: áldozat: az egoitás föláldozása. Nincs miértje: csak.

Ahadáf — Miért lép föl voltaképpen testi fenültség figyeléskor, koncentrálásko?

Ketten vagy hárman — Ahol ketten vagy hárman... Hárman nem fogtathatnak párbenédet. Ahol hárman (vagy akár többen, az már mindegy) az Ő nevét alkotják, ott a 3. nemlét megváltása megtörtént. És pedig így: a BESZÉD létrejöttéhez körönségesen 2 ember kell és több nem fogtathat benéljetést. De ha a benélő az ÉNVAGYOK-ból benél, jelenlétből, az realitás (isteni jesztus) a te nélkül is és ekkor a te nem szükséges a nellemi realitás (benéd) realizálásához. A benéd a 3. isteni nemlét kegelmélől mindenkihez egyszerre szól (Pünkösd) és az azonosuláslan a BESZÉDdel és benélővel hárman is és sokan is szent vehetnek.

(12) A gondolatátvitel a hordozó nélküli értés a primér és ennélkül a szóval, gentussal stb történő bevéd sem volna érthető.

Hordozó és jel. Mert semmiben hordozó és jel nem ad önmagától, közvetlenül értést, tudattartalmat és nem volna az önmagában jeltelen és hordozó nélküli értés nélkül.

Egyházi „... dann wird die Begegnung jedes Menschen mit jedem Menschen von vorn herein eine religiöse Handlung, ein Sakrament sein, und niemand wird durch eine besondere Kirche, die äussere Einrichtungen auf dem physischen Plan hat, nötig haben, das religiöse Leben aufrecht zu erhalten. Die Kirche kann, wenn sie sich selber richtig versteht, nur die Absicht haben: sich unnötig zu machen auf dem physischen Plane, indem das ganze Leben zum Ausdruck des übersinnlichen gemacht wird!" Was tut der Engel im Astralleib S. 8. Zürich 9.10.1918.

Kikeferés 5.75, 80, 100, 6.108 134, 127 118 Akkor az ember ma a mult gondolkodását, érzelését, érzését kikeferi magából, ugyanúgy kikeferte alkotókomakban, amikor az érzelését ő alkotta, sajit multjit, amely ennel vált multtá.

Lét és tudat A lét különbözik a tudattól, mert a tudatnak nincs hatalma a léten, ha át nem változik. Nincs hatalma önmagán sem, csak a változásban. A különbözés nélkül nem lenne sem lét, sem tudat.

Teremtő tudat A Teremtő tudat jomai az emberben: relációk, gondolatok, hégek fogalmak, dolgok, vilgok. És: neretet.

Valószínűség 74, 84 A világban a valószínűség nő; ezt ugyanaz a tudat állapítja meg, amely ennek a megállapításnak a valószínűségét nem számítja a

valószínűség mérlegébe.

Szeretet — A szeretet intuíciója nélkül a szeretet érthetetlen és tagadása hérenfehérően abban áll, hogy az egoitisza (a nehem-józa) valahogy vimaveressük — a vimaveretés impulzusa a nehem-jó. Ezért az intuíció itt, akár minden más esetben, maga a dolog. Ahi egyszer ugyláttz, nemcsak tudja, hogy lehet így élni, hanem azt tudja: csak ez az élet, minden egyéb halogatása az életnek, Ezsau lencséje.

Önzugismerés — Az önzugismerés az egoitis fölöldása a ugismerő által. Állátszó ben az ember és ennel egyben képes minden ugismerésre; a másik embercie, a világéra, a Világosságéra, amely számára átjárhatóvá válik.

Ős-Világosság — Az igazi Világosság alakkal bíró, nem csupán „megvilágító". A dolgok igazából Világosságból vannak; nem világítja meg őket a Világosság, mint egy lámpa, hanem belülről Világosság-terméretűek, ezért lehetnek egy külső (alakját vesztett) Világosság számára.

Emlékezés — Az emlékezés képessége azt jelenti, hogy jelen körülményektől el tudok szakadni — emlékezés a lelül utáni életben a „belélekés" fizisára. Az emlékezés: alkotás, hiszit, nem akármire emlékezem, hanem, amire akarok, szolni nem tudom, mire is akarok: intuíció.

Kategóriák — A kategóriák tiszta fogalmak, az elsők, amikre az ember (Arisztoteles) válított. A válítás nélkül is tudunk gondolkodni egyszerűen, nem szorosz, nem oszt a gondolkodás nempontjából, hogy tudunk róluk, akár a logika.

Morálitás — A valószínűség világában nincs morális megfontolásnak hefe, nincs is mód rá: csak a legnagyobb valószínűtlenség (szeretet, alkotás)

114) ad rá módot.

—

Egoitás — Az egoitás nemportjától minden tudatosság, vilagosság ulószírmütlen, mert szenvedés. Szenvedés csak ulószírmütlenül jöket létre, az ízcsány i lulál a legnenvedésmentesebb állapot. Már a nehem-jó nemportja is szenvedés.

Morlitás 113 — A morlitás (jó és rom) az intuició, hogy ifen van. Vinzveret-hetetlen másra, pl. a nenvedésre. Mindenfajta vinzveretés önkéges vagy somul megfigyelt axiomán alapnik. Az intuició ezt mondja: függetlenül attól, hogy nellem jó-e vagy rom (nenvedés-e vagy nem) van jó és rosz. A teremtés és megismerés vilagában (a nellemi vilagban) a morlitás az alapező.

4,38

—

Teremtés és megismerés — Teremtés és megismerés sokonerők, egyik a másik arányképe és az ítmenet foftonos. A megismerés a jöröre: teremtés.

—

Morlitás 113 — Ahogy „a piros nem más mint, úgy a jó nem más mint —" a gyethei gondolkodásmód mellőzése, a kefteben terméretudományos gondolkodásmód, amely nem elégnik meg a jelenséggel és „elemezni" akar.

A „jó" nem lehet terméretes fogamatban keletkező, fiziknai ulószírtól, mozgától létrejöző. Teljesen ulószírtól nélküli impulzus bennünk, amit mind meg kell ulószítani, hogy legyen. Ha a jó úgy keletkezne, mint az éksé, nem lehetne morlitás jó (Das Verhältnis der Sternenwelt... S. 74)

—

Öntudat — Az igazi öntudat az értés gelvén, az ösgelven kerül, az igazi Vilagosság egyetlen gelvén.

Te vagy — Te vagy: konkrét intuíció, hogy ki vagy; nem ugyanígy

Kategória — A régi kategória-tan első eleme: a LÉT; a mai ember első kategóriája: a MEGISMERÉS.

3 mennél ugyanígy — Az emberi szellítéshez félig-meddig tennénetrenűen konvá-

121 — tartozik a benéd és ez csak két ember vagy szem között alósulhat meg, különben a tudati zarac jele.

Te nélkül eredetileg az első lagos benélhetett, az istenség pszi-lejinnen, aki ennek a benéddel terenüti a Te-t. Az az ember ezt ismétli, akkor ez csak az istenség mozdulatával, mi-gyakok tudattal szellítés, különben ennek a mozdulatnak lucifeni tomképe – én vagyok én, a tükrözött tudat nincs ön-magán alapozva.

Az első két isteni mennél között kifeszül a 3. szennél a nellem. A tannbirogyrytétel – sóla – régen megjelenítés vát. Az aro-nomy a 3. mennéllel, képviselés.

100.

A Te-se nem támaszkodó Én benélhet úgy, hogy Pünkösd módján sokukkoz szól. A közvetlen ÉRTÉS többek között lehet-séges 111.

A függetlenség igazi arca — A megismerésnek függetlennek kell lennie a megismerttől, nem lehet annak okozata: a felejtésben ezt az ember fordítva mondja: a megismeréstől független megismert.

Bűnbeesés — Az ember nem képes: ez a bűnbeesés eredménye, ez az élet és tudatérzés. A racionalista vennél is az illúziók vennéfe. Az ember képes intelligenciájával a nellemi szilágba emelkedni: ez a mikéfi iskola tanítása.

116)

Ugismerés — A ugismerés történetileg is (Newton, Bruno, Kepler) nem a nehem-jó nemint történik, sőt ellenkezőleg. Az nem igazi ugismerés, ami így történik.

Indukció — Az indukció az okasást hefettesítő „statisztikus" módszer.

Anyag — Az „igazi" anyag a kvalitástalan anyag volna.

Kategoriák. 130 — A kategoriák mindenekelőtt érzevevések: a tudat önállóságának a jelei; egyben a tudat önmegfigyelésének jelei (ami ugyanaz. Az első kategóriák csupán az első megjelenő sorozata a világ fogalmiságának, tágabb értelemben minden fogalom kategória — tiszta gondolkodásból eredő, vagy másszóval: a gondolkodás megfigyeléséből eredő —. Nincs ítéletésből származó fogalom; az ítélés tárgya épp a fogalom által lesz AZZÁ és ofamná.

Aristotelesnél valószínűleg nem a tudat önmegfigyelése vagy nem csupán az hozta létre a kategoriákat, hanem mintéssem reminiszcencia. Sőt nemint a 10 kategoria a nellem megismerés betűi.

Szubstancia, vinoglat; tér, idő; kvantitás, kvalitás; cselekvés, nemvedés; viselhedés (birtoklás, habitus), hefzet.

A kategóriák leveretése: enteleszéj, mert ezeket használva lehet csak gondolkodni (leveretni) és bizonyítani: nem leveretbetők.

Naivitás 131, 109, 111 — A naivitás, az önmagát nem ítélő intelligencia: Ahriman hatása a gondolkodás kozmikus intelligenciára.

Spiritualitás — azt jelenti, hogy a ugismerés, az intelligencia ítéli önmagát.

Fogalom „Die Begriffe sind auch eigentlich nur ein Auslöschen der übersinnlichen Wirklichkeit." Beantwortung GA 108, S. 707.
Und weil sie, wie die Schattenbilder den Vorbildern, der übersinnlichen Welt ähnlich sind, darum kann der Mensch in den Begriffen sich eine Ahnung bilden von den übersinnlichen Welten

Tehetség A tehetség és erő ma általános, de lekötött az egoitis sokféle gyakorlatában, védekezésre, avarzióra – nem jut a ugismerésre, a neretetre.

Ember Ásvány nélkül nem látunk a növényt, növény nélkül az állatot, állat nélkül az embert látná az igazi ember: csak az láthatja; az állat nem a különbségtevésre szolgál. Az embert az ember láthatná, ha nem ventette volna el a ugismerés szoláris, öntrikégítő jellegét.

Auditíció A szavakat kitöltöm önmagammal: a gondolkodás lassítása.
A képeket kitöltöm önmagammal: a képzelés lassítása.
Az érzeletet kitöltöm önmagammal: az érzelés lassítása.

Boldogság Sem az igazi ugismerés, sem az igazi neretet nem hoz boldogságot az ahy számára. A boldogság vagy öröm érzése tönkretenné. A boldogság egyetlen nem-zomló és nem zontó formája az ilkotás „boldogságra", amely éppannyira fájdalom.

Nivitás 116, 131 A nivitás a neretetvitjában áll, mert kizárja a Kerdést: az van és úgy, ami van; átengedi az iniciatívát másoknak.
Az iszig pannivitását és neparáltságát ilósítja meg az ember, akelett, hogy ezen ébredne föl: ő nem az. Kiszámít az ember kerélől az intelligenciz és más, emberellenes stílusa lesz.

118.) Ásvány — Az ásvány az érzéknervek kőrül csak a tapintás tapantalja.

Látás rejen — „Denn die Anschauungen (látások) sind relativ leicht zu haben; aber sie richtig zu deuten, dazu gehört, dass man richtig – objektiv, selbstlos in die Geisteswissenschaft eindringt, sie durchdringt." (27. 3. 1915 Dornach)

Áldozat — A művén fölíldozza saját magasérzését az előadásban vagy a műben – az nem szuletne meg különben, nem mozditaná ezre az érzésre a nézőt vagy a hallgatóságot. Vagy lesz minden alkotás.

Kihelerés 1/2 134 — Az tettek kihelerése kamrát szül, a tettek lennek az ember körgerete, világa. A ugismerés is kihelerés, objektiválás.

Jövő — Az ember a mult és a jövő között áll, ösmekapcsolja őket: nélküle nem lenne jövő. „Keine Zukunft ergäbe sich gegenüber der Vergangenheit. Saturn, Sonne, Mond, Erde wären da; kein Jupiter, Venus und kein Vulkan". Mysteriengestaltungen S. 120.

Érzéknervek — Az alsó érzéknervek: az Én áldozása a testbe, hogy a Földön jelen tudjon lenni egyszer – meghódítsa az ásványi világot.

TAT VAM ASI — A mai ember a ugismerést a ugismertre vezeti vissza: az antik TAT VAM ASI ugfordítása.

Descartes — A „gondolkodom, tehát vagyok" voltaképpen az állítás rezlítására (önmagáról tanuskodó) támaszkodó ugállapítás.

Érzelés — Sok ember éhezik és szomorog és mi (ti) ugis ifen dolgokkal foglalkozunk: sok ember azért éhezik és szomorog, mert kevesen sem foglalkoztak és foglalkozunk elégyé ifen dolgokkal.

7.1 Kai ó lógos ... És – jelzi hogy túllép az isten-gyermekei: megelőző lépcsőjén.

Primér A világnézet minőségét eldönti: az ömefüggés a primér vagy a dolgok, amik között ömefüggés van?

Érzések Az „élvezet" – útjút-vesztett érzelem – abban áll, hogy az érzés az idegrendszert és egyben önmagam érzését áramtja él. A testileg meg nem ulcsult nezelemben él az igazi érzés, amelynek érzéknerve a szív. A másik érzését érezni...

Fény Kérdés Az igaz Világosság, amely megvilágít minden embert, sején adódott az embernek mozgától, fekvílásban. Ma kérdésben és kereséskben él. A kérdezés képesseje a túllépés csiríja: az adotté. A kérdet csiríja, a teremtés szikája.

A másik érzése Az az ember a másik érzését érzi – ez lehetséges, ahogy a másik gondolatát gondolni – és a másik az én érzésemet, akkor a fehületek és elvilantottságok helyett mindkettben a katrágozódó szeretet-sugárzást tapasztalják, ami a nocíális alaptörvény forrása.

Idea – akarat A növény ideája a növény testében él, növeszti, formálja, azon az áron, hogy nem tudatos, belemerül az ásványsúlya. Így mozgatja az ember gondolata a testét – azon az áron, hogy a mozgató szerve nem lesz tudatos – antikulálódik a testben; szerv kalott tudatos szerve tükröződik az idegrendszerben.

Villás A villásos tapasztalás analóg a műveni tapasztalásokhoz: evidencia-élmény, amelyet nem lehet másra visszavezetni és nem is lehet magyarázni, ahogyan a matematikai evidenciát sem. Akiknek ez az evidencia nincs, a megismerés útján kell járjanak. Mivel ezt az evidenciát nem az ember szalja, nem ő létesíti (kérvátevés), az önmagam-érzése érzéjában kaj-

120) Tarnos elfojulni. A művéni evidenciát is tiszítani kell a mozam-érzésétől.

Eredeti pont — A lélek eredeti pontja: a lélekben „tükröződik" csak minden, aminek „eredetije" az érteleti szélgyan látszik lenni; a tükröződés maga, ez a képesség, nem a tükröződott érteleti szélgyól jön. Ez az ures képesség a lélek eredeti pontja: e nélkül csinája és jóban benne – szomolhatatlan. 4,31. Bajok ovoslása: meditíció. Ez a pont nem vezethető vissza arra, amit szeptcejével ismerünk meg.

Fonás — Ami fonás (Kezdet), kimeríthetetlen, nem másfél típlíkozik.

Öntudat — Ami szépen az érteléséből, a gondolkodásból mozgatta az embert, az ma az öntudat ereje: az ex~~h~~harnálódás szoláris erő!

Evidencia — A leghatalmasabb evidencia a tapasztalás: az érteltet nem lehet és nem kell bizonyítani (számutatok, hogy a másik ember is tapasztalja). A gondoleti evidenciát nem tapasztaljuk, csak érezzük és harnáljuk: ezért az eleven gondolkodás tapasztalása ez a törekvés.

Igazság — Az embernek akkor van igazsága, akkor igazság, ha nem alszik el, amikor minden tükröződott gondolkodás, emlék, képzet elvén: életben. A hulál után is, az élet folyamán is.

Fiodo — Belőtt hérosok, beautsztok, bölcsek hiptik az aktualitás megismerésének sufos fölzdetét és a szelekvését, akik a megfelelő erővel rendelkeztek (vagy talán nem?). Ma – úgy tűnik – a hérosok és kivilantsttak száma elegendő és nemmel vannak tartva, ofan kísértések vannak rájuk, amelyekben csaknem el kell bukjanak. A szévtelen körkztona fölzdetz – a potenciális, nem sovcerűen kivilantsttké –, hogy a tettet végbezvigye, amit a nagyok nem ké-

pesek, míg az Ellenfél figyelme rájuk irányul. Néhány tucat kozhatova kell, néhány tucat átkimlódott élet

---

Tiszta énkelés — Az énkelés iskolázása elsősorban arra irányul, hogy az énkelés „pfiztatását" a tudatban érzevegyük – akkor érzevesszük, hogy ott is kezdődik. Az érzetfeletti énkeléseinek első föltétele, hogy ne „kint" keressük – még ez a „kint" is gondolt. Nem lehet duzlintikusan az éteriséget pl. énkelni – gondolni is képtelen.

Igy az embernél — Az IGE kegyeszéjét az istenek régen az embernek adták, hogy ezzel mel pőzzön magáporszáin és ip ugyalósítsa a nemeteket.

Én csoport — Ha az ember igazán képes az Én-csoport mondisán, ugyanúgy az elérlantottság, amelyel tárnankodik a Te-re, a sejtsej szükséjeseje és az arcnomló Én lép előkérbe: ez az Ezkár alapja, Prinkösd.

Prinkösd 1/5 — Prinkösd, hogy mindenki ugyanúgy érezte magát, a szórélküli jelven, amely nélkül nem volna értés semmifen jelven. A nellem, ha kenél és nem a lélek, mindenkit megszólít, aki hallja.

Öntudat — Az öntudat erői teljesen formanélkülieb és azok is kellene, hogy maradjanak. Az formát öltenek, teremtőenjük csak állati formáket kozhat létre – öntudatra képtelen formáket

---

Világ és ember — Az ember, testi lényként, nembenáll a világgal és a tiptálkozáson, lélekzésen, a kívilantáson át öme van vele kötve. Szellemi (ugyismerő) lényként a ugyismerésen át van önnekötve vele: ez adja egyáltalán a magam és a világ képét. A csekvésben fordul a világ felé: a ugyismerés és a mozalitás az ember bidje (lelki-nellemi lényként) a világ felé. A ugyismerés eredmége az ember és a világ. Hunikor

122) az ember autonóm lén, a rugismerés teremti a világot és egyben önmagát is, az embert is.

Ph d Fr — Általában nem tudjuk, mit teszünk, mert nem evidenciából, hanem lélekből és egyszerűsből cselekszünk. A morális intuíció az érzés, gondolkodás és akarás egyszerűsmind intuíciója, a Ph d Fr fölfederése.

Tapintás — Kosm. u. menschl. Geschichte II. 138 — A tapintásban a magam-érzése nélsőségesen megszlásul, míg az élvezetben csaknem elvén minden más. Ugyanakkor jól kivehetően ez az ételés szoláris formájának tartalása: a kéz „tudja", mit csinál, míg a szem nem tudja. A többi érzéknem többet mond, a magam-érzése a világosó szorosán történik. De ez a legalacsonyabb foka a szolaritás megtanulásának. Ez nem lehet kész adomány, csak lehetőség.

Ideál — Minden idea, amely nem válik ideállá ... = az igazság tevése.

Világprédikáció — A buddhai világprédikáció helyett ma egy embercsinálta tárgyat kellene egy mai bölcsnek fölmutatnia: ez nem véletlenül lett, hát még a terméneti tárgyak; ebben sem működik az alkotója, a terméneteben sem: mégis volt, aki alkotta. A fölmutatás és a fölmutatás meglátása.

Fogalmiság — A koncentrációban az ember tapantalási evidenciát nerez a fogalmiság konkrétságáról és egyben a tudati világosság konkrétságáról. A világ „benélni" kezd — okaskató jelekként adódik, nem „létezőként" csupán. Kozmikus benéd jelei a dolgok, nem önmagukban valóságok, akarva az Felejtés látszik mutatni.

Közlés — Közlés: amiknek nem kell megtörténnie. Az állat nem „közöl".

Ph d Fr — Az ell karakteralkat és a motivum szabja meg az ember cselekvését, amíg nem szabadságból cselekszik: akarati és fogalmi elem

kettősségben. A subad cselekvés intuitív (zhant és motivum egy bucik), tiszta gondolkodásból van és tiszta zharásból — a morális intuíció képessége szükséges hozzá (Ph d Fr. 200).

A tiszta zharat a logikus ugyhatározottság tipanhlásában tlilhető, álmodólag, az „igy". Álmodott világosság: érzés; ébredt világosság: zhant; ébre világosság: gondolat.

Az álomban zharatnélkülich vagyunk: történik velünk — mint a logikus gondolatfűzésben — nem én. A morális evidenciában sem én.

A körösséges zharat belőlem indul ki. Az odaadó ugyfigyelésben (nőség, kő, tolj) érzésben követen a terminet életét — külső zhant szerint.

A ugmagyarázatban, mert ugmagyarázhatatlan ideiklan, kategóriáklan egyetért az emberiség, a ugismerési evidenciában; a SZÓ képességében, ami nem tőle származik és az erkölcsi intuíciók világában is így van. Ez ad szerint és lehetőséget: hogy van SZÓ, arra mutat, van JÓ is.

Az igazság tevése: elsősorban az ember ugyalósítás (Ph d Fr. 214)

A naivitás veret a heftelen diagnózishoz: az ember gyointikus. Mi az, hogy gyointikus? Hogy vezeme ert érze? Vagy hogy naiv? Vagy egy nem?

A mult tudat nem lehet szabad, ehhez a jelenlét kell: a gondolkodásban.

A moralitás alapja: tudnál másképp is.

Fejlődéstan Lehet, hogy az őskülllőből fejlődött ki az ősemlős, de ideiga nem vezethető le az őskülllőből. A fejlődéstörténet naiv realisztikus képzet, nem ismeri fel az idea jelentőségét egy élő fajra vonatkozóban: ami a legkonkrétebb (legidőállóbb).

Öröm Lehetséges, hogy az ember örül az önzetlen tettesikerességeinek, de nem ez az elképzelt öröm volt az indíték.

124) Ami kint van, a bünbeesés előtt mind az ember „teste"

Bünbeesés vott, az ember benne élt (nem a mai módon); ittatok és növé-
jek az ember nervei voltak, a hikeferett és bekeferett nervek. A
bünbeesés következtében az ember az érzéknervekben megfelelő
hefeken kiléjett ebből a hertből, az ömezsugorodott a mai
testté. (Hüllen VI.) A tiszta ember (Adam Kadmon) Grundelemente
S. 51. 1 Mor 2,19; a melgvérű ittatokról van szó.

Moralitás A morális intuíció: mi a másnak, másiknak jó?

Kain Kain legalább meglitt, akinek füstje az Ég felé szállt.
126 Ma ezt nem látjuk.

Az új parancsolat Mt 5,39-48; Ef 5,2; Róm 12,14,20; Lk 6,27-35
J 10,11; 13,34; 15,12.

Szolgálat Mt 20,25-28; 23,11; Mk 10,42-44; 9,35.-; Lk 22,25-27

Isten ennyi Lk 12,31; 13,18.

Testen ít 4,102 A tudat beszívolása a testen ít: intuíció, joga, drog, élvezet

Morális intuíció A gondolkodás, érzés, érzelés örök elemei: Manas, Buddhi, Atma; Manas = tiszta gondolkodás, Buddhi = morális partízia: Grundbegriffe d. Theosophie S. 142-145

Koncentráció A koncentráltság (tudatilag is) ulószínűtlen, az emberi lét ulószínűtlenségének kezdeti megvalósítása; a ulószínűség a lecsenyés, nétnóstság, szórakozás irányíla mutat.

Szó Szó csak akkor lehet, ha gelv, bevéd már van. Ég szó-
nak nincs semmi értelme

Szenvedés — A szenvedés-centrikus gondolkodás emenciálisan hierentéjségelőtti. De akkor a szenvedés alapja nem az egy, hanem az Egyi Ember volt és a szenvedések az Ő szenvedései.

Jungi archetipus — Az archetipusokban formák jelennek meg, amelyeknek fascináló hatása a „nem-értem", a csodajelleg, a túlvilági üzenet jellegében van, annak ellenére, hogy a formákat a lélektan ipgeksik racionális eredetre visszavezetni, az általa vélt racionalitás módján. Az igazi eredet a fel-nem-oldott, meg-nem-ismert nellemi forma, amely burállófélben van a testiség felé-, a nellemi miltja. Ahogy ifen formák a lélekben komplexumként, amocicióként, az elevenségben szokásként, a testiségben betegségként jelennek meg, a szellem (megismerésben) megismerő „normáinak" imaginációjaként megmaradva (meg nem értve) hatásokként sugároznak föl a tudat kümöbe alól. Az alul abban van, hogy formaként és nem formafölöttiként jelenthezneh. Ami formafölötti erő a megismerés regulálja vagy az érzése, szavasé, imaginatív képekben („funkcionális szimbolikában") jelenthezik. Az a képeket olvasás (= fölöldás) nélkül nézem és megtartom, a babona és az elmebetegség körébe lépek. Az elmebeteg „képei" vagy fantáziái, „tapasztalatai" sokszor meg-nem-értett (föl-nem-oldott) és ezért hatásként jelentheső nellemi megismerések, amelyek az imaginatív szintől a tudatszint tudat szintjére süllyedtek, megtartva evidenciai (= kégner) jellegüket.

Mikif — Szanh nélküli gondolkodás és Mikif: Mysterienstätte des Mittelalters 77. A jelv entétikáji akkor ulósítható meg, ha nem szanhban gondolkodik az ember.

126) Kám ahi ömehasonlít, kutyuksejet ten az adáslan.
Az ömehasonlítás ott kezdődik: ofanok lenbek, mint az istenek.

Benédéczék A hangzó (benéd) érzéknem a szabad mozgásorganizmus
Hogy szyton van, nem ben hitás, hanem ~~[illegible]~~ értjük.

Ember Az ember eredetileg jó: ember zkar lenni ≡ ember.
Mert nem kész, mert az igazságot tennie kell, ezért lehet
morális egy immorális.
Az immorálitás az eredeti tennivet elsötétedése, ahár
az avidya – (inadekvát ugismerés vitjuk). A megpörödés,
6.123 hogy az ember eredetileg jó, szükséges, kutyuban nincs mo-
rálitás. Benéd és gondolkodás: emberiség – szeletések, csinái
a neretetnek – nem lehet eredendően azonvális. (123)

Növény érzékelése A növényt akarattal is ítélni: a gyógyerejét vagy betegítő erejét érez-
ni – ugismerni. Az állat ugismerés nélkül (szimpatikus idegrendszer) keresi
fel. A ugismerés hefett mi akarjuk azt (a tárgyat).

Lábmosás A vilig, amiről a ugismerésen át tudunk, ömefügg velünk genetikusan – kihefertük, ezért ismerhetjük meg. Lábmosás.

Az érzékeszég elvetélése A tehetség (mozgásbbrendű érzékeszég) nevedéssel jár; a gyitottság a
nejtettebb igazságok érzélan. Az érzékeszég letompítása (gyugtató, iskola,
élet, szás) a nevedés nem-érzése érdekében azt jelenti, hogy az ember
56 nem hordja ki tehetségét, sebei nem vilnak érzéknevekké.
Az még képes rá, érzelheti, hogyan viltosik vélemége, érzülete (egyes kér-
désekben), szeletésa a tompító behatás következtében; szűvéni érzékeg-
séje. Az nem tesz ellene, függvénye az ifen behatásoknak. A tompí-

tás működik a vilýlan, a koncentrálttságot (=), a tudat mozgásaira vis fyjelést nehezíti. Ugrunnehít a felelősségvállalás elől, zondok elől a van-világba, konvencióba. Ha ofan társadalom van, amely nem akarja tudni, ami van. Valahi (az emberben) mindig szemed.

Antríltest — Honnan az antríltest elve sötétsége (vagy)? Miért formált? Nem csoluz szabad i fennek lennie és centrumnul sem rendelhesnie (illetőknél kívül); a centrumnul lett formája, ipp venett el formerélhúlisége, ipp lett ön-érző, nem-ugismerő.

134

A nem-ugismerés tette lehetővé a (z inadekvát) ugismerést.

Érzéknerek — Az érzéknerek és Kamalóka: a vagy, hogy az érzéknerveket használva ismerjen meg az ember — magát érezze — mikor pedig együtt él az egén vilóggal. Primér a hűtöncítés (bűnbeesés), az érzéknerek az ablakok, amelyek a hűtöncíllist fenntarthatóvá teszik. A ugismerés lehetséges a bűnbeesés ítél és fenntartja és ugrílthatja. A szemek ugyjiltkozása. A kamalokán át a paradicsomi állapotba teri az ember.

Koncentráció és Logos — A koncentráció végső célja, hogy a tárgy világosságyá vilyék és ezt az ember tapantalja, mint a vilýlan lévő (alvó) Logost, akiről a világ nem tud.

Benédérzék — A benédérzék (az emberiség és az egén tőstivetében) előbb van, mint a benéd aktív gyakorlása. Kell hozzá a mozgásrendner szabadsága, ezért a főlegenesedés. Az ember eredetileg az egén mozgásával benélt: ma ennek csökevényei vannak. Kell hozzá a szabad antrilitis. Benéd és „gondolhodis" (több, mint gondolhodis) eredetileg egy.

128) Név

Az igazi névadás képességét az ember a bűnbeleséssel elvesztette. Csak a csökevényei maradtak meg. A tenméneti létérők igazi nevét nem ismeri – ekkor az akaratig kellene érzékelni azokat, hogy funkciójukat megismerje, okaszi tudja őket. (Sinn des Lebens II.).

Benédérzék

Az ember a hullás (bened) érzék segítségével szab irányt magának. Ezért sokon a hullás az egyenszélérzékkel (növény irányérzéke). A nellem felé, fölfelé (a növényhöz képest), anthropos.

Énlelés

Az énlelés összekapcsolása a fogalommal, anélkül, hogy a fogalmat maga tapasztalás volna, abstrakció. De az abstrakt leírás ingértése kerülte a reális fogalmatnak: a világot világosságú tenni, belső világgá, tapasztalássá.

„Szenvedés"

A szenvedés kerülése – tenménetes (van) hajtóerő. Ezért semmi köze nincs a mozlitáshoz. „Szublimálható". Az ember azonban nem ismeri fel sok esetben a szenvedést, pl. a szenvedélyben (Leidenschaft), esetleg épp „jónak" tartja. Ilyen esetben nem illik rá az „önmagát megmutatni akaró" definíció. – Azért van épp annyi szenvedés, mert mindenáron menekülünk előle.

73 Szenvedés kerülése – boldogság radánása.

Szenvedés: passivum. A szenvedés fölöldása: passivumból aktivumba lépni.

Morális intuíció

A logikus (matematikai) gondolatmenetre nézve fölsem merül, hogy azért, mert ---- (bármi) vagy éppenségjel, mert nekem-jó vagy el akarok vele kerülni egy szenvedést, a két dolog idegen egymástól. A morális „így" is ilyen. Hogy jó vagy rom, csak utóbag derül ki (hogy nekem milyen).

Az intuíció lényege, hogy a motivumot és a hajtóerőt is az ember teremti.

—

J. 1. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν.
Kerdetben: már a Kerdet is csak általa lett; és istenvél = istenre nézett, fetéje fordult, mint később a teremtés és a teremtmény (ember) felé. Isten a Logoszal lén Isten.

—

Liberalizmus „Die Tatsachen des Lebens waren den Menschen über den Kopf gewachsen. Dies zeigte sich ganz besonders schon lange Zeiten hindurch im Wirtschaftsleben, wo der Wettstreit auf dem sogenannten „freien Wirtschaftsmarkt" als einziger Antrieb in der Regelung der Wirtschaft „Profit" und ähnliches zurückgelassen hatte, wo nicht die Ideen wirkten, die das Wirtschaftsleben einzig und allein nach den Fragen der Gütererzeugung, des Güterumlaufs und des Güterverbrauches gestalteten, sondern dasjenige, was aus dem Zufall des freien Marktes fortwährend in Krisen hineinführen konnte." Gedankenfreiheit u. soziale Kräfte S. 66.

Moralisintuíció „So dass ich mir sagen kann: Wenn sich der Mensch zu den sittlichen Impulsen in moralischer Intuition erhebt und ein wirklich freies Wesen darstellt, dann ist er bereits, wenn ich das verpönte Wort gebrauchen darf, mit Bezug auf seine sittlichen Intuitionen „hellsehend". In dem, was über alles Sinnliche hinausliegt, liegen die Antriebe alles Sittlichen. Im Grunde genommen sind die wirklich sittlichen Gebote Ergebnisse menschlichen Hellsehens. Daher war ein gerader Weg von jener Ph. d. F. zu dem, was ich heute als Geisteswissenschaft meine".
Gedankenfreiheit u. soziale Kräfte S. 109.

130) A bizsztlanság az emberi vizsgatokban: a neretet intuíciójában való bizsztlanság, vagy az ellenkezőjének pannja vagy bizsgossága (vélt bizsgossága).

Alethei és charis

Alétheiz: hogy az ember magából tudja az igazságot és mondani; charis: hogy az ember magától tudjon jót és azt tenni. Az előbbi a Nép, amelet nem kell tanítani; a szt szellem nége.

Érzéknerv

Az érzéknerveket magyarban érzékelőnél kiiktatjuk. Ezáltal nem lennek érzeteink, de az érzéknerveket létrehozó éteri erőket érzéljük: Hullen 46 —
Az érzéknervek eredeti alakjai át üzték ki az embert a fizikai testből a bűnbeeséskor: most a szilágban van (az érzéknerveken át), a testről is csak kívülről tud. Az ömehúzódott, ömezsugorodott és az érzéknervek is. Hullen VI.

Abutrakt fogalmak 116 147

Az „abutrakt" fogalmak a legkonkrétablak: igazság, neretet, ember, fuhas, gondolkodás. Ezek élete az elevenségben van, ott konkrétek és mert ott konkrétek, a tükrözöttségben abutraktak. Mégis a tükrözött szilág is általuk és sajtuk igazodik és rendeződik: tőlük jeni ezilági konkrétságát. Az ABC = abutrakt.

Avidya

a legfőbb vizsgahúzó erő ebbe a szilágba: nem egyszerűen „nem-tudás" vagy „nem-látás", hanem valamiszerű a hiszya, ami a léthez tartozik: az emberből kiszeperett létformák megismerése átszilágítása a lét teljességéhez tartozik — ennek hiszya hiz vizsga az inhamációla mindenkit; ez a legáltalánosabb igen erő.

Nyugtató 126 Ami ellen nyugtatót szedünk (a „fenntiség"), azzal kellene az életünket megváltoztatni, az az erő nyugtalankodik.

„Die ganze Welt, von der ich gesprochen habe, ist in Wirklichkeit in der Seele eines jedes Menschen, nur sieht sie der gewöhnliche Mensch nicht. Das ist dasjenige, was aus den verborgenen Untergründen der Seele heraufspielt, was den Menschen in sich unruhig macht, was den Menschen in Zweifel hineinreisst, ihn da- und dorthin zieht, das was das Spiel seiner Begierden und Instinkte ausmacht. Dasjenige, was sich nicht über eine gewisse Schwelle heraufdrängt, sich nur in Schwächen ausdrückt und auslebt, ist doch vorhanden."

Theos Moral S. 44.

Tükrözöttség Amennyiben az ember a tükrözött tudat alapján cselekszik, nem lehet sem szabad, sem morális tett, mert a megléső szerint cselekszik. De a tükrözött vilig az intuitív vilégtől ered. Ide kell fölérni a morális intuiciónak.

⊙ Az intuició természete: tudatos, mégsem önkényes. ⊙

---

869 A diagnózis nomen lesz, a nomen megtermi a szelítését:

869 Konstantinápolyi Zsinat: az ember test és lélek (nem mellem)

Naivitás p/7 131, 126. 139, 144 A naivitás ma nem értetlen, hanem vetegség (mentális megbetegedés) tünete: szélisszbbnak tartam a megismertet a megismerésnél. Ez a vetegség a tompaság szülötte, az érzéligség elventésé.

Egoitás Az egoitás intuiciója, elvének kimondása (liberalizmus, Stirner) egy homú kornak gyakorlata után, az egoitás kornakának végét jelenti. Kutóiben sosem láttak volna meg, láttak volna rá. A kimondás diagnostikai jellegű, de vezéfe, hogy nomna lesz. Ez a vezéf, hogy a lejárt kornak akkor megoldhati magát, ez a KRISIS.

132) Érzéknerv: ami iltal az ember egy vilagban tudatos lesz (emberi tudat). Az iltal érzéknerve nem „nyszakitott" pontatódik az énlelés (amely a „fogalmat" is mozgatul közza) az aktivitásban:

Két pópulás 131, 130

Az emberre két hefreiparitás (pópulás) vár: a naiv nemléletből való pópulás (léthera), a megismerés meglitása; és az egoitásból való pópulás (charis), a szeretet lehetőségének meglitása. A kettő között van a szabadság intuiciója: ez kösti őket öme. Megismeritek az igazságot és az szabadá tesz. Egy teljesíthetitek az új parancsolatot.

Forma és test, egoitás

A kiheferési folyamat eredménye a világ részei, az emberben a rész-tudat, amely a kinti részekkel alá kölcsönhatásban helethezik: az ember énleli a részeket, ezek az énlelések (negativ) hatnak az autulitásra, formáljuk, részeket hoznak létre benne, sajtu keresztül az éter- és fizikai testben. A részek megtartják szeparálódási tendenciájukat és harcban vannak egymással. A béke (J 14,27) az én munkája a lélekben és ezen it lefelé. Béke azt jelenti: plokása a formáknak, formanélküli testek (autúl, éter) kialakítása, amelyekben én tart öme, változható formák (megismerő hipersejek) alakjában. Sinű vagy dunna (autulitás) = formában tört vagy szakadt, formát öltött, nem megismerő (öntöszforma).

Béke

Béke: harmónia a részek között, foladjuk kötöttöttő formájukat. Az Én (ego) formítöltése: egoitás, nem-megismerés. Az emberiség az ego-lények harca egymás ellen. Béke: az egoitás (saját formához ragaszkodás) foladása.

Az utolsó kiheferés a nemzeké volt, a következő a sorra fajé lesz.

Morális intuíció — A morális intuíció mindig egy „legyen", ofasun, ami nincs. Legyen szeretet! Az egoitis intuíciója a van, így van.

Filozófia — A filozófia mindig nemmi érzetfölöttit keresett az érzeti világhoz: a megismerés fogamatait. A miterializmus is ezeket keresi, de létüket tagadja, mert nem kívánt a naiv (antik) állásponton változtatni. A dogmatikus spiritualizmus (Ullis) vinont verbalizmussá degradálta a „szellemit", amit a tudaton kívül keresett — ugyanesek antik mozdulattal.

Szeres Amore — Csodálkozás, szeretet és szeretet, lelkiismeret csak a gyöngyletin kontrolban lehetséges, mert a test éltéli elvilantott szép éhnége kell kovájuk. Ezért is tevés a Szeres Amore „ösmonogámia" fogalma.

Szeretet és szeretet — A szeretet és szeretet tanítása (Buddha, Laotse, Konfutse) kiválasztottak, szeretesek számára („út") és a ker. „tanítása" más. Utóbbi nemcsak „tanítás" (út kevesek számára), hanem tett, tely, erő (Chr.-é), amely lehetővé teszi minden ember számára az intuíciót és fokozását. Ez a tanítás Chr. látása (l. „Kusvét"), a Logos megjelenése mindenki számára: lehetséges a morális (individuális) intuíció.

Tudat — A tudat nem lehet kérőbb a tartalmánál — ha a megismerés tárgy a konkrétebb, mint a megismerés, akkor ez hetegvény gele.

Intuíció — Az intuíció egyebek közt abban is különbözik az amorfiációtól, hogy nem „konkrét" — a megfogalmazhatóságig meg el kell vinni és mindig többet tartalmaz, mint amennyi megfogalmazható belőle.

134) Ugyismerés — A ugyismerés a Kugashakti maradványa: látnik, ahogy létrehozza a vilgot.

—

Szeretet — Ahogy a BESZÉD emberközi szellítés, az emberekben ít megszólás Logos (amely nem szülik el), az emberek szelekedetei gyorsával (Mt 25,40) ugyanabból a forrásból származó emberközi szellítést jelentenek (vagy az elmulantiszek e szellítés hiszálhatósít): a Logos földi szellítésít. Jelenleg a Logos nem a Földön, hanem az ahhoz legközelebb eső égben van: ahonnan minden ugyismerés ered, az Élet szintjén.

—

Hőérzék — Az nem lenne hőmérsékletben zárt, az emberek nem volna hőérzéke.

—

Gyakorlás — A gyakorló életformálan a ritmus alapvető. A 8 tagú ösvény gyakorlatai alapokon a tintítást szolgálják: hogy a beszéd beszéd, a képzetelhetés utólam az legyen stb. Mindegyik mögött az elhatározás utódisága garantál. Az alapok előkészíti minden gyakorlatban az intuitív fokot: a mozdítás vagy ugyismerés, intuíciót, az alapok funkcionális intenzifikálásán ít.

—

Kiheferés 127 112 118 — Az ember nem él minden kis sérében Énként; ha ig volna, minden sér szított volna – nem volna sérz. Kozmikusan: a Teremtő Én elengedi a Teremtettet; az formát ölt, sérz lén, míg Énre nem talál, amely fölöldja. (illati mutatlik's kiheferése). Az egyités az Én formátöltése: a legvenedelmesebb forma.

—

Imagináció: önálvázoló.

Szt. Szellem kora: a megismerés térye magra a szt. szellem meg- és kiegyihatkoztatása.

Emléherés — Minden, amit az ember átél, gomot hagy a fizikai testben: az ember saját „képmását", akinek éppen az élménye van. Ezek a képmások egymást oltják ki pors egymásutánban. Emléherésben az ember nem ezeket a képmásokat látja, hanem „oldalra" őket, belejük hefezhedve azt látja, amit a képmás keletkeréskor látott. „Ez voltam én" – ez az emléherés. Az ember a világ emléherete. (Das Geheimnis des Todes 396–)

Lelki élet — Ahol nincs szellemi élet, ott lelki élet van. Ahol lelki élet sincs, ott „testi" élet van. Mindkettő embertelenít.

⊙ Régen az ember inspirációból cselekedett, „gondolkodott", „képzelt" – tudta, hogy „nem ő"; aztán zártszýból cselekedett, gondolt, képzelt – tudta, hogy ő; most inspirációból cselekedhetne stb és tudhatná, hogy ő

⊙

Akarat — Az énlelés „negatív" akarattal (az egy nemgondjából) történik, az akaratom az énleleti világon változtat: az első teremtés: a meglévőt a „keremmel" változtatom

Abstrakt — Az abstrakt fogalmak ofanok, amelyek nem ebből a vilyból valók: igazából ezért nem értjük szelítészeket és nem érezzük.

Élet — A szellem (megismerés, antralitis, éteri) mindig él, nem kell külön principium, amely életben tartja. Az ember az élettelen (amely az élőből esett ki) intrincióján át alkotja (alulról) az élet fogalmát (biológia), másképp nem lehet.

136) Életmód Az életünket (az egészet) nem mi hoztuk létre, nem a miénkben igy érzünk, adósságba kerendünk. Ezért nem a saját életemet élni – ez a hefes életvitel.

Szellem A szellemi (inspiráció, inspiráció, intuíció) mindig önzőbvázolá: nem egy vélt másra vonatkozik, amely legjobb esetben is csak jele.

Énérzék Az Énérzék elventése: a másik emberben nem érzékelni (akarni) az Alagyt és Az vagyok én (Tat vam asi). „Az vagyok én" – felejtés nélkül (a mondás felejtése nélkül) kimondra a hefes aktuális állítás. Felejtéssel épp az ellenkezőjét jelenti és egy ben felkiáltójel paradox minsztálom, figyelmeztetés.
Az Énérzék az egész ember, a testi, lelki, szellemi organizmus. A (kontemplativ jellegű) Énérzek sorozásából indulki a felejtés. Ez az érzék outtlarnul tud csak működni – egy pontba sűríti a világot – vagy ugyszűnik Én és énérzék lenni. „Tapintás" ben belőle. Az Én aktív produkálisz (a benédhez, hanyhoz hasonlóan, vagy a gondolkodáshoz) az Én tapadisz, az egy abszolutizálisz, sérvétlenség, szerzés, kegyetlenség. Az Én-nek nincs szüksége arra, hogy produkáljuk, ez lehetetlen (ki tenné?), ez betegség, túltengés. „Nem szabom embernek tekinteni". Az Én tapantalisz kontemplativ ⊙. A kontemplativ tapantalás a kétütemüség fölöldisz, ez a tapantalás voltaképpen.

Az Énérzék elventése a Te elventésed. Az és ez marad, ők sosem sérnesei az emberi tapantalisnak, a ugyismerésel sem történik velük semmi. A világ (van-világ) = ez. Egy embert úgy látni, úgy átelni, mint egy világot: ez az Énérzék, a szeretet (annak ellenére) alapja.

A Én érzék nárusz a ömes többi érzéknerv közvetítette érzeleti elem: „injer" v. hűtő, amitől eltekint. Ez a többi fölső érzéknervnél is meg van. De mind fűzhni-érzéti szilyeli nervek, ezért ohasó (nem közvetlen ízlés) jellegűek.

Eredetileg az én-, -gondolat- és benédérzék egy közvetítetlen ízlés. Benédproduktívó szerv lesz – marad a (hanyi) benédérzető szerv. A produktívónervben lesszükken és specializálódik, egyre artikuláltabb lesz a mozgás.

Isten = Te — Istent nem mozgásunk, sem ön-önük.

A szétválás — A gondolkodás és benédérzékben produktívásul az érzéknerv és a produktívónerv a funkció (kontemplatív = aktív-passzív) érzelése és produktívása befett az eredmény (funktat) érzeli és produktívja – kiesik az élet vilejéből –; a funkcionálás meg van (a gondolat nyíz-gondolása vagy produktívása), de a tudat az zhtt gyullad.

Mozgás 142, BEZÉD — A mozgásorganizmust nem mozgásra, hanem megállítva használni: benédérzék, amelyel nyomcsak azt érzelem, amit egy másik Én-lég a mozgásorganizmusával tesz, hogy kifejezzen ulamit. Lehet a mozgás és a kifejezés egy: szó és cselekvés egy, értelem és történés egy; lehet csak történés, amely nem mond, vagy lyzlíbb is nem a tűhvörött tudat számára. Minden mozgás eredetileg szó, szólás; amikor lett érzéknerv és hordozó test, akkor létesült nem-szóló mozgás. Ez is „szól": épp ifesmit mond anal, hogy nem mond.

Érzéknervek — A megfelelő érzéknervek előbb vannak (kell legyenek), mint az aktív produktívónervek és kézség, történetileg és az egyénben is

138)

Megállítás

A gondolkodás nemében az élet jut gyrlomba, de hulott gyrlomba.
A megállítás, a gyrlom ember kiteljesedése a meditáló ember

—

Szétrálás 137

~~Szétrálás~~ A fölső érzékekben eredetileg akkorítás és paszivitás egyesett. Ahr. hatósra szétrált ez és lesüllyedt egy más szintre.
A közvetítettségek (mert akadófok lettek) szintje – sokasos okrasás – ulósult meg az Én közvetlen értése kefett.
Az okrasás az ember saját teremtése: Kerdés.
Az alsó érzéknemekben (tapintás, élet, mozgás) eredetileg az Én, az autalitás és az élet élte sokra át mozgát (az ember alapjiszága, felső, égi ember); luc. hatósra lettek a perifériknes élmény, (amely mu meghatározó), a test hogyléteinek és saját mozgásának érzéknemei: az érzés szintjén, elventve öntudati jellegűket ill. a testben kötött, azon gyulladó öntudat kiszolgálói.

—

Venéf

Ma sokkal nagyobb venéfe van annak, ha ulaki nem véjez iskolázást, mint annak, hogy véjez.

—

Érzéknem és tárgynélküli

Gerstige u. Sozsale Wandlungen XIII.

3.137

6.64.

Az érzéknem azt észleli, ami az érzelés eredménye, az észleltet, után-érzeli, mert az észlelés primér fokamata nem esik a tudatba: tárgyát érzeli, csak a tárgyal (az észlelttel) kapcsolatban funkcionál paradox módon. A tárgyal kapcsolatban gyakorolva (kiindulásban) eloldozható a tárgytól, tárgynélküli funkcionálás lesz: új érzéknem, az élet sok szintjén. Hol kötődik el? A fizikai érzéknem (az agyig) és az Én között.
(A test nem észlel, nem érez, nem akar).

—

Test.

Az egy az Én teste.

Te — A Te = végtelen közelség; az ő = végtelen nemesség

Lítiszfelg — Az lítiszól, felgyól beszélünk, éppen el kell tekinteni a fizikától, optikától, fizikológiától, mint ahogy a gondolkodás nemléletének az egyetlen.

Tény — A tény: a tény megállapítása. Az élet szenvedés — a nem-szenvedő megállapítása és: az élet nehezen szenvedés, az ellentmondás. Mozgatta a naiv tudat ámfeladása áll. Minden exodus (szemetesség) az életből ebből indul ki.

Paranoiás tudat alapterminete ⊙ — A naiv ember elmebetes, mert annak módjára nem ven tudomást saját tudatáról és annak szerepéről, „tudattól fizjetlen" tényei annak — ezért mindig máslan keresi a hibát — ezért meg is találja, megtelik az üldöztetés, a védekezés(!), a szorongás, vagy(!) az aversió érzéseivel: paranoiás a kor, amelyben élünk; a bizalom hiánya ennek tünete; önjegyentő tünetek sora és óriási fertőzési felület.

Tények!

A skizofrénia a kettősség kint-bent szánmaréka.

A máslan hibát kereső, amól szivesen beszélő is paranoiás. Gyj: lenézem a cukrokat, így kerülök fizjésbe „tőle", mert azt kincsen: ofan.

TAT — TAT = a keleti bölcs hallatlan intuíciója, amelyben az ember titkát ⊙ kifejezte. AZ-hoz a másik oldalról jutott: számára primer volt AZ és Én asszonyza: meg-látta AZT: ez volt a tett, így lett AZ.

⊙ = az ember célja

Naivság 144 — A naiv tudat azt képzeli, mindig ifen volt a tudat, mint ma; a naiv tudat azt is képzeli, hogy ma ofan a tudat, mint régen volt: tradicionális tanok.

140) Mágia — Két mágia van: a megismerésé és a neveteté.

Biogenetikus alaptörvény — A biogenetikus alaptörvény azt mutatja, hogy az ember a földön nem mert át azokon a „fejfejlődési" (nincs fejfejlődés) fázisokon, amin az embrió átmegy: ezek életképtelenek; úgy hogy az ember továbbfejlődhessen belőlük. Az embrionális élet nem földi, hanem egy nem-érzeti-lét képe. Az átfutott fejlőket az ember kiszakta magából.

AZ dialektikája — Hogy alakuljon (a gondolkodásban), a tartalom meg kell sűrűjék az (utami) lenni, hogy mássá lehessen. Az nem lesz mássá, nem mond a gondolkodás semmit, ismétel: nem gondolkodás. A tartalom megsűrűik az lenni, ha vizsztéi alak a fejfelszabb elembe, amegből született, amegből kiindulva az lett, az a tartalom; vizsztéi a fejfamatba, ahol még szavak és jelek nélkül él a gondolkodás — az ember ezt nem ismeri, mert tudata csak a fejfamat mult eredményein gyullad. Az vizsztéi egy pillanatra az ömefüggésbe, amegből lett, ameget egy fogalom őriz, mint lehetőséget, mint szigát élő létének szigát, várva a gondolkodást, akiben föltámadjon.
Ez az ipari dialektika. Egyben ez a TAT, a külső AZ, amikor mult lesz.

Ételés-gondolkodás — A gondolkodás és az ételés egy szilvából származik — utamikor a gondolkodás, ma az agyban, mint az ételés (a szemé) a kulvilágyal volt ömekapcsolva: az ember „lítta" a gondolatokat (nellemi lítés, tömpe), Én nélkül.
APP IV. S. 79.

Tiszta gondolkodás: az értelmi lélek és az Én tilálkozása. APP IV. S. 79.
A kulvilágra vonatkozó gondolkodás tévedhet, a tiszta gondolkodás nem. „Denn dieses Denken [a kulvilágra vonatkozó]

kommt nur so weit mit dem Nachsinnen über die Aussenwelt, als es zuerst die Begriffe, die Wahrheit über die äusseren Dinge in sich selber finden kann." APP. S. 80.

Benéd — A perek és az emberiség nem az Én-en át és nem az Én segítségével tanul benélni: hogy én-t mondhasson, benélni kell már, sőt gondolhodni, ami még később jön. A csoportlélek tanítja benélni.

Alapállás — A vilyot nem kell ugismerni – már ugismert, amennyiben vilyi, hozzátartozik a ugismerés. Csak a hiányosan ugismert vilyot kell ugismerni. Ha vilyi, minek még ugismerni is? Hogy lenne vilyi a ugismerés nélkül? Az Hiedya pontív vilyi-ikstő erő. A nem-ugismerés teszi a vilyot, ezért kell ugismerni.

Betegség — Amit az ember nem ért, megbetegíti. Kegelmetlen érzést kelt, lehet a testbe. Sokszor nem veni érre – ez az első. Az ember létéhez tartozik a Vilyosság, ha ez nincs, már betegség, amely tovább betegít. A nem-értett vilyban élni – betegség is betegség forrása. A záróig a tudatlan – állítaatlanság – betegség. A záróig az emberiségben – szeretetlenség – betegség.

Megfordítás — A meditációk megfordítása (L. Alapállás 6.141), pl. ⊠, kipő, az vagyok, nem vagyok az, a kezdete a „kiüresítésnek", a fölemelkedésnek akkor az értelemhez, ami csak állítás és negatív-állítás formájában fejezhető ki.

Szalam: a képzetek újabb képzetek után vonzódnak.

---

142) Realizmus — A tudattól független realitás a tükröztött tudat szempontjából nézve ellentmondás ugyan, amelyen gyűlébredhetne és a kutatást az ittörés irányában megindíthatná, de fenomenológiailag indokolt: a tudat elpusztul – hordozójával (a tükröztött) és a „tartalmai" más tudatokban maradnak, ahogyan ahás alatt nyomarad a vilig, sőt közben is, ahogyan utóbbi erről értesülhet az ember. A tükröztött tudat nem hiltatlan és nem is a tapasztaló tudat, amely a vilig azonosságában él: a nem a „tapasztalás-hoz", hanem annak mai formájú tudatosulásához szükséges.

869 — A szellem tagadása az akkori „marxistik" lépése: őszintén realista diagnózis, amellyel a már-nem-értett kódéból akartak szabadulni.

Egyenlőtlenség — A mai emberi egyenlőtlenségek 99%-os egyenlőség alapján létesülnek: minden ember felegyenesedik, kerül, gondolkodik. Ebben képest, amit bárki is honátesz, alig számít valamit, a tudatszint azonos az akadémikusnál és a lókupecnél. Régen az ansztokratikus rend alapja tudatfok-különbség volt: nem is lehetett sánézni (a szemébe különösen nem) a beavatottra. A demokrácia a tükröztött tudatra való nivellíttságban és egyben a potenciális mindenki kiválasztottságában van.

Tükröztöttség — Aki a Sz.T.-el kapcsolatban nem tapasztalja a tükröztött gondolkodás átalakításának szükségességét, az csak szimpátiából marad a., lehetne hive bármely tradíciónak is.

Gondolatok hatása — A „gondolatok" és érzések a tudatban (a képzetekkel együtt) mytelnek öntörnel, agreminával.

Szeretet — A szeretet sosem karmikus, a gyűlölet sokszor.

Padrone 158

A zardasági zondolkodás tele hulíleszkel

Az egoitás megjelenése a történelemben a kapitalizmus-hoz fűződik, a villalkozás, a polgár, a zardaság-centrikus élet-forma = a materializmus megelőzítész az életben, a magamért dolgozás, a proletariátus létrehozása és kizsákmányolása (nemcsak gazdaságily, hanem elsősorban szellemileg): ez a „padrone". A proletariátust ez fertőzte meg az egoitással, a materializmussal, az államot ez kényszerítette bevatkozásra és ma az államot ez tartja kezében, ez szó szilyméretű ömeeskűvést az emberiség ellen, ömegítuva hitnólyos politikai ellenlilasával. A legnagyobb véthe, hogy elhintette a megpőződést, csak a zardasági érdek és eredmény az élet érték. Az Énérzék elvőkevégcsedése (6.136.) ebben a korban, amelyben lehevésebbé lett volna szabad megtörténnie (6.142), a zard. nemlélet kiskulíssul azonos.

Nem igaz, hogy a padrone bármit is a másik érdekében tett és eggedül ez számít és számított volna: ha a proletár ezt látja – hogy nem magáért dolgozik. Az egoitás és materializmus nem a proletártól, hanem a padronétól ered.

o Világosságban élünk mindig.

o Hagyni, hogy bizalmunkkal visszaéljenek.

Ábel Minden averzió, negatív érzelem a másik ember irányában a magasabb saját lény visszautasítása, megölése. Aki igaz Énjével béke szégben van, nem érezhet negatívan más ember iránt. Te = Ábel.

SzT. 145

A SzT. tudomány, mert az ismeretelmélet fogalomhálóját (tisztán zondolkodás) kitölti a megfigelés érleleti elemével, amikor a praxisban megtanulja a megfigelést, a fogalomháló mentén. Ahogy Newton fogalomhálója később megtelt megfigeléssel,

144) már képes volt erre az ember, volt mit. Ez egyben a tükrözött tudat túllépése is.

A van-világ alapfogalmai, amelyek e világ vázát alkotják, ambiguitás, mert létük az elevenség sikján van: és ezek adják a mult világ váz-szerkezetét. Ezek a fogalmak tapasztalatóvi lennek (másokkal együtt, amelyekre nincs kifejezés a jelben) és ezek adják az igazi (jelen) van-t, az igazi realitást, nem a mult-valóságot, amelyben a közönséges tudat él.

Ez a tapasztalás egyértelmű a kétütemű dualisztikus megismerés túllépésével: kontemplatív. Kétütemű: a megismerés és a tudatosulás fizikai elkülönülnek.

Csak tudomány adhatja a tükrözött tudat túllépésének és a dualizmus túllépését. Ebből/sdódik az egyszerűsítés túllépése.

—

Kétütemű — Megismerés (kint-levés, utánzás, identitás) és tudatosulás (tükröződés, fiz. fog. agyban, érzékszervben).

—

⊙ A kontemplációs gúlánya a tisztán gondolkodásban: a szubjektív és az objektív: kinek a számára vannak?

—

Szellem — Ahol a szellemet, szellemi valóságot másban keresi, mint a megismerés folyamatában: az megismeretben keresi, annak tárgy lesz, mult, szemlenállás.

—

Naivitás 139, 131 145 146 — A naiv tudat képzeteit, képeit, gondolatait, eszmeleteit nem ifenelnek, hanem realitásnak látja és tudja.

—

A beréd (gondolkodás) lényegének tagja a naivitás ellentéte

Ph d Fr. és ellenni typanitás

„Solche Vorstellungen, wie ich sie entwickelt habe in meiner Ph d Fr sollte der Mensch schon in sich lebendig gemacht haben, wenn er seinen Aufstieg in die geistige Welt wirklich erreichen will. Das ist ja auch betont worden in Wie erlangt man." MWW II. 145.

Nuvitás 144

A tudat szigít tartalmait tartja önmagától független realitásnak (gondolt, érzett), szigít multját, annef már nem realitás. A realitás a jelen, annefhez a kétütemű ingismerésnek nincs ajtaja.

⊙

A koncentráció foftatása és ametaglilisz.

Vikjosszýban élünk mindig. Látok: ez Vikjosszý; és tudok róla: ez is Vikjosszý. A tükrözött tudat végtelenül foftatná a sort, új meg új multakat, tükrözéseket teremtve. A kontemplatív tudat magába veni ezeket a tükrözés lehetőségeket: egyszerre látja őket, azaz csak egyet: meet relamennyi sem jelent többet, mint az egyszerre látó kontemplatív tudat. A reduplikáció a kontemplatív tudat nétnahodása.

J1

ζῶ η még nem az emberé, benne van; φῶς τῶν ἀνθρώπων ettől ember.

Kategóriák 116, 130, 147, 148, 152,

Az aristotelesi kategóriák körül egy sem a tudat jelenségeire vonatkozik (pl. ingismerés).

GT. 143

A GT fogalomhálója (az ismeretelméletből) az érzeleti elemekkel az ellenkező irányban gémül ki, mint a newtoni fogalomháló az érzeti érzeletekkel. — St. idején a gondolkodási formát hellett (volna) éppen ingeszerezni (Nr. 117, S. 71 —); ez nem történt meg.

146) Betegség — Mivel a tudat beteg, él benne a nem-gondolkodás impulzusa, ofkor a gondolkodás szikájában.

Nincs. 144 — Az ember azt tartja szerlitésnek, amit nem ő hozott létre, amiben a létrehozásínál nem tudatos.

Teremtés — Az Énség nem tehet mást: teremt; tudatosan vagy nem, jót vagy sorszt: létrehozza a második antrilis, éteri stb szilágot.

BESZÉD 137 Mozgás — Minden BESZÉD: mozgás. A mozdulatlanság is, a mozgás háttere előtt, mint a hallgatás a megszólalás lehetőségében. Nem minden mozgás beszéd: a beszédhez kell, hogy módja legyen a belélőnek nem-benélni, a mozgónak nem-mozogni. Ezért csak az ember beszél vagy a teremtő lények, akik mást sem csinálnak: teremtésük beszéd, a BESZÉD.

AZ vagyok Én — AZ – szólam én vagyok: nekem van AZ, én látom AZ-zá, AZ-által vagyok. Ez a vinog annyira intim, mint az Én-Te vinog kérőbb.

Nyelv — A korai egyiptomi kultúrában a nyelv kultikus volt, mintérium-nyelv, a többi ember az őszelven beszélt, természeti hangzóhkal. Bibel torga ennek az őszelvnek a vejét jelenti. Bika, Gilgamesch.

Értés 0 — Amíg az ember valamit akar tőle, vele, általa, addig nem értheti.

Én 0 — Az Én nem tehet mást: teremt. Mindig.

Mintériumok — Minden mintérium-dekadencia a konzerntivizmust jelenti: vissza egy korábbi tudatfokra, a Mihály nyugszik lefett: az intelligenciát lefelé vezetni, emberivé tenni a nellemi

Tudatának ugyanszínűnek: hogy a Világosság isteni csoda. Idejükön kívül minden tradicionális tanítás ámlássé lesz: célkitűzéses látszólagos, a benne dolgozó retrográd impulzus a Bitorlóé, aki az elhagyott tanításba költözött.

Új kornak — Mikor kezdődik az új kornak? Amikor bennem intuíciója fölmerül.

Egy zilig — Az érzeti zilig túlyomóként érzetfölötti elemekből áll. Az élet, az érzés, a gondolat. A két zilig nincs elválasztva.

Egy ⊙ — Mivel látom a szint? Mivel hallom a hangot? A szint-szinnel látom, a hangot hangyal hallom.

Bozongás — A saját parlóságom miatti bozongás, szomorúság sorsabb, mint a parlóság maga: az önzés és a saját fontosság jele: mely a parlóság is fontos. A jókadoben nincs önzés, a szomorúság szynszálatra önszyrálitra akar kisztetni.

Kalgóriák 130 — Aki az abutrakt fogalmazhat (lét, vinoght, tér) ítéli (= tapantalja), az azok ulóságában él: a „lét" tapantalisa: a Lét.

Mult, jelen, jövő 145 — A mult jikomuló – mezlítés – a megismerés és a cselekvések multja; a megismerés jelenje (a valóság), a mozlítés jövő idejű valósága a rejtett. A rejtett kordozza a világ valóságát. Nemcsak a jövő rejtett. A lét kerad a jövőtől a mult felé; a jövő a legerősebb lét. A hit: hogy a rezlítés a rejtettségben van.

Dolog — Sem a dolog, sem ~~az~~ ~~[illegible]~~ fogalom nem rezlítés. Az csak élő lehet (jelen): az elevenségben nincs külön dolog és fogalom.

148) Kitgoriák 145 — Ami Aristotelesnél a felső világok eredménye volt, azt az alsó világok abstrakciójának fogják fel.

—

Antemutik — Antemutik sth eredete az alsó érzéknevekből MWW II-22. a belőlük süllyedés. Objektív tudás ben belőlük, a testi élmények. A tiszta gondolkodás mega a felső érzéknevek dolga. Antemutik-ahlos van, ha az ember átment a testen és azon kívül van: rá tud nézni.

—

Benéljetés 149 — Se másszal, se önmagunkkal, hanem a teremtéssel foglalkozzunk, az a legjobb mindenkinek. Aki a meditációból benél, nincs problémája a másikkal vagy önmagával, aki meditációban hallgatja, ugyanígy van.

—

Hit 147 — A hithez – hogy a jelen megismerés világa a realitás, nem a megismerés multja – az kell, hogy az ember szijít létét ne a multban tapantalja, hanem a jelenben.

—

SzT — A SzT első megjelenési formája egyben tudományelmélet. W-lehet u Wissenschaft.

—

Tiszta ratio — A tiszta ratio: szemléltelen és érthető, mint a matematika: tiszta gondolkodás, amely 1.) csak kifejezésmódjában érinti az ágyat; 2.) új és új formákat teremt, mert önmagával szaporítja a világot wie dein Atem noch den Raum vermehrt.

—

Élő fogalomhoz érlelés — Az elevenség uférájáról számazó fogalmakhoz (élet) meglátni az érleletet (tiszta érlelés) azt jelenti: meglátjuk, amit a tudat egyébként nem lát meg az

énkleti világában: ékt, érzés, sóma, anyagi sóma.

Szociális kérdés — Az egén „szociális kérdés" (a polgárság kifejezésmódja) a neretet kérdése — a neretet kiszámnak kérdése, az énérzék kikoppásának kérdése.

Benéfetés 148 — Maditkiv olvasás, benéd, kellgatás. A Te vimazgerése: a szólban — a szó vimazgerésével, nem másban. Az idegenné válás a másiktól (egoitás zárulása), a kiránczisság (indinkréció).

Tudomány 3 fokozat — Hume: a „törvény": szokás.
Matematika biztonsága — a tiszta gondolkodásé
Imagináció: verlitást hozunk létre magunkból, nemcsak fél verlitást (a másik közönségesen az „adott").
GA 324 I.

Út — Az út senkinek sincs kénen: a lélek borótjában kell vagni, egyenyetni, kövezni: ez az út járása.

Értés — Az értés csodája: a legtithosabb gondolatom érthető számodra.

G.M. — A g.m. a kozmikus intelligencia megjelenése a Földön. A Nap — (minden körnek meg van a fénye) — a Földön, a Földben, a tiplilékban, a kenyérben, az Unacsorálan. Az áthatottság — zoro-antei — az emberi tudat ösbölcseséje; a gelv, mint mintérium-gelv; a törekvés az ösbölcsesége felé. A sóképzés — az egén emberi test merevége, ismégosodása, hiltottsága; a föld ismégosodása. A földi törvények (számíthatóság) áttörése: neretet. A neretet az emberek iránt elsol-

150)

je a lélek a testtől – az önkéntes belül és tapintalisz: lepőrése. A nem-karmikus tett: pozsan átfutja az utat – jövőből a mennyiben. És még itt is lehet mag (írás, amit olvasni kell).

Tettek

A tett idoatartalma (az értelettől mögött) – ez a karmikus jövő, ez jön vissza a karmikus.

Érzéknerek

Az Én-érzéknek az én-, fogalom- és hangzásorganizmus szükséges (az érzeti rétegben). Ezek nélkül a többi érzéknerv-közvetítette érzések nem én-érzések volnának.

A felső érzéknerek az alsók megfordítottjai: az utóbbiak a testi létet értelek kiváró lag, a fölsők a nellemi lét szervei. A többiben ez a kívül-belül inkább együtt van: amit az egyik értel, a másikban negatív és mint ifen a saját létet érteli (negatív érzéknerek!). Amit egy nerv nem értel, az elkétjz ki: az a nyugtalan rezlítés.

Tapintás

A tapintás fokozódása: sebezülés.
A megfordítás az érzeteti érzéknervekre vonatkozhat Geistige Hintergründe II 139.

Az élet mindig formát jelent, formák élete. Az Én élete az eleven formák élete, eleven jondolkodás.

Az érzéknerek én-érzések különböző minőségben: az Én kint és bent: az Én tetőkozása ön magával.

Vádaskodás

A vádaskodás: paranoid mánítás; az ellenkezője (szolgáltat, ne ítélj ... stb) nemcsak morális, hanem egyben megismerési beállítottság. Nincs igazi morális magatartás, amely mögött ne volna megfelelő megismerési meggőződés.
Az utóbbi nincs, akkor csak úgy teszek, mintha...

Ugismés — A newtoni szerző korikban nem volt – nem volt newtoni tárgy – ez példa a ugismerés (itt negatív) nevepére: így jön létre egy tegycsebből a „tőle független" ulósáj.

Józan értelem — Ha az ember céfolni akarja a Sz. T.-t, ismerni kell hivszt a tudomnyokat és a Verstandesstandpunktra kell befezhedni (Welt der Sinne, Welt des Geistes III I. 11). Mi van az gerüséges, józan értelemmel?

Fogalom — A fogalom mindenképpen ulami külsőre csomtkozik, ill. a határon áll: kint és bent.

Ősszó — Az ősszavak: igék.

Fogalom, gondolat — Az értelés és a gondolkodás, a két forrás; de az értelés előtt jár a gondolati intuíció: csak „fogalmat" értelek.

Ajándék — Amit nem mi szerettünk meg, szolut a képességeket könnyen elvárjitja, amit ugyancsak nem mi szerettünk meg.

Szó — Régen egy „ulami" pl. ég (egek) egyben a SZÓ, amely alól benél, azt mondja: ég (és mindent, amit benne van).

Chr — Chr intuíciója: az erőé és a lényé, aki az ember előképe. Mindenki megtelíthetje, aki megtelíthetje be-és hiléjzi.

Dekoncentrálás — A dekoncentrált gondolkodás: ulami gondolása, nem önmagáért – a ulami már gondolt –; az intuíció, amely önmagát érti meg: önmagáért jön létre.

152)

Nem-én — A kérdező tudatlól nincs kiút a nem-kérdezőbe, sem a mult, sem a jövő felé. A régi tudat nem-én-jelleje, az új tudat nem-én jelleje.

A két világ — Nem oda vágyni, ott lenni és restetni a vinnaerést a „stabilisabb" hétköznapi befrethe, hanem ungulósítani az ide-oda-járást, az ott törvéjét itt: ez a szeretet (Schwelle)

Nem dualisztikus fogalmak — A szt ungértéséhez nem dualisztikus fogalmak kellenek: Ifenek különben Lét, Idő, tér, tudat stb.

Zen — A Zen stb nem beréltek a logoszól: nem volt még fogalom rá és nem akartik elvontani.

Tévedés — TAT VAM ASI mint Brahman = Atman; vagy mint a TAT-ból, mint intuicióból kiinduló provokáció.

Szeretet — Szeretet csak az érzeti vilyban: „az érzetfölötti tudatban az emberi lélek felébred a nellemi vilyban; éppúgy azt kell mondani, hogy a szeretetben a nellem ébred föl az érzeti vilyban" (Schwelle S. 59). Az átlutás, átváltozás az erős én-érzés mellett az elemi vilyt tapasztalási törvége; az én-érzés kioltása és a másik beenyedése a lélekbe a földi szeretet.

Kerentéjség — A kerentéjség ma nem tanítás vagy hagyomány, hanem tudati tény (a mintikus kerentéjség pfitítása – ungulósulása): aki a ung-ismerés Vilyosszégét a tudatban tapasztalja (nemcsak tudvála), azt is ungtítja, hogy ez a logos-Vilyosság nem szemléfteben, azt is, hogy kié ez a Vilyosság, vagy hogy ki az?

Szociális jellemzés — Ami szociális, közösségi szellemi, nem hipozdolható az egyéni tudattal, ahol a tiszta gondolkodással sem. (Die soz. Frage als Bew.frage V. Vorlesg.) ahol a jelv v. a gondolkodás.

Vilyósság és Lopos — A kerentejség lényeje a Vilyósságról a Loposra uló áttérés. A SZÓ érzevevése, amit én is benélek, a Vilyósságról alig érzevehető, hogy az egyém. Csak a SZÓ érzevevése után.

Érzeti — Az érzetit nem lehet másként megfogalmazni, mint az érzetfölötti végét, megállását, ahová nem lép be a Vilyósság. A tükrözött tudat számára éppen ez a primer adottság.

Benéd — A benéd a tükrözött tudat egyetlen szellemi szellemi szellemi, amellyel érintkezik, sőt benne él, ha a benéd teljes az, vagyis nem inger és szagálás.

Monolitás — A monolitás teljesen idegen elem az érzeti vilyóban.

Szellemi vágy. — Az érzelem, amellyel keresek, első lépésben a vágy. Vágy – ofan alakban kiálni meg, amit keresek, amiben az a képzetem – nehem-jó elképzeléseim – nemint.

Tanítvány — Az igazi tanítványban felgyullad a mester vilyósságra: ahol a mesterben homáf vagy gyanlóság van, azt nem veni át. Ezért a tanítvány ofkor jobban képzeiselheti a mestert, mint ő maga: noha talán hisebb intenzitással a jólan és a tévedésben.

Az sich — Az egyetlen Ding an sich: a gondolkodás.

Kikünöbölés — Amit nem tapasztal az alag, azt nem tudja kikünöbölni.

---

154)

Realitás

A realitás imagináció, inspiráció, intuíció – nem valamiknek az imaginációja, stb. Az ezek a képek, morgások, azonosnak kitöltődnek anyagyal, létejön az embernél a csont, az izom, az idegy – képrenűség (szilárd), morgásrendszer, tudati (szolárisz elem) rendszer.

ITT

Voltaképpen az ember ebben a világban csak kínámíthatóan tudna cselekedni (de nem lenne, aki kínámítná), ha ugismező-morális emberként nem lenne itt (sokszor ez a hefzet). Chr. követése: Kezdetből cselekedni itt. Azaz intuíciólól – vagy intuícióból – kínámíthatatlanul

---

Morálitás.

A morálitás elvége az, hogy a világnak értelme van; így a morálitás (jó – rossz; éltető – gyilkos) realitás, nyilvánvaló a legkiterjedtebb. A tudatlanszott tudat, mivel ugismerésnélküli világot lát, értelem-nélkülit lát: ebben nem képes a morálitást realitásnak látni. Ezért a kozmon „tél-kerése" az ember tettei fölött: csaltaképpen ofan, mint ahogy a kifkilan lehet vagy nem lehet tüzelni alamivel. A rossz: irealitás, nem fér meg a valósággal, ellen-realitás. – Ha az ember a morálitás realitás-jellegét (mint a metalogikáét) nem fogja fel, semmi nem veretheti; mert ebben a világban, amiről egyedül tud, nem tapantalhatja azt (a morálitást) a realitást.

Szakadás

Az eredeti „kontemplatio" lét kettészakadt: a ugismerésben az ember AZT, a magam-érzésében önmagát éli át: nem kontemplatio az érlelés, pondolhodás, képzeti élet; önérző az érzés, akarat, a testi lét.

Világosság (Heertsch)

„Kimondom magamban a mondatot [Vilyósságban élünk mindig.] és önmagonom a Vilyósság szóra. Megkisérlem a Vilyósságot, azaz ami valami mint megvilágít, de most megvilágított nélkül, a tudatban tartani. Azt lehet mondani ilyen: a Vilyósság önmagát vilyítja meg, mindenesetre ez nem egészen helyes: itt nincs megvilágított. A Vilyósság átlátszó önmaga dött, átlátja önmagán és nyíjis Vilyósság önmaga számára, azaz tud magáról, látja magát, noha semmit sem lát: látja magát látni. De a Vilyósság nem-csak a maga számára Vilyósság, nehem is vilyít. Reintvenek a Vilyósság önmaga-ítélésében. Ennel kapcsolódik önre egyéltelen bennem a lét élménye: amennyiben a Vilyósság látja magát, ítéli magát, létet él át: a lét tapantalja, hogy létesik. És ez a lét egyúttal az én létem. Azáltal, hogy a Vilyósság a jelenlétemben látja önmagát, van a jelenlétem, vagyok (a magam számára)."

Nanitás

A régi tartalmak mai tudattal elképzelve: nanitás, amely megváltoztatja a tartalmat. A leírás pozitív oldala, hogy a közös-tudat is benélhet ATMAN-ról, azonos a régi azintolmata tudattal.

Úgy érti ATMAN-t, mint a baracklekvárt.

Hogy van „leírás", „szó" a nem-én-jellegű, „különbségtelen" állapotokról, azt jelenti, hogy „valahi" ezeket tapantalta, úgy, hogy szó lehessen róla.

Az „őszillyósságban" subsdrúg? Subsdrúgból benél?

Az individuum elvége a közös: Lapos. Kifejeződik benne: ez az individuum.

156)

A <u>kőrös</u> (lapos) nemű-jellegű. Nincs mozgálom.
Heraklitos: élvenlét; Tschuang-Tse pillanyója.
Upanishádok: létlen, rilégtalan, szótlan, vagyklan igazi
Lét, Egység, hűtönkség nélkül.
TAT vam ASI — komofam véve Brahman — Atman, Nincsen
Prosshúcis.
Az álomtalan, tudattalan lét: az egy képzete: lítés, szó, képzet.
A nem-én elképzelése az én elképzelése, ahol az mozgási
nem-én. Az elképzelt, szó van rólt, akkor én képzeltem el.
A lapostalan kőrösség (a lapostal megfogalmazva és megcélozva).
Az abszolut pretenciója az egy vénéről: ő benél rólt.
A szó nélküli = a mai tudat számára, amely csak a
mult szót ismeri, az a rilég = semmi, nem-lét (képzelve,
nem tapantalan, ugyan mit és hogy az benélhet rólt, <u>hi</u>? —
Állandóan szó van rólt. Egyszer kívül Ént nem ismer = én-
telen rilég.

A rilégtól alá vinnyi kőrös, hogy <u>van</u> vinnyi.
Sem kérdés, sem felelet = prosshúcis. Mozgás a vinnyprédikúcis-
ban. A ZEN „mellébenélése", ütés, nyírás = jelzi a lapost,
nem benél rólta, mert még nem tud benélni rólt, és hogy az
rontsa el.
A régi tudat nem volt tükrözött, hibott, hanem egyítésel
szinerett, ezért kellett letompítani. Az egy legenyítése ma
kiszolgáltatottság, régen odaadottság, a beantók vagyáztak az
embere.

A <u>szótlan lét</u>: tévedés. <u>Ez</u> a tévedés a dekadencia;
az egén mozdulat nem értése.
Régen a vekfű: a lítés, a szylis, az érzés, a szó, minden.
Ma: az érzeti képzet.

A megismerés nélkül elképzelt megismerés vagy lét

A régi tanítás félreértése: hiszit inkább a tartalomra nézés, mint a tanítás tejére (= az adásra, adódásra) arra, ami később „prosztíciós".

A nem-lét az én képzetem

Az egyszer vagyok, nem tudok nem-lenni. Ez arché-még istenen is csak a logoszal lett. Aki ezt olvassa, logosza van, önmagát szövelő.

Régen (a szó és a gondolat elválása előtt) a bevéd mágikus volt, később legalább az értés intuícióját tudta előidézni, mint a gyerekmél, mikor bevélni tanul. Ezért (mert a közvetlen értés elemre még erősebb volt) bevélhettek a régiek a semminről, ahogy bevéltek, paradox módon, a szótlan, elkígyóztalan, hűtőszögvélhűli létről (Hegeli dialektika), mindenről szó-lan, amely az értést (amit még hűtőn nem ismertek, nem volt fogalom) előidézte: a ki nem mondottak értését is, ami kimondhatatlan volt. Ezért is volt titkos a tanítás.

Bevéltek a régi tanítások istenségről, ribégről, Atmanról, Brahmanról? Az igen, akkor eredetileg ezek tapantalisán akartók úgy érzítani a fejelmet. Miskulcsban – konzekvensen – nem bevéltek volna, csak velehedtek volna. Az vinont a bevéd mellett nem konzekvens a tanítás, pl. az én-t a Semmiebe szándékszik vinnvezetni, ahol nincs bevéd, ott az vagy prosztíciós, vagy dekadencia – retrográd. Az út vinnfelé is a nem-bevédbe vin.

A logo = tanu. Teské lön: az érzeti ribégban, szintén alig felismerhetően.

Az antal a fogalom nélkül – a rugismerés, gondolhodás stb. a fogalom nélkül (régen).

1/159

158) Szó — A szó értelemadó, megértést előidéző mágikus erejé, a zsebbi mágia maradvány: akkor a jelenek tanulja a szavakat: azok benne létrehozták szerint megértésüket.

Padrone 143 — A padrone, mint a „munkaalkalom" teremtője: inogatos hipokrita hanyag; minthe nem volna szükség az emberi munkára, minthe nem lopta volna el a munkalehetőséget már előbb; minthe szerit (jó szív) villalkozna, hogy mégis legyen „alkalom". Minthe ez a befzet nem egy már pervertált társadalmi befzet volna.

Szemé — A szeméftelen elem tapasztalása teket csak szeméfesse.

Tradíció — A tradicionális tanítás minősége kiderül a tanítás relációjából az érzeti szilárdság, a szabadság kérdéséhez.

A percepció — szárnyain: erre fippelni az ítélés szavak előtti létére (percepció), amelyben az ember, mint Vihajossy-lény, azonos az ítélés mindenkori, lármef „tárgyával" — hiszen, a szavak pillanatában lesz tárgy.

∃ — A vallásos emberben az intellektus marad változatlanul, a tapasztalás az érzésben van. ∃: az érzés és a Logos-tan. Az érzés felől.

Dialógus — A belső dialógus: a kint és a bent közi H mozgó tudat.

Naivitás 155

Az a tény, hogy tradíció van, azt bizonyítja, hogy lévtik. Ez azt bizonyítja, hogy beréltek sók. Ez azt bizonyítja, esetleg hogy hallgattak sók. Volt aki beréltet vagy hallgatott sóla. Aki – ez a szó alapján lehet csak Valaki.

Tradíció és kerentéjség

Az Übermensch: a tükrözött tudat képzete a tradíció emberéről, vagy az újra szerkezált tradícióról: az egy apoteózisa. A kerentéj tanítás erre: a szegéjség, hetéjség, bűnösség és másfelől a Szolgálat, a katalon kefett.

Szó és naivitás

Ha egyszer szó van (valami van, bármi), akkor implikálja a megismerést és minden mozdulat hamis, amely nem a megismerés szerkezálása (= tapasztalás felé vin); a szabadság realizálása felé, amely nélkül nincs igazság, megismerés. Tudható a mai naivitásból, mennyire beavatási intuíció kellett legen a TAT, a BRAHMAN, ATMAN mondásához. De a modernhez analóg naivitás vagy gonosszé kell akkor, hogy a benélő vagy nem benélő ne a Logos immanenciája felé irányítson, hanem egy a benéddel vagy gondolattal kifejezett vagy jelölt „transcendens" (megismeréstől, amelyre kiintkozik, független) szerkezés felé: kannálra, tőt ugyanúgy a megismerést, szót, individuumot, amelyet használ, akihez szól, aki szól. Különben ott marad érzetlenül és megismeretlenül az erkőz, amivel mindent ugrajadok, igenlek vagy tagadok – magát az erkőzt is.
A nagy beállítottság érett (sorra értelemben) kerentéjség-előtti: fontosabbnak tartja vagy egyedül fontosnak a mit, a tartalmat, az azt létrehozó hogyannál, a primerebb valósnál:

160)

az ontológiát a megismerés vizsgálatánál: az minden korban a tébedés és dekadencia. Az igazi (nem naiv, hanem a megismerést is realitásnak tekintő) ontológia a megismerés vizsgálatából adódik. – Amíg nem termeletes mondulat a megismerésre való kérdezés, a tudat naiv marád.

Ha van tanítás, valahitől valahihez szól (Én); ezért elsősorban a valahi öntudatához, ahit megnőlít, és azt kellene öntapantalíshoz vezetnie. A Én-ellenes vagy Én-közömbös tanítás egyszerű felelőtlen és fejtelen, mint a materialista realizmus: alag nélküli és alag nélküliséget propagál. Az Én tapantalíszikoz pedig egy értelen közegezéti vihy szükséges: a jugati kultúra. A fogalom (keletkezésének) tapantalísa és a tapantaló realizálása – nem a tapantaló (nominális) kizárása a jövőhető út. A nominális kizárás a „transcendens" „tapantalást" az egy tapantalíszú teszi: azt szijt szempontjából, (hitlom) ibéli meg.

Miért nem fordulnak a régi tanítások a megismerés (logos, gondolkodás) felé? Mert nem fedezik fel, nem vennik észre: nincs különbség realitás – gondolat – szó – értelés közöt; a megismerés fogalma hiányzik.

Nincs vinna. Amit egyszer a tudat érintett, elhagyott nem vinnállítható, éppen mert az érintéssel változott. Mivel pedig minden „vinnáról" tudunk...

A naiv megismerés még azt is „mit"-nek néri, ami a „mit"-ek hogyanja, annyira lepenyült.

A Vihyósszy nem a gondolkodásban működik, nem az érzésben és akarásban: ezekre nem lehet mondani, hogy megismerőek volnának.

1976 - júl. 15.

Autobiographie 1910; Der Mensch im Lichte; Grenzen der Naturerkenntnis.
70. sept. Grundbegriffe alle Erotik; Das Verhältnis der Erkenntnis.

Akit tud az öregségről, ősvilágról, Világról, nő-nélküli nélkül fiatalról, és fontos lehet neki az öregség, őrültség stb, a tudás tárgya, mint maga a tudás, az elme képtelen utat járni, vagy számára a tudás még nem vált el a tárgyától. De ebben az esetben nincs módja különbséget tenni jó és rossz, igaz és nem igaz stb. között.

A retorikai szintaktizmus emlékezőképességhez, a logos-ban inkább emlékezetekhez vezet.

Tovább és magyar

© jún. 1.

Ha más a szándéka és közelebb áll. Rácio, tiszta rácio, szimbolikus eljárás: a rácio képet mond neki: egy szobát, pincét, világot. imaginatio (elő világos), kauzalitás (Logos) = a kép magyarázata

Szobalakom

stílus, az utánzó magyar stílusa, a kép mentője; intuíció.

Vejey önzetlenség, belenyugvás, fájdalom: fordított szavak: a kosztos, szomorú, amely az emberből kitörik kínokban, az a fordított. Az intuícióban van a tanulság, a teljes szomorúság? A tanulság az inspirációban élnek, a logos-elemben, amely a szó-szó képzőjéhez, mint az „absztrakt" fogalmak az életi érzelet képeihez; az emlék el lehet nélkülük. Az szavak iskolázás. Az érzelés iskolázás a gondolkodás, mind előbbre vinnünk a gondolkodást és megállítani: hogy az szavak (az egyes) elvégzésükben, nem a fordított (tudósok). – Az érzelés fogalom a valóság, hogy a puszta „gondolkodás" fogalom az „én gondolkodom", a nyomozás, mint tett. Az érzelési világban valóságnak: az szavak önmagában, inspirációja, intuíciója: szavak = fiatal gondolat. Gondolkodás és érzelés; nyomozás és szavak egyé válás: élő gondolkodás, világos szavak. Önfontosság és felelősségvállalás. Az érzelés az Egység - egyes Világosság - direkt szemlélődés: a percepció (a gondolkodás előtt, nyí Tudósokban).

A percepció szavakon kilépni. Az érzelés fogalom - Kerülés, mint a nyomozásban - a szeretet = szolgálat. Az szavak = szeretet. Valaki, valami, Föld, Világ mint: akarás semmi mint, sok mint Lét. Logos felé fordulás nélkül: nemzés, szimbólum-

Emlékeres és neretet

Wiss. vom werdenden Menschen II.; III. eleje; V.

Der Mensch in Zusammenhang mit dem Kosmos I. 1. és 2. előzd.

Okk. Hören – Lesen VII.

MWW I. 7. előzd. és törülbe.

Erinnerung und Liebe 1922.

A jonon az emberben

MWW I. VI. és VII. előzdis. 183, II. III. IV. V.

Guaire 107 – 115

Der Mensch als Zusammenhang XII.

Östliche und westliche Kultur I.

Okkultes Lesen, okk. Hören 116 –

A. als Kosmosophie I. 9. előzd.

" " II. 20, 17. előzd.

Wiss. vom werdenden Menschen 29 –

Die Erkenntnis des Übersinnlichen: Ursprung des Bösen.

Hitalom
tizmus, emberellenes létmód. Logos felé fordulni: szeretet, demokrácia, szolgálat, a vein
ugtartás – közlés – máschért, másokmak. Minden időben vitantás a két
út között és mindenkinek minden fokon.

Ahi nem az adódisz, hanem az adottra figyel, az alyn sem, ezért növeg
nik az Alyn hefén az egy emberfölötivé – emberzlettivé.

Studium

97. 205, 223 i fogalomalkotás, „belső" fogalmak. A szimbolum-írás.

Stufen 63

Belső jugalom. Az eleven gondolkodás fogalma.

Figyelem és antszlítás.

Arbismus

A tárgy mint a nellem ürüge a megjelítkozásra.

A „belépés" paradoxona.

8. nap: a 3 fogalom: alethein, charis, arche.

Naivität und Mondität – Ph d Fr. Die Lücke im Bewusstsein, im Denken.

Sprache

Herausnetzung

Minenlität, ohne Anfang

Mass der Liebe, Kreuz † 92

Über und Unter

A belki fogamatok túlyomó réne nem esik a tudatba: elsősorban a gondolkodás fogamat, amelyből a tudat (tudattartalom) túlyomó réne számazik: a tudat nem áll meg tartalom (produktum) nélkül. (12)

A pszichologia tárgya elsősorban a kutató alany (tudat.) kell ene legyen, aki a tudattalant állítja, érzeveni, kutatja. A tudattalan csak egy tudat számára van. Ez nem lehet misodlagos a tudattalanhoz képest: minden ifen elképzelés a tudat autonómiájának fölzdisa vagy akhoz vezet és a hitelességétől fontja meg. Valaki érteli a befogásoltságát vagy akár az maltságát a tudatalattitól. Realizmus ez: a tudat levezeti magát a tudattalanból vagy az anyagból: minelkettő „ugismert" – a tudat termeke. A „nem-tudom". Az egyetlen ansich, amely gondolva ugulásul: a gondolkodás. A vinyáló tudat nem különbözik a befogásolt tudattól, ugyanaz. Mi az értéke a vinyáltnak? Hogy autentikus lehessen, elsőrös az erkőrének a gondolkodásnak a tudatban kivüli (fölötti) előzenéjét kellene kutatni = tapantalni. A tapantalás eredményeképp fölfedeni az eleven gondolkodást, benne a ugismerő érzést és akarást (gonnai ugvannak a gondolkodáslan). (13). A tudat képes erre a tapantalásra. Nem tudom 14, tudattalan 15. Jelen 16 A kéffajta vitalitás a célékben: a tudat emelkedése vagy csökkenése árán. Csak az Én tapantalás autentikus. 18.

Erés

1, 2, 3, 7, 8,
13, 16, 22, 28,

Kanonizáció

2, 12, 22, 50, 51,
59, 64, 72, 124, 127,
159

Erénhenne

44, 62, 64, 94, 89, 127, 126
130, 132, 122, 134, 41, 136, 137
138, 139, | 150, 138, 136, 137, 132

Trpinitás

122, 89

Lélekrés

1, 2,

Tisztaság, szlósszűrűség

112, 84, 74, 111, 79, 76, 75
74, 73, 61, 53

A „régi naivitás"

133 Vikjorszky és Lopos 152 7 en, Nem-én, Tevedés
151 Szó 146 Mintéramok 159, 158

Monlitás

128, 126, 125, 124, 122, 123
120, 117, 114, 113, 103, 72
129, 130, 133

Nyelv

21, 24, 25, 38, 71, 80
83, 84, 85, 86, 87, 88, 90,
91, 92, 93, 94 Egész 95
96, 97; 98, 99; 100; 101;
102, 103, 107, 111, 141, 146,
151, 152, 153; 158; 159.
121 Pinkösd

Justin okt. 19..

Szenvedés 84, 128, 73,
125;

Kanonizáció

108

Élet

49, 110, 135

Anyag, ízség

50

Jung

125

Morgás 137, 146

Kutejszik

148, 145, 147
130, 116,

Vikjorszky

155. ; 7, 50

Sprachgest/tung

38, 24

Studium

18.

Kaum

26, 46

Belső gyulom

29

Mult ángéh

32

Monintikus praxis

121 tinta ínkelés
141 Megfordítás
152
74, 70.
14, 23

Naivszky

139

FOGYASZTÓI ÁR: FT 8.40